

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Wieland, Christoph Martin.; paa Dansk ved
Frederik Stoud ; udgivet ved Selskabet til de
skjønne Videnskabers Forfremmelse.

Titel | Title:

Wielands Oberon, et Heltedigt i tolv Sange

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Gyldendal, 1792

Fysiske størrelse | Physical extent:

[8], 312 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

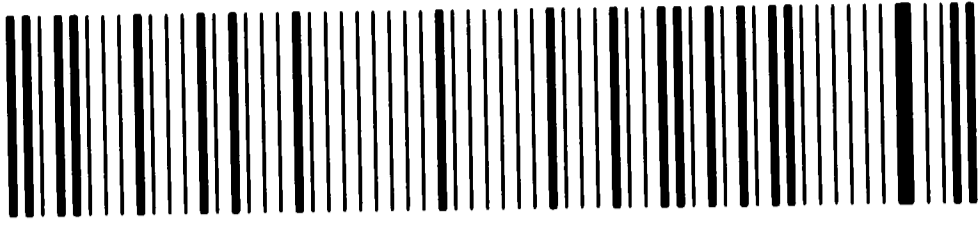
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

P. E. SUHM.

54-262-8°

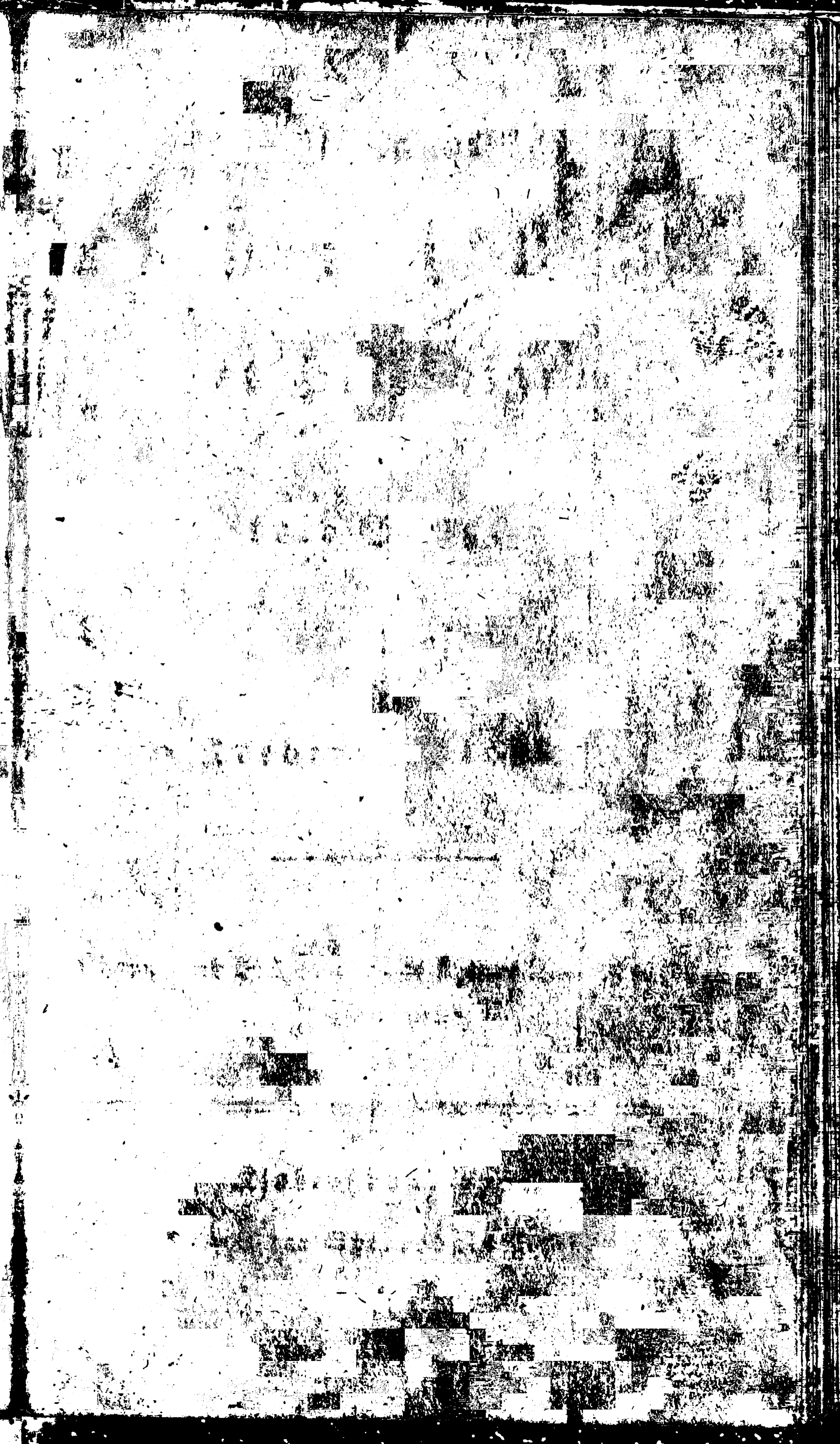
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 04465 2

+ Rev

54-262

Wielands

D H E R O N ,

et Helteedigt

i

tolv Sange,

paa Dansk

ved

Frederik Stoud.

Udgivet ved Selskabet til de skjønne Videnskabers
Forsømmelse.

Kjøbenhavn, 1792.

Trykt paa Gyldendals Forlag.

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

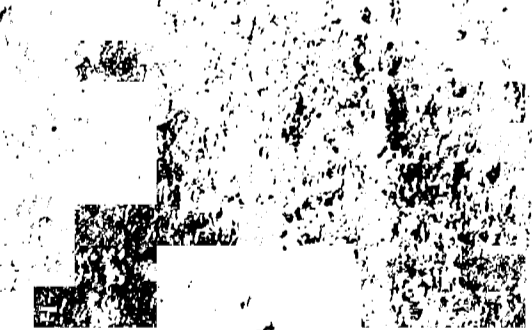
Til

Hans Velbyrdighed

Herr

Jacob Baden

offentlig Lærer i Retsvidenskab ved Kjøbenhavns
Universitet og Sekreter i Selskabet til de
skjønne Videnskabers Forfremmelse.

112
1891

110

1891

1891

1891

5

1

Herved tager jeg mig den Frihed at sende Deres
Velbyrdighed en Oversættelse af Wielands Oberon, som
jeg vover at underkaste de skønne Videnskabers Selskabs
Omdømme. Dette Arbeide er en Frugt af mine Frie-
timer i nogle Aar. En Hændelse bragte mig paa den
første Idee. Jeg veed, at jeg ikke behøver at fortælle
Dem, Herr Professor, hvor mangfoldige Vanskelighe-
der, jeg ved hvert Skridt mødte. Wielands Mester-
pensel, disse fine Nuancer, denne utroelig kunstige
Sprogbehandling, hans lette og flydende Versifikation
kunde affrækket en langt dygtigere Haand end min, og
burde affrækket mig. Men enhver Vanskelighed, som
jeg under Udarbeidelsen enten ei aldeles uhykkelig over-
vandt, eller i det ringeste fik mig selv til at troe, at
jeg havde overvundet, var derimod en nye Spore, som
stedse drev mig videre frem i dette mit Yndlings Ar-
beide. Og jeg behøvede kun, efter at have oversat
nogle Stropher, at blive overbevist om, at det ikke
var aldeles umueligt at give Wielands Sprog paa
Dansk, for at trodse enhver Knude, som den følgende
Strophe spendte for mig; thi jeg ønskede overalt at
følge min fortreffelige Original nøie. Herved tilstaaer
jeg, at jeg fandt den allerstørste Hjælp i det danske
Sprog selv. Vort Modersmaal er, for hvem derom
endnu maatte tvile, overmaade høieligt og i alle Hen-
seender behandleligt. Det har jeg under dette Arbeide
tusinde Gange erfaret. I et mindre høieligt Sprog

skulde det været umueligt at give Wielands Udtryk
saa nøie, som jeg efter min Plan foresatte mig at
give dem. Hvorvidt jeg i Dvrigt har været min Ori-
ginals fidus interpres, vil Deres Velbyrdighed saavel
som Selskabets Medlemmer Selv best skjøne. Tillad
mig kun et par Anmerkninger: Min Oversættelse er
Vers, ja bundne Vers, bundne ved Riim, ved Stro-
pher og ved mange fine Kunster. Jeg har afføyet at
være slavisk troe, hvilket vilde qvalt al Følelse af mig
selv under Arbeidet. Originalens Aand fornemmelig
og dernæst Originalens Udtryk har jeg bestræbt mig for
at gribe. Men ofte gjorde dog Meeningen og Sama-
menhængen det ligegyldigt, enten jeg brugte Origina-
lens egne Udtryk eller ikke, f. Ex. i I, 7, 4. Paa
saadanne Steder gjorde jeg mig heller ingen Samvit-
tighed af at sætte en anden passende Tanke hen. Hvi
skulde jeg ikke ogsaa frit tilstaae Dem, at jeg under-
tiiden traf paa Steder, hvor Riimets Baand gjorde
mig det umueligt at give Originalens egne Ord f. Ex.
I, 1, 4? Der var andre Steder, hvor jeg fandt enten
lidt Fyldekalk eller ubestemte Udtryk, her troede jeg
det endog Pligt baade mod Wieland og mod mig selv
at sætte andet enten lige eller endog bedre i Stedet.
Jeg udbeder mig, at man ikke vil stødes over dette
Udtryk eller troe det forvovent. Jeg erkjender, at
der er mangfoldige Steder, hvor Oversættelsen er sva-
gere end Originalen, endog hvor jeg troelig har søgt
at udtrykke den, som jeg i Almindelighed overalt det
heele Digt igjennem har søgt. Men jeg troer ogsaa,
at der er enkelte Steder, hvor jeg Digtet til Fordeel
har ombyttet nogle Mennesskeligheder nogle loci com-
munes

Imunes med passende og bestemte Udtryk. Jeg kunde anføre Exempler herpaa, dersom det ikke var forhadet at gjøre det.

Med denne Frihed og under disse Bånd gif jeg frem. Jeg iilede ikke, og jeg har mange gange følt, at jeg ved et Arbeide af denne Natur ikke kunde iile. Det tør jeg og smigre mig med, at om De endog vil befinde, at jeg har foretaget deels et utafnemmeligt Arbeide deels et Arbeide, som langt oversteeg mine Kræfter; at denne Oversættelse dog paa ingen Maade er en Boghandler, Entreprise eller et Brød-Studium. Meest i sorgløse Frietimer og paa Landet har jeg gjort Versene, men endogsaa der har Arbeidet ofte været i Strid med min Taalmodighed, og intet uden Enthousiasme for Digtet har kunnet bringe mig til at blive ved. Saaledes blev dette Arbeide til, og i Midten af Maret 1788 havde jeg det heele Digt færdigt. Af Erbødighed for den store Digers Værk, jeg oversatte, kunde jeg den gang ikke overtale mig til at give et Forsøg ud, saa varmt og mangelagtigt som det kom fra mine Hænder. En vidtløftig Reise forestoed mig, og jeg besluttede at lade det heele Arbeid henligge her hjemme i den Tid, jeg var borte. Ved min Tilbageskomst saae jeg endelig min Oversættelse igjen; og jeg har under heele Udarbeidelsen aldrig været saa vel tilfreds med mig selv, som da jeg første gang efter halvtredie Mars Fraværelse kunde med Kulde som for et fremmed Arbeide læse mit eget igiennem. Hvor mangfoldige store og smaae Pletter opdagede jeg allevegne! Jeg fandt Sandheden af Horaz's gyldne Regl: nonnumquam prematur in annum, membranis intus positis saa levende,

vende, som nogen Forfatter nogensinde har kunnet føle den; thi jeg kunde anvende den paa mig selv. Jeg foretog strax nøiagtig at gaae det heele Digt igjennem fra først til sidst, og brugde uden Barmhjertighed baade Fiilen og Meiselen i tre Maaneder.

Men da jeg nu endelig maae engang føre manum de tabula, er jeg i Uvished om, hvad Bestemmelse jeg skal give dette Føster. At forlægge det selv, det forbyde mig mange Betragtninger og andres Erfaring. At gaae til en Boghandler eller Bogtrykker — jeg er som Forfatter ung, ubekjendt, Arbeidet en Oversættelse. Jeg har under disse Betragtninger troet, at jeg valgte det allerbedste, naar jeg henvendte mig til det værdige Selskab, hvis Sekreter De er. Her er jeg overbevist om, at min Oversættelse kommer for Nænde, som kjende saadant et Arbeids Natur som dette. Her tør den vente ved vigtige Anmerkninger og Rettelser at blive stemt til den Grad af Fuldkommenhed, som ikke mine beste Bestræbelser kunne, kun mine Ønsker gjerne vilde give den. Dvnaaer jeg den Lykke, at Selskabet lader den trykke paa sin Bekostning, saa kommer den for Publikum med en Fordom om Arbeidets Godhed, som ingen Forlægger-Credit var i Stand til at give den nogen Deel af.

Jeg henlever med megen Høiagtelse

Deres Velbyrdigheds

Kjøbenhavn,
Den 21 April 1791.

ærbødige Diener
Frederik Stoud.

Oberon.

Første Sang.

I.

End eders Hippogrif mig sadler engang, Muser!
Lad staae til det gamle romantiske Land!
Mit Bryst er fuldt, hvor sødt den Bildskab mig beruser!
Hvo mig at drikke gav af dette Trylleband?
Hvo Taagen fra mit Syn bortdrev, hvori de Fabler
Fra hint Aarhundrede indhylled laae?
I broged Brimmel jeg min Ridder seer at staae
Med Sværd i Haand mod Hedningers blinkende
Sabler.

2.

Den gamle Sultan selv forgjæves Tænder skær,
Forgjæves truer med en Skov af stive Lanzer,
En yndig Tryllelyd af Elphenbeenet skeer,
Strax griber Svimlen dem, det heele Selskab dandser.
De svinge sig i Kreds, til Sand og Samling for-
gaaer.

Triumf, Hr. Ridder, Triumf! Erobred er den Skjønne.
Afsted! Hvad tøber I? See, Vimpel gunstig staaer.
Til Rom! At Paven maae standhaftig Dyd belønne.

2

3.

3.

Kun af den søde men forbudne Frugt
Ei eder alt for tilig Lyster!

Hold ud! en gunstig Vind beforder eders Flugt,
Tve Dage til, saa sees Hesperiens gyldne Kyster.

O red dem, Scherasmin, red dog din unge Ven,
Om mueligt er! — For seent! de drukne Sjæle høre
End ikke Tordnen selv. Uheldige, hvorhen
Kan i et Dieblig forbuden Elskov føre?

4.

I hvilket Hav af Jammer styrtes de!
Selv deres Troeskab ei Halogudens Brede smelter.
Ach! hvor de Arm i Arm paa Bølgerne sig velter!

Og har endnu den Trøst, skal end det Værste skee,
At de sig Bryst mod Bryst har styrtet ud i Nøden,

Og der kan døe. Ach! haab ei denne Trøst!

See, har ei Oberon endog den grumme Lyst
At nægte Lidende det sidste Ønske, Døden?

5.

See, til hvad større Qual han dem bevarer her!
Hvor nøgne de paa øde Strandbred vanke!

En Huule deres Seng, hvortil de mæisomt sanke

Halvraadne Rør! og vilde bittre Bær,

Heel sparsomt hid og did paa Tjørnehækker baaren,

Er deres usle Kost! I Nøden intet Raad,

Ei fierne Hyttes Røg, ei Redning vinkende Baad,

Naturen deres Fald, det synes, haver svoren!

6.

Dg dog er ei endnu den Bittre Skjebnes Skaal
Udtømmet, ei endnu har Hevnen naaet sit Maal.
Hos de Straffskyldige den nærer endnu Flammen,
De liide, det er vist, men liide dog tilsammen.

At blive splitted ad, som naar ved Torden og Lyn
Den vilde Storm toe Broderskibe fløver,

Dg udslukt, naar endnu for Haabets indre Syn
En Funke glimtede, som andre Smerter døver:

7.

Det manglede endnu! — Du, Genius, som glad
Engang var deres Ven! Jeg seer din Taare flyde.

Kortjener Elskovs Feil dit grændseløse Had?
Kan Oberon for evig dem forskyde? —

Dog, Muse, hvorhen bær dig dine Ornesving
Dg høie drukne Sværmerier?

Tilhøreren med taus Forventning bier,

Dg hvad du seer, er ham ufattelige Ting.

8.

Kom, sæt dig ned hos os paa denne Kanape,
Fortæl i Stedet for at raabe: See!

Hvad ingen anden seer. Siig ordentlig og stille,
Hvorledes alt gik til. Mon ei med lurende Mund
Til hvispændt Daarlighed Tilhørerne maae smile?

Lad den poetiske Deeltagelse gaae rund,
Du let fortryller dem, som selv fortrylles ville.

Velan! jeg tager op den heele Sag fra Grund.

9.

Den Ridder, med hvis Eventyrer
 Vi eder underholde vil,
 For rum Tiid siden var ved Eed forbunden til
 En stor Bedrivt, hvorfor til Babylon han styrer.
 Hvad han i Babylon forrette skulde, var
 Fortviled Løi endog i Karl den Stores Dage,
 Da Verden dog løb gal, i vore ingen Nar
 For halve Jordens Noes sligt paa sig vilde tage.

10.

”Søn” sagde til vor Helt den hellige Fader i Rom,
 Hvor underveis han med bodfærdig Taare kom,
 For som en Christen: Siel at skrive sine Synder:
 ”Drag hen i Fred, min Søn! Til Toget, du begynder,”
 Det var hans Ord, i det han Helten Aflad gav,
 ”Jeg spaaer dig Held, og Himmelen vil fremme
 ”Dit Forsæt, ifkun eet maae du ei glemme:
 ”Saasnart du Toppe naaer, besøg den hellige Grav!”

11.

Nu kysser Ridderen hans Helligheds Pantoffel
 Og lover Lydighed, og vandrer trøstlig fort.
 Han meener, at han skal med Gud og Et. Christoffel,
 Endskiondt det Verk, ham Carl tildømte, var saa stort
 Og vanskeligt, dog gjøre Kampen blodig.
 Ved Toppe steeg han ud og traadde med Pillegrims
 stav

Sin Wallfart an til kjære hellige Grav.
 Der styrkedes hans Troe, og han blev dobbelt modig.

12.

I fulde Fiirspring gaaer nu Heltens heele Fart
Paa Bagdad løs. Han troer, han er der snart.
Men, o der laae end mange Banker, Heeder,
Huulveie, Drkener og slige stemme Steder
Imellem det og ham! End forekom og Sproget,
De arme Hedninger, han talte til, saa broget.
"Er det den næste Bei til Bagdad?" spurgte han
Paa sin Gasconsk. Men hvo forstoed den fremmede
Mand?

13.

Hvad skeer! Den Bei, som løb for Helten og hans Hest,
Traf paa en Skov, hvor han i Regn og Blest
Den heele lange Dag sig meer og meer forirrer.
Med dragen Kaarde han i Haanden ofte maae
Igjennem vilde Krat sig først en Udvei slaae.
Han gaaer Bjerg an og i det Fjerne stirrer.
Væ ham! Skovtoppene, jo høiere han kom,
Forplante sig al Horizonten om.

14.

Hvad blot naturligt var, ham syntes Kogleriet.
Hvor han til Mode blev, da paa de vilde Stier,
Hvor ei engang! ved Dag han kunde finde Bei,
Ham Ratten overfaldt! Igjennem Granens Toppe
Han ingen Stjerne saa at tindre frem deroppe.
Det regned, stormede, og Maanskin var det ei.
Bed Tømmen førte han sin Hest igjennem Sanden,
Men løb hvert andet Skridt mod Træerne med
Panden.

15.

Det tætteste ravnsorte Dække hang
 Om heele Himmelen; her allerførste Gang
 Hans ubevandte Dre døber,
 Det skrækkelige Brøl af asiatiske Løver,
 Som dybt af Biergene fra Klipperister klang
 Om Matten tordnende igiennem Gravens Dde.
 Den Mand, som, hvad det var, uængstet torde møde,
 Som aldrig skjælvod før, han skjælv her første Gang.

16.

Saa fandt og Helten her, skjøndt intet Menneske
 Ham før at zittre saae, ved disse Stemmer,
 At Seenerne i Arm og Been sig rækkede,
 Og mod hans Willie krøb det iskoldt i hans Lemmer.
 Men den Beslutning, som ham drev til Babylon,
 Den kan ved ingen Frygt, ved ingen Skræmsel slippe;
 Nu med sit dragne Sværd og Hesten ved sin Haand
 Han naaede til en Stie, som sneeg sig langs en Klippe.

17.

Han havde nogen Tid forfulgt den krumme Wei,
 Saa troer han, at han fjern et Glimt af Lysning finder.
 Det Syn strax meere Blod oppumper i hans Kinder,
 Og mellem Tvivl, og Haab, og Dnske, at han ei
 Bedrog sig, bliver han bestandig ved at følge
 De svage Glimt, som snart sig vise, snart sig dølge,
 Som Weien steg og sank i Klippens Bøininger.
 I saadan Orken kan han vente Mennesker?

18.

Paa engang skuer han i Klippens dybe Grund
En Huule gabende, og i dens mørke Mund
Der brænder gnistrend Ild. Med fremmede Gestalter
Den halvoplyste Steen i Mørket synes tændt
Bevort med vilde Krat, som af de sorte Spalter
Sig viser nikkende i grønne Luer brændt.
Med Urefrygt og Lyst det synes ham et Alter
I Rattens Mørke ved Naturens Hænder tændt.

19.

Huult i det samme lød af Grøvtens Bug et: "Staae!"
Og pludselig han her en gammel Biergmand saae.
Af vilde Ratteskind hans laadne Pels ham rækker
Grovt sammensflikked ned paa nøgne Kindebeen,
Et graaesort Skjæg i kruse Bølger dækker
Hans blotte Bryst, en knudred Cedergreen
Paa Skulderen han bær og synes Mænd at fælde
Den største Tyr med denne Rolles Vælde.

20.

Vor Ridder, uden sig for denne gode Mand
Og for hans Cedertræ og lange Skjæg at frygte,
Begynder om den Wei, han søgte,
At spørge paa Gaskonk, det eneste, han kan.
Skobyggeren brød ud: "Hvad Vellyst faaer jeg høre!
"O min Garonne! o fortryllende Musik!
"Alt Solen sextende Gang i Stiernekredsen gif,
"Og denne Harmonie kom ikke for mit Dre.

21.

»Velkommen, unge Mand, paa Libanon velkommen,
 »Endskiønt jeg vel begriber meget godt,
 »At I just ei paa dette Dragers Stot
 »For at besøge mig er kommen!
 »Men hvil jer ud og tag til Takke med
 »Hvad Kost Naturens Haand frembær paa dette
 Sted,
 »Hvor Dag og Nat af denne Kielder
 »En Viin, som luttret Blod og styrker Synet, velder.»

22.

Vor Helt, som Hilsenen ret megen Glæde gav,
 Gik ufortøved med sin Landsmand i hans Hytte,
 Fortroelig lagde Hjelm og Panzer af,
 Og stod i Skønhed lig en Halvguds Marmorstøtte.
 Skovbyggeren blev strax som rørt af Alqvists Stav
 Da han saae Helten Hjelm og Panzer op at knytte,
 Og da han falde lod det lange guule Haar,
 Som ned ad glatte Ryg de kruse Lokker slaaer.

23.

»Hvad Liighed» raabte han:» i Væsen, Gang og Skik,
 »Haar, Die, Pande, Alt!» »Hvem. lig?» udbrød vor
 Ridder.
 »Tilgiv mig, unge Mand, det var et Dieblif,
 »Et sødt og bittert Blik, en Drøm fra bedre Tider!
 »Det er ei muligt? — Dog da dette skønne Haar
 »Gleed ned ad eders Ryg, jeg saae min gamle Herre,
 »Kun bredere af Bryst, og eders Lokker ere
 »Lidt lysere, men sligt ved Alderen forgaaer.»

24.

”Og Sproget siger mig, I kommer fra mit Land.
”Maaskee er ei omsonst, at I min Herre ligner,
”Hvis Minde jeg i min forladte Stand
”Fjernt fra mit Folk i sexten Aar velsigner.
”At overleve ham min Skjæbne var.
”Hr. Ridder denne Haand har lukket Heltens Die,
”Jeg Troeskabs Graad har grædt. Men nu ham
Graven har,
”At see i Eder ham, hvor maae det mig fornøie!”

25.

”At ligne er saa tidt et Spil af Hændelse.”
Var Heltens Svar. — Kan mueligt være,
”Min vakre unge Mand, men det er vissere,
”At den Hengivenhed, jeg føeler, jeg skal bære
”For eder, ei er Spil. — Og und mig nu den Løn,
”At gamle Scherasmin af Ravn maae eder kjende.”
”Mit Ravn” var Heltens Svar: ”er Syon, ældste
Søn
”Af Ridder Siegevin før Hertug til Guyenne.”

26.

”O!” brød den Gamle ud paa Knæ: ”saa var det sandt,
”Saa loi mit Hjerte ei! Held vorde eders Komme
”Til denne eensomme ugjæstfrie Verdens Randt!
”Held eder, Søn af ham den ridderlige, fromme,
”Høipriste Helt, med hvem jeg har i bedre Dage
”Mangt Eventyr holdt ud! I var en lille Ting,
”Som paa jer Riephest sprang i Faldehat omkring,
”Da til den hellige Grav vi os forbandt at drage.

A 5

27.

27.

»Hvem skulde da formodet, at
 »Vi Toe om atten Aar blant Klipperne herinde
 »Paa Libanon igjen os sammen skulde finde?
 »Fortvile ingen meer, naar ham i Sorgens Nat
 »End Haabets sidste Stjerner svinde!
 »Dog frem for alting sig, naar J faaer lidet sadt,
 »Hvad Uveir eder hen til dette Land har drevet;
 »Ehi her kom ingen Mand, som kunde borte blevet.»

28.

Paa moosbevorte Bænk Herr Hvon Sæde fandt.
 Og hos den Gamle ved hans Jldsteds muntre Gløder,
 Med en Drik Vand, saa frisk det ud af Klippen randt,
 Den reisetrætte Helt sin Gane føder.
 Han til Forfriskning nød og noget Honningsaft,
 Fortæller saa sin Bert, hvad Skjæbne han har haadt.
 Og denne finder glad bestandig fleere Lader,
 Hverti han lignede den gamle Helt sin Fader.

29.

Herr Hvon melder nu paa fjære Ungdoms Maade
 En smule vidt og bredt; hvorledes hendes Maade
 Hans Moder havde ham opfostret ved sit Hof,
 Hvor han til Ridderdyd sandt saare megen Stof;
 Hvor man, saasnart han fik en Smule Duun paa Hagen,
 Han havde til Bourdeaux til Slottets Trapper dragen,
 Til Hertug raabt ham ud med stor Ceremonie;
 Hvor Barndoms søde Drøm var fløien snart forbie.

30.

30.

Hvordan Hoffolkene, som levede tilsammen
I Jagen, Tourneren, Gjæstereren, Suus og Duus,
Tilbragte tvende Aar som tvende Døgn i Gammen,
Til Hohenblat, en Uven af hans Huus,
Hos Keiseren, hvis Harm alt Siegvin maatte friste,
Ham lumskeligen sværtede;
Hvorledes Keiser Karl indbød ham paa det sidste
I naadigt Udtryk til hans Lehns Modtagelse.

31.

Dernæst hvor Hohenblat, som ikke var hans Ven,
Med Scharlot anden Søn af Keiseren,
Den Slømmeste af alle Fyrstedrenge
Al Christenheden rund, som havde lystet længe
At røve ham hans Land, fik gjort et Myterie
Paa Reisen hen til Carl en Grav for ham at grave;
Og hvor de meente ret i Garnet ham at have,
Da sammen i en Skov de traf ved Montlery.

32.

"Min Broder Gerard, som med os til Hove drager"
Saa foer han fort: "en Dreng af munter Land;
"Med Falken paa sin Haand,
"For Espøg i denne Skov en Omvei tager.
"Han havde ladet løs sin Falk, og reed den efter.
"Vi andre droge vores Dei,
"Og agtede det ei,
"De efter Falken han fløi bort af alle Kræfter.

33.

»Paa engang kom det ynkeligste Skrig
 »For vore Dren, vi, som du kan tænke dig,
 »Os skynde strax derhen og, hvor uventet! finde
 »Ham blodig liggende paa Jorden knap ved Sinde.
 »En fremmed Knappe, som vi ei kan viide,
 »Er Brindsen Scharlot selv, staaer fuld i Færde med
 »At prygle Drengen af. Han maatte liide
 »En nedrig Medfart her paa det forhadte Sted.

34.

»Du Grobian!» jeg skreg langt fra med bitter Raaben:
 »Hvad har det Barn dig gjort? Hvad? Er det for
 en Maud
 »At taste an en Dreng, som ikke fører Baaben?
 »Tilbage! Ikke grib ham med en Finger an,
 »Saa fremt du ikke vil mit Sværd i Bommen føle.»
 »Ha!» skreg han: — »Er du der? Dig vil jeg
 staae en Dyst.
 »Alt længe staaer min Hue til denne søde Lyst,
 »Mit Hjerte flammer Hævn, og dit Blod skal den kjsle.

35.

»Og kjender du mig ei, saa viid, jeg er en Søn
 »Af Hertug Diedrik fra Ardenne.
 »Din Fader Siegevin (Det han og du og denne
 »I Polen sveede maae! Det er min helligste Bøn)
 »Han vidste sig engang ved Lumskhed at tilvende
 »Den Priis, min skulde havt; men du skal faae hans
 Løn.
 »Min

”Min høire Haand sit Sværd og Hævnen fører.

”Betæl for ham! Der! Pas paa dine Drenge!”

36.

”Med disse Ord han sadte an paa mig

”Og mordisk styrted ind med Lanzen.

”Jeg stod der ubereed til Dansen,

”Men dog afværgede hans Anfald lykkelig

”Med venstre Arm, hvorum jeg i en Haandevending

”Min Kappe slog; og strax paa Stedet fik

”Min Kaardeknep tilbragt Uhyret i hans Kending

”Saa drøi en Bugle, at ham Vand og Sands forgik.

37.

”Han falder med eet Ord, for aldrig meer at vaagne.

”Men pludseligen see vi Ryttere og Bogne

”I Mængde, dog at hævne Prindsens Blod

”Dertil det feige Trods har intet Mod.

”De holde, medens vi min Broders Saar forbinde,

”Langt borte, til vi dem af Synet svinde,

”Laer saa den Døde op, og sig til største Spot

”Henreise lige til det keiserlige Slot.

38.

”Vi sammesteds tog hen og tænkte intet meere

”Paa denne Hændelse, og jeg løb lige i

”Min Undergang. Vi kom. Abbeden til Denys

”Mig forestillede for Carl, han syntes være

”Vel noget kold, men dog heel naadig viiste sig.

”Bed Lehns Modtagelsen gif alting ønskelig.

”Men just som vi til Bords i Ro og sætte ville,

”For Slottet Hohenblat med Liiget holder stille.

39.

39.

»Tolv Knapper hyllede i Floer med Liiget kommer
 »De høie Trapper op, og, hvo det seer, forstummer
 »Dg staaer forbaust, man bær den døde Krop
 »Til stolte Ridderfal, dens Dørre springe op,
 »Tolv sorte Spøgelse midt ind i Salen sætte
 »Det blodbestænkte Liig paa høie Sørgebaar.
 »Carl bleggede, af Skræk bestyrtes hver ved dette,
 »Dg jeg som truffen der af Lynildstraalen staaer.

40.

»Frem træder Hohenblat og løfter op fra Liiget
 »Den overblødte Dug —» See, store Keiser, skjels
 »Der er din Søn, og der staaer Morderen, som Riget
 »Dg dig gav dette Stød. See her og døm ham selv.
 »Forsvunden er dit Haab din Alders Glæde.
 »Væ mig! jeg kom for sildig til at redde!
 »Han faldt ved lumste Mord. Den ridderlige Helt
 »Faldt ei for Ridderhaand i frie og aaben Feldt.»

41.

»Saa mangen Streg og Pudse Carl havde ladet sig spille
 »Af Prindsen dagligdags, saa blev det dog hans Søn,
 »Hans Kjød og Blod. Først var han stille
 »Dg maaløs i sin Sorg, saa skreeg han vildt: »min
 »Søn!»
 »Dg kasted sig med en fortviled Miine.
 »Hæn over Sønnens Liig. Jeg svær dig til hans Piine
 »Var Dolkstik i mit Bryst. Jeg kunde, troe mig
 »Ven,
 »For Scharlots Liv mit eget givet hen.

42.

”O!” skreeg jeg: ”Herre! hør, hør min Uskyldighed.
”Han gav sig ud for Søn af Diedrik fra Ardenne,
”Og hvad han gjorde, ei en Jobs Taalmodighed,
”Det svær jeg jer ved Gud, for billigt skulde kjende:
”Han slog min Broder, som ei sagde ham et Ord,
”Han talte haanlig om min brave Faders Ære,
”Anfaldt mig pludselig og truede med. Mord —
”Den gad jeg see, som sligt koldsendig kunde bære.”

43.

”Hu!” skriger Keiseren, som i sin Smerte springer
”Fra Liiget op, med Løvekræfter svinger
”Sit Sværd imod min Barm, og, havde Fyrsterne
”Ei standset ham med Magt, han i Fortvivlelse
”Mig skulde gjennemstødt. Hans Udfærd tvinger
”Den heele Ridderstand til Rustelse.
”Strax blinke Sværdene i alle Heltes Hænder,
”Og Mord og Raserie af alles Dine brænder.

44.

Lungt dundrer Salen af det vilde Sværmerie,
Det ryster Væggene, de gamle Ruder flirre,
”Og alle Mundes Skrig er: ”Mord, Foræderie!”
”Det var, som Sprogene sig anden Gang forvirre.
”Man tumles, løber an, Magt stødes af med Magt.
”Abbeden, som St. Benedicti Dragt
”For Overfald gjør frie, til Held mod alles Heede
”Var med opløftet Arm og Ordenstegn tilstede.

45.

"Han raaber:" Riddere, jeg byder eder her
 "I Pavens hellige Navn, og for Monarkens Throne
 "Jeg byder Fred." — Han raabte't med en Tone,
 "Og med en Værdighed, som skulde Hedninger
 "Aftvunget Vrefrygt. Strax Stormens Bølger vorde
 "Fuldkomment Hæblik, i hvert Afsyn hviler Fred;
 "Og alle Dolkene og hver en dragen Kaarde
 "Sneeg sig i Steeden stille ned.

46.

"Abbeden foredrog nu Sagens heele Kjæde
 "For Carl i Sindighed, mild Overtalelse
 "Flød af den Viises Mund. Men hvad kan Hyon rædde,
 "Naar Liiget ligger der og skriger efter Hevn?
 "Her" raaber Faderen: "see selv, og kjend, og nævn
 "Ham Dommen, han har dræbt min Søn, min Alders
 Glæde.
 "Ja Hævnens heede Tørst forsoner han! Det skee!
 "Han døe en skændig Død og føde Ravnene!"

47.

"Nu soolmede mit Bryst. "Jeg er ei Morder" skreeg
 "Jeg overlydt;" og Dommeren dømmer ei billig
 "I egen Sag. Angiveren Hohenblat søeeg
 "Dig, Herre. Han er selv Forræder. Jeg er villig,
 "Vil i hans falske Bryst, hvor han sin Ondskab bær,
 "Bevise, han en Etkjelm og Løgner var, og er,
 "Og blir, saa længe som hans Nande Luften forgiøter.
 "Alt dette er hans Værk, min Undergang han stjøter.

48.

51.

»Det ubetænkte Ord opvækker Skrig og Skraal
 »Paa nye, hver Riddermand igien med dragen Staal
 »Den Ket beskytte vil, som Carl i mig forkrænker.
 »Grib» brød han atter ud: »og smeed ham fast i Lænker!»
 »Men strax, med foreholdte Klinger,
 »Seer han og Tænder skjær, at alle mig omringer.
 »Og Munken næsten qvælt i Trængslen taler om,
 »Hvad ingen agter nu, Bandsættelse fra Rom.

52.

»Ja Rigets Skiebne ved et Haar man saae at hænge.
 »De ældste Statsmænd bad paa deres Knæ ham længe
 »At give efter for bevidste Ridderret,
 »Jo meer de bede ham, jo mindre hjælper det:
 »Til endelig Prinds Tayms (som tidt i sine Dage
 »Naar Carls Forstand løb bort, ham laante sin)
 »Ham hvidsker noget til, og Sands ham puster ind,
 »Hvorpaa han sværger, Carl vor Tveekamp vil antage.»

53.

Herr Hyon fort i sin Fortælling foer;
 Hvordan Oprøret strax ved dette Ord
 Forsvinder, Ridderne sig trække taus tilbage;
 Og Carl, skøndt Smerterne hans Hjerte nage,
 Med skumle Diebryn og stille Bitterhed
 Til den forhadte Kamp bestemmer Tiid og Sted;
 Hvor begge Parter sig med Pomp og Pragt udruster,
 Op hvor hans Fiende stolt af visse Seier pruster.

54.

Den vilde Mand, endstjøndt der i hans Barm
En mørk Anklager slaaer, som han ei fuldt har døvet,
Var tryk og stolede paa sin jernstærke Arm,
Som mangen Skov af Lanzer havde fløvet.
Sin Fiende, hvem det var, han Mand var for at fælde,
Dg Kamp paa Liv og Død var ham en Lyst;
Nu vil vi see, hvorvidt ved denne Dyst
Ham hjalp hans Trodsighed, hans Kæmpevælde.

55.

"Saa kom" foer Hyon fort: "den ridderlige Dag,
"Alt Folket samler sig. Med Tillid til min Sag
"Dg, som jeg siige tør, af glade Dine hylde
"Jeg ind i Skranken gif, hvor Hohenblat jeg saae
"At oppæbie mig med lueforgylded
"Turneer skjold for sit Bryst. I en Udbygning laae
"Den gamle Keiser Carl med Rigets Tyrster.
"Hans Dine viise mig, hvor han af Hævnen tørster.

56.

"Nu bliver Solen deelt af svorne Dommere,
"Min Fiendes vilde Syn af blodig Længsel brænder.
"Alt går Trompeten Tegn til Anfald, og vi render,
"Dg farer sammen med saa stor Forbittrelse,
"At Hestene i Knæ nedstyrtende forvolde,
"Vi neppe længer os i Sadlen kunne holde.
"I Hast vi gjør os løs af Stighøilerne,
"Dg samme Dieblif faldt an med Sværdene.

57.

"Bent ikke, at jeg dig vor Tveekamp kan beskrive;
 "I Heftrighed og Styrke var
 "Og i Erfarenhed min Fiende aabenbar
 "Mig overlegen; dog Uskyldighed kan give
 "Beskyttelse, ved den blev ogsaa her min Magt
 "Min Villie lig. —" Men hvem skal vinde?
 Alt saaes hans Fiendes Blod af mange Kilder rinde,
 Og Hyon stod endnu usaaerd, uforsagt.

58.

Den grumme Hohenblat, da han sit varme Blod
 Saae farve Panzeret, fordoblede sit Mod;
 Han foer paa Hyon ind, det vilde Uveir lig,
 Hvis Ddelæggelser ei nogen Magt kan dæmpe.
 Det tordner Slag paa Slag, saa vores unge Kæmpe
 For overlegen Magt med Møie værger sig.
 Han veeg, men holdt endda, og uden at forsage
 Med hvileløse Arm sin Fiendes Sværd tilbage.

59.

Da Denne Hyon seer bleeg, aandeløs og mat,
 Saa griber han sit Sværd med begge Hænder fat,
 Og vil paa Kampen nu med eet Hug gjøre Ende.
 Dog Hyons Lykke skal ham dette Stød afvende.
 Men Hyon nu et Hug, just der hvor Kravens Baand
 Til Hjelmen snøres, før i Ligevægt sig svinge
 Han kan, anbringer ham, saa Drerne ham klinge,
 Og Sværdet falder ud af hans kraftløse Haand.

60.

Den Stolte segner ned for sin Modstanders Fødder,
Og Seiervinderen sig nærmer fierlig ham:

"Løs din Samvittighed! Tilstaae det, før du bløder

"Ihjel! Tilstaae, jeg var uskyldig! Uden Skam

"Du kan bekjende nu! Viis din Fortrydelse!"

"Bandit" skreeg Hohenblat, som al sin Styrke famler
Til sidste Stød og op fra Jorden famler:

"Tag dette med og følg mig ind i Helvede!"

61.

Til Lykke Stødet, som han med usikker Arm
Anbragte Helten, traf, da denne gjør en Vending
I samme Dieblik, kun yderst ved hans Barm
Mod venstre Haand. Men han, som i den Blending,
Blind af Forbittrelse, ei husker, Fienden har,
For Sandhed offentlig for alle at bekiende,
Endnn lidt Liv behov, med begge Hænder tår
Sit brede Sværd og gjør paa heele Sagen Ende.

62.

Misdæderen udspyer i røde Bølgestod
Sin sorte Sjæl. Vor Helt staaer løst fra Synder
Og vasked reen i sin Anklagers Blod
For Kampens Dommere. Heroldens Røst forkynder
Alt Folket Seieren. Til Skyerne slaaer op
Det høie Jubelskrig. Al Ridderkabets Trop
Gaaer frem, lykønsker ham og Deel i Seiren tager,
Hvorpaa man ham med Pomp til Keiseren ledsager.

B 3

63.

63.

”Dog Carl” (saaledes lod den unge Ridder's Ord,
Som han den gamle Mand paa Libanon fortæller)

”Carl var mig gram endnu. Mon dette nye Mord
”Mig” brød han ud! ”min dræbte Søn besjeler?”

”Mon hans Uskyldighed jeg heraf kjende kan?”

”Har I hørt Hohenblat Besskyldningen gjenkalde?”

”Han evig være da forviist af dette Land,

”Og alt hans Jord og Gods til Kronen falde!”

64.

”Hvor streng var denne Dom! Streng, som den stolte
Mand,

”Der fældte den. Hvad kunde ham bevæge?”

”Vi alle vore Ord, saa godt vi kan, belegge.

”De ældste Fyrster, Pairs, den heele Ridderstand

”Om Thronen knælede og bad af alle Kræfter.

”Dog lod det ikke til, som han sit Ord fortrød.

”Til Slutning dog han lange Taushed brød:

”Velan, I Riddere, I vil, Vi give efter.

65.

”De Vilkaar hører dog, som intet at formilde

”Formaaer.” — Her bøier han i Naade ned til mig,

”Som laae ved Thronens Fod og ham forsone vilde

”Sit Zepter:” — Vi benaade dig:

”Men ud af dette Rige

”Skal din fordømte Fod fra denne Time viige,

”Og før du Punkt for Punkt faaer opfyldt, hvad
vi bød,

”Er din Tilbagekomst umiddelbar din Død:

66.

66.

”Drag bort til Babylon og, naar ret festligen
”Kalifen ved sit Bord med Landets Fyrster sidder,
”Træd frem, slaae til og hug først Hovedet af den,
”Som er ved venstre Haand, saa Blodet sprøiter hen
”Ud over brede Bord. Derpaa som fransk Ridder
”Med Anstand, som sig bør, du tugtig nærmer dig
”Til Kronprindsessen, som ved høire Side sidder;
”Kys hende som din Brud tre gange offentlig.

67.

”Og naar Kalifen, som vel ikke denne Wandel
”I sin Mærværelse har ventet sig,
”Dig stirrer an, nedkast du dig,
”For at fuldfore den uhørte Handel,
”For Thronens Fod paa Østerlænders Art,
”Og til en Skjenk for Os, som vel hans Vennekab kjender,
”Udbed dig af hans Mund tre af hans Dientænder
Til sidst en Haandfuld Haar udaf hans sølvgraae
Bart.

68.

”Drag bort, og viid, som sagt, saafremt der mangler
nogen
”Punkt i Opfyldelsen af hvert Ord, Vi dig bød,
”Er din Tilbagekomst umiddelbar din Død.
”I Øvrigt blive Vi i Raade dig bevaagen.”
”Talt og han taug. Men hvor mig hvert Ord skjær
”I Hjertet er unødigt at beskrive.
”Enhver saae lettelig, at, hans: ”Bevaagen blive”
”Ei meget bedre end den reene Dødsdom var.

B 4

69.

69.

"Man i den bybe Cal en sagte Mumlen hørte:
 "Nei ved St. Jørgen!" (skreeg den gamle Ridder
 Scot,
 "Som før paa Bane med Tristan og Lanzelot
 "Mangt Eventyr med Tapperhed udførte)
 "Jeg mig just heller ei af hvert forskrække lod,
 "Og satte En sin Hals, jeg satte min imod.
 "Men ved det Bud som Carl har Hyon overdraget,
 "Herr Gavin skulde selv saa brav han var, forsaget."

70.

"Dog fort, du let indseer, at Carl mig aabenbar
 "Ved dette Bud staaer efter Livet.
 "Men hvor det kom, om Ahnelse det var,
 "Om Trods, Fortvivlelse mig Tillid har indgivet,
 "Jeg veed ei selv; men frem for Thronen traadde jeg:
 "Hvad Du befaler mig, kan ei mit Mod forringe.
 "Jeg er en Franker og, umueligt eller ei,
 "Jeg tar det an og vil Kalifens Hovmod tvinge."

71.

"I Kraft af dette Ord seer du mig her, min Ven,
 "Bestemt, saa ung jeg er, til Babylon at drage,
 "Og vil du paa den rette Wei derhen
 "Igjennem denne Skov og Orken mig ledsage,
 "Laf være dig; hvis ei, saa gaaer jeg, som jeg kan."
 "Min Siegvins ædle Søn" udbrod den gamle Mand,
 "I det at Laarerne ham ned ad Kinden falder:
 "Det er, som af min Grav I mig til Live kalder.

72.

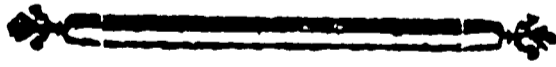

72.

”Jeg sværger eder her, og at jeg sværger sandt,
”Er min nærvløse ei skjønt tørre Haand til Pandt,
”At eder, kjære Søn og Arving af min Herre,
”I Liv og Død jeg huld og evig troe skal være.
”Det Brevde, hvori jer Keiser eder sendte,
”Er vanskeligt, men der er Ære ved at hente.
”Nok sagt, jeg fører jer hen og staaer med faste Mod
”Som Baabendraget bier til sidste Draabe Blod.”

73.

Den unge Fyrste rørt, da han den Troeskab saae,
Omfavnede sin Ven, og sad, og talte længe.
Derpaa gik Begge bort at hvile sig paa Straae,
Dg sov saa sødt, som vi paa Silkesenge.
Dg knap af Biergets Top forsvinder Matteskynget,
Før Helten vaagner op og legger Rustning an.
Den Gæmle faaer sin Tværsæk over Ryggen
Dg med sin Cedergreen han vandrer frisk foran.

D b e r o n.

A n d e n S a n g.

I.

Saa sees det ædle Par med Munterhed at drage
 Ved Solens Skin og Stjerner's Vagt
 Langs ned ad Libanon i toende Nætter og Dage;
 Og naar paa Jffen dem stak Middagssolens Magt,
 Saa tjente høie Græs i Skyggen under Cedre
 Til Hvilested. I sine buntede Fjedre
 Alt Luftens lette Folk, solvklare Toner slog
 Paa Greenene, og Deel i deres Maaltid tog.

2.

Den tredie Morgen lod en Trop Cavalerister
 Sig paa en Banke see alt temmeligen nær,
 Og Scherasmin brød ud: "O det er Araber.
 "Og at vi os af Bei for disse Karle lister,
 "Om vi kun endnu kan, det allerbedste er.
 "Jeg kjender dem, de ere slemme Gjæster."
 Men Helten svarede: "Ei, ei! hvor vil du hen?
 "Naar hørte du, at Franker fløi, min Ven?"

3.

Men Orkens Søner fjern magnetisk lokkede
 Af Hyons Hjelm, som stak dem strax i Dinene,
 Da

Da den ved Solens Skin som Diamanter luer,
Kom flux anridende med Pille, Buer
Og dragne Sværd; de skreeg, som Fienden alt var
slagen.

En Mand til Hest og een til Fods
Betragte de som vunden Gods,
Men o hvor fandt de sig bedragen!

4.

Den unge Helt indsprænger mellem Hæren
Bedækket ved sit Skjold, og kaster med et Stød
Anføreren saa kraftig ned af Mæren,
At Blod ham frømmeviis af Mund og Næse flød.
Nu styrter alle for Captainens Fald at bøde
Paa Seierherren løs, de hugge, stikke, støde.
Men gamle Scherasmin ham holdte Ryggen frie,
Og med sin Cederprygl han stod ham troelig bie.

5.

Og paa det andet Trods arbejder vores Ridder
Saa ufortrøden fort, at næsten ingen sidder
I Sædlen meer. Ved hvert gjentagen Hug,
Fløi her et Hoved af og hist en Arm med Sværdet
Endnu i Haand. Ei mindre kraftig hug
Den Gamle til, saa Fienden reent forfærdet
Skreeg paa sin Mahomet, gav Haab om Bytte op,
Og alt hvad flygte kan, fløi bort i fuld Galop.

6.

Valdpladsen ligger stræed med Liig og slagne Helte,
Og Hest og Mand iflæng sig blandt hverandre velte.
Vor

Vor Helt, saasnart hans Scherasmin kun har
 Af Byttet søgt sig ud den bedste Hest, der var,
 Samt Bue, Piiil og Sværd, kan ikke længer tøve.
 Han sporer sin fraadende Hingst og rider hurtig imod
 De Dale, der uendeligen løbe
 Ud under Synets Kreds ved Bjergets lave Fod.

7.

Det syntes et veldyrked Land
 Gjennemskaaen overalt med Bække,
 Hist græsse Kjør og staaer paa Engens Blomsterdække,
 Her mellem Palmetræer den brune Eiermand
 I fredsom Hytte boer; han Dagens Arbeid froe
 Forretter, og, skjøndt arm, sig riig, lyksalig priser,
 Og naar han nyder selv i kjole Skygger Koe,
 Med ringe Bondekost en Pillegrim bespiser.

8.

Vor Ridder standser her, hvor Palmeskjygen lokker,
 Og Brød i friske Melk ham en Hyrdinde brokker.
 De gode Folk halv skrækked see ham an,
 Hvor han i Græffet laae den fremmede pandrede
 Mand.

Men da et ærligt Smil snart Hjerter vinde kan,
 Gaa vover Børn endog at spille med hans Lokker.
 Den tapre Mand, henrykt ved froe Uskyldighed,
 Selv bliver Barn blandt Børn og leger med.

9.

Hvor saligt, tænker han, at boe i disse Dale!
 Dimsunst ham andensteds henkalder Skjebnens Røst.
 Ved

Ved omme Afsked, ach! Hvor smeltede hans Bryst!
Og for de gode Folk sit Maaltid at betale,
I sin Vertindes Skjød han kaster, da han gaaer,
En Haandful Guld. Men, o! de Lykkeliges Kaar!
De kjender ikke Guld: "Vi Gjestefriched øve.
"Den unge Herre sig ei maae sit Guld berøve."

10.

Nu reed de videre, til endelig de saae
Mod Aftenen en Skov, som lige for dem laae.
"Ven" sagde Hyon: "hør, som Lue er mig ofte
I Brystet, til jeg faaer opfyldt, hvad Carl jeg lovte.
"Til Bagdad vilde du mig viise næste Vei;
"Mig synes, at jeg alt er reist i Nar og Dage."
"Ja, Herre, næste Vei, for hvem den torde tage,
Gaaer gjennem denne Skov, men mit Raad er det ei.

11.

"Det er en Fandens Skov, og endnu ei, min Ven,
"Kom nogen Bovehals, som ind gif, ud igjen.
"I smiler? Troe mig funks, et ondt, uartigt, lille,
"Forbanded Spøgelse, som jeg ei møde vilde,
"Har der sit Huus og Hjem. Af Ræve, Hiorte, Hinde,
"Som før var Mennesker, saa godt som vi, derinde
"Det vrimler. Himlen veed, til hvad Banskabninger
"Endnu i denne Nat vi os forbanded seer!"

12.

"Naar kun den næste Vei" svar Hyon sindigent:
"Igjennem denne Skov til Bagdad fører hen,

"Saa

»Saa frygter jeg mig ei.» »Jeg eders Knæ omfavner.
 »Gaa ei. Det er, ved Gud! mig meer om jer end mig.
 »Mod denne Geist, det troe mig sikkerlig,
 »Og hverken Flugt ei heller Modstand gavner.
 »I fem, sex Dage vi den Omvei gjøre kan.
 »Og ach I langer jo tids nok i Bagdad an!»

13.

»Om du dig frygter, bliv» svar Hyon: »Veien bitter
 »Jeg vel foruden dig; thi min Beslutning staaer.»
 »O nei!» skreeg Scherasmin: »skjøndt Døden smager
 bitter,

»Saa er det dog en Skjelm, som fra sin Herre gaaer.
 Har I besluttet det, saa bliv jeg ei tilbage.

»Og hjælpe os vor Gud og hellige Frue til Aqas!»
 Og nu den stakkels Mand sees med sin Herre strax,
 Skjøndt zittrende som Løv, i Skoven ind at drage.

14.

I Skumlingen de havde ei
 Fuldt travet frem en Fjerdingsvei,
 Da overalt af mørke Buske springer
 En Mængde Wildt, som dem i Flokketal omringer.
 Den synes bede dem med taarefulde Døie,
 (Som Scherasmin, skjøndt det var næsten Nat,
 Bemærker tydelig) sig bort igjen forføie,
 Som om den sagde: »Flyer, at han ei faaer jer fat.»

15.

»Nu, seer I» hvidsker han til Hyon: »hvor det
 staaer?

»Bil

"Vil J en anden gang paa godt Raad skønne?

"Merk! Løi jeg noget Ord? De stakkels Dyr, her
gaaer,

"Og af Medlidenhed imod os skønne,

"Det er ei sande Dyr. Nei, det er Mennesker!

"Tro mig, tie Skridt endnu, og Spøgelseset er her.

"Løb ei saa frek i siensynlig Snare

"Trods gode Benneres Raad, som eder vil bevare."

16.

"Hvad, Gamle!" raaber hiin: "med disse Skridt jeg
gaaer

Til Bablylons Kalif, for ham en Haandful Haar

"Af sølvgraae Skjeg og Tand af Munden at udrive;

"Og du vil, at jeg tabt skal give

"For uvis Farlighed? Husk dog, hvor vi skal hen!

"Hvem veed, Gespænstet er maaskee min Ven.

"Thi disse har jo dog slet ingen Ting i Sinde;

"Og see, strax i en Huy skal alt forsvinde."

17.

Med disse Ord han sætter an paa dem,

Og alting flyer som Luft i Huy og Hast tilbage,

Hvorpaa Hr. Hyon og hans Lehnsmand drage

J uforstyrred Koe en Stund paa Veien frem,

Og taler intet Ord. Alt Dagens Lys var svunden,

Den sortebrune Nat sig over Jorden gav,

Rundt om dem alting laae med sagte Slummer bunden,

Og heele Skoven var saa stille som en Grav.

18.

Tilfældt den gamle Frøe begynder dog at snakke:

- ”Om i en Grilleplan min Snak forstyrret jer,
 Saa bliv ei, Herre, vred. At det min Svaghed er,
 ”Jeg nægter ei, men viid, i Merke maae jeg snakke,
 ”Den Bane jeg fra Barn har havt, jeg huske kan.
 ”Det er saa stille her, som om den store Pan
 ”Var død. Ja kunde jeg min Hest ei trave høre,
 ”Jeg troer, Muldvarpens Bid selv skulde naae mit Dre.

19.

- ”J troer, jeg frygter mig; dog uden Pralerie,
 ”(Ehi hvad vi Arme har, er dog i Grunden Gaver,
 ”End lever Folk, som det bievaaenet haver)
 ”Hvor Kaarder blinke, i Kamp, Scharmysterie,
 ”Mand imod Mand, at hugge eller støde,
 ”Kom og i Nødsfald fire, fem
 ”Mod een, jeg stod min Dyst med dem.
 ”Der kan en ærlig Karl med gode Knokler møde.

20.

- ”Kort, har en Fiende Kjød og Blod,
 ”Er Scherasmin hans Mand. Men frit jeg maae
 befjende,
 ”At, om ved Midnatstiid man mig faldt paa at sende
 ”Omkring en Kirkegaard, saa sank mit bedste Mod.
 ”Sæt, et Gespenst sig midt i Veien for mig tumler,
 ”Og lad min Physiognomie
 ”Ei staae ham an, jeg taber, ventregris!
 ”Naar med usynlig Prygl han mig paa Ryggen trumler.

21.

”Jeg sætter posito, som man Exempel veed,
”Jeg Skallen ham glat vef fra Kroppen fløder:
”Endnu den ruller fort, mens i den førstes Sted
”En frisk opplanted staaer. Snart i et Fiirspring flyver
”Selv Stumpen hen, og tager Hovedet fat,
”Og sætter paa igjen, som var det kun en Hat,
”Ham Binden blæste fra. Siig nu, kan Sværd og Lanzer
”Mig hjælpe mod en Karl, som ei har Krop og Sandser?”

22.

”Vist, nok som J vel veed, naar Morgen-Hanen galer,
”Er dette Løi, som mellem Tolv og Fiet
”J Kjæder raslende med hvide Lagner praler,
”Som om en Kassevind af Bei det havde spreedt.
”Men det Gespænst, som her i Skoven svæver,
”Er mig en Djævel af et gandske eget Slag;
”Han har her Huus og Hjem, han æder, drikker, lever,
”Som En af os og gaaer om høilys Dag.”

23.

”For ret at sætte min Nysgjerrighed paa Skruer,
”Har du dit Bedste gjort;” svar Hyon ham igjen:
”Om Geister megen Snak er megen Løgn, min Ven,
”Man Lægfolk, som vi er, kuns dermed truer.
”Engang kom til vort Hof en dybtstuderet Mand
”(Vor Klokker kaldte ham, jeg troer, en Manichæer)
”Han svoer, der ingen var i noget Verdens Land,
”Og gjorde dygtig Nar af Spøgelse og Feer.

24.

"De kivedes derom ved mangen Flaske Wiin,
 "Og naar de sidste Glas dem bragte ret i Heede,
 "Da kom der Brokker i af Grædsk og af Latin,
 "Saa jeg knap kunde nu og da et Ord udleede.
 "Godt, tænkte jeg, jer Snak er meget lærd,
 "Men best vi kiende dog den Sandhed, vi erfare.
 "Jeg ønske nok, en Geist holdt mig den Ære værd,
 "Og kom og vilde selv sin Slægt og Art forklare."

25.

Ved disse Taler seer det gode Reisepaar
 Sig uformærkt i skumle Kratstof riide,
 Hvor vildsom hid og did saa mange Veie glide,
 At ei forvildes her fast uundgaaeligt var.
 Just nu treen Maanen frem, de blege Straaler stride
 Gjennem svigende lysdunkle Trogang, klar
 Med Mørke blanded Nat de Vandrende forvirrer,
 Hvis Dine efter ukiendt Udvei stirrer.

26.

"Godt giort!" skreeg Scherasmin: "Nu mærker jeg
 hans Tinte,
 "Her skal vi vikles ind i listig Labyrinth.
 "Eet Middel er her kun at finde ud herpaa,
 "Og det er: ligefrem blot efter Næsen at gaae."
 Hans Raad (som bedre er, end indbildt Kloge meener)
 Hensfører vore Wandringsmænd
 Til Skovens Middelpunkt, hvor Weiene løb hen,
 "Og der sig alle til en aaben Plet foreener.

27.

I nogen Krastand blir de vaer i Lunden
Et prægtigt Slot, det stod som blæst af Aftenrød,
Dets Glimmer, Muur sig op i Veiret skød.
Med Dine, hvori Lyst med Redsel er forbunden,
Dg mellem Drom og Waagen tvilende
De maalløs Begge staae, det Under at bese,
Da pludseligen op de gyldne Porte springe,
Dg frem en prægtig Vogn toe Leopardter bringe.

28.

Et Barn saa nydeligt, som paa sin Moders Skjød
Cupido maales af, der paa Sølvvognen sidder
Med Tømmen i sin Haand. "Afsked Herr Ridder!"
Den gamle Scherasmin med angstfuldt Skrig
udbrød,

I det han Hjons Hest ved Bidslet med sig slæber:
"Vi er fortabte! Flye og tie!
"Der har vi Dværgen selv" — "Han er saa skøn!
O bie!" —

"Kun desto værre! Fort! Det blotte Syn jer dræber.

29.

"Flye, siger jeg jer dog; thi siden er for sild!"
Vor Ridder vil vel ei, men hvad hjælp, han ei vilde?
Den Gamle foran jog i flyvende Galop,
Dg trak ham efter sig, og hørte ikke op
Igjennem Skov og Krat, og over Grøvt og Graver
At sætte, over Stof og Steen
At jage, til han ud af Skoven ikke seen
Paa aaben Mark sig reddet haver.

C 2

30.

30.

Et Uveir følger dem, i det de flygte bort,
Med Torden, Storm og Regn. Det frygteligste
Sort

Indhyller Maanens Skin; det fordner, suser, brager
I gamle Ceder-Træer, og heele Skoven knager.

Kort, Elementerne i største Striid

Indbyrdes med utviled Grumhed klemme.

Dog gjennem Stormen selv man hør fra Tid til Tid
Den vennefulde Lyd af Geistens milde Stemme.

31.

”Hvad flygter du for mig? Du flygter for din Lykke;

”Lor Siegvins ædle Søn ei paa min Troeskab bygge?”

”O Herre! Gjør vi det, saa kan I troe, vi kjønt

”Skal være om en Hals. Nei, lad jer ei forføre

”Svar ei et Ord. Fort, fort! Stik Fingeren i Dre.”

Og nu det gaaer paa nye igjennem Lykt og Lyndt,

Af Skylleregnet vaad, af Stormen gjennem blæste.

Silfvidt en Klostermuur stod for de trætte Heste.

32.

Net Eventyr! Den Dag, da disse Under skee,

Var netop Navnefest for Ste. Agathe,

Som Patronesse var for tyve Nonne-Piger.

Nu laae og strax derved et andet Klosterhuus,
Hvor toe Dusin spækfeede Munke ligger

I virksom Tjeneste for Sanct Antonius.

Fra begge Sider har man sig i Aftenstunden

Til fælleds Bedefart paa naboeviis indfunden.

33.

33.

De vandre trætte hjem, da nær ved Klostergaarden,
I det de Par og Par med beste Anstand gaae,
Det græffelige Veir anfalder heele Hjorden.

Kors, Fane, Ordensdragt vildt op i Binden staae,
Regn trænger strømmeviis igjennem Slørets Folder,
Man Erbarhed omsonst vedligeholder,
Al Andagt brast. I komist Bildelse
Løb alle hid og did forblæste, ængstede.

34.

En Nonne skjørted op til Knæet gaaer og ælter
I dybeste Morads. En Munk i Løbet drat,
Dg frygtende, at han en Hob af Søstre velter,
Som løber foran ham, han Domina tår fat
Bed begge tykke Been i sin Betuttelse.

Da Stormen endelig har gjort sit Yderste,
Ankommer aandeløs og adspreedt heele Hjorden,
Dyngvaad og velbestænt i Klostergaarden.

35.

Da endnu alting var i fuld forvirred Stimlen,
Dg altid lukte Port stod aaben denne Stund;
Saa jager Scherasmin sin Hest midt ind i Brimlen
Blandt ærligt Klosterfolk; thi paa indvied Grund
Han sig saa sikker troer, som om han var i Himlen.
Han trækker Hyon med; og just som han sin' Mund
Wil aabne denne Frihed at afbede:
Holdt Dværgen med sin Bogn paa Pletten allerede.

36.

Med eet er Himmelen for alle Skyer reen,
 Og alting lyst og klart og stille som forhen.
 Skion som i Morgenrødt en nyfødt Engel
 Staaer han og støtter sig paa hvide Liliestængel,
 Og om hans Skuldre hang hans Horn af Elphen-
 been.

Saa skion han var, anfaldt dog hver og een
 En stum Forfærdelse; thi stille Brede
 Af Gudens Niesyn sig syntes at udbreede.

37.

Sit Horn af Elphenbeen mod Læben satte han
 Og gav med sagte Stød en yndig Tone an.
 Strax svimler Scherasmin og tager paa at springe,
 Han griber fat en Nonne uden Land,
 Som ved det samme Stød fandt Belyst i at svinge
 Sin gamle Krop, hun fløi, som om hun havde Vinge.
 Det var komik at see, hvor Kjole, Slæer og Skjort
 I Luften flagede af Vinden ført.

38.

Et lige Galleskab greb den heele Klosterstand:
 Hver Knurbart af en Munk sin Nonne taster an
 Balletter dansende, som ikke vilge
 For nogen Faunedans. Den gode Kloster-Pige
 Er ingen Tugt og Regl sig meer bevidst.
 Letfærdig Fødderne omkring paa Græsset spille,
 Kun Hyon eene stod paa sine frit og stille,
 Betragter disse Spring og leer af fulde Bryst.

42.

Nu gav de paa igjen, og h ie Kattespring
Den vilde Faunedans end meere voldsomt velte.

J rappe Hvirveler de svinge sig omkring
Saa de ved egen Blod som Snee for L evind smelte.
Hvert Hjerte flapprende til op i Struben slaaer.
Men Hyons Dumbhed, som ei l engere formaaer
At see paa dette Syn, dog meente, det var Skade
For alt det unge Blod, og bad ham dem forlade.

43.

Strax Dv ergen svinger sin sneehvide Liliestav,
Og Dansen h erer op, saasnart ham bad hans Myndling.
Forsteened staaer nu hver St. Antons feede Myndling,
Hver Nonne bleeg, som steg hun af sin Grav,
Sees Elver, og Skjort, og hvad der; da hun lod sig
svinge,

Forstoen v ere kan, i Rigtighed at bringe.

Kun Scherasmin, for gammel til den Lyst,
Hensegner og han troer, nu brister ham hans Bryst.

44.

"Ach! Herre" st nner han: Hvad sagde jeg?" "Lad
v ere,

"Min gode Scherasmin!" afbryder Geisten ham:

"Jeg veed, Du rapper er, jeg veed, at Du har Vre.

"Hvorfor skal dine Ord dit Hjerte gj re Skam?

"Hvorfor paa andres Snak saa fjesk mig d omme?

"Dit Hovedhaar er graae, men din Forstand i Dromme

"Dog gaaer endnu. T nk frit og tael som Mand.

"J Andre gj rer Bod for eders Hyklestand."

45.

Hver Munk og Nonne bort bestæmmet lister sig,
Og Dvergen sees med Huld til Echerasmin at trine:

"Hvad, Gamle, endnu den mistænkelige Wine?

"Dog da du ærlig er, tilgiver Oberon dig.

"Kom, gamle brave Mand, dit Nafn mig bevæger,

"Slaae Lid til mig, lad glemmes hvad er skeet.

"Du er udmatted; der, tag dette Bæger

"Og drik det ud med eet."

46.

Med disse Ord ham Elsekongen byder

Af ægte Guld et dreied Drickekar.

Den Gamle, som til Rod sig holdt paa sine Fødder,
Forundredes, at tomt det var.

"Hvad" raaber Oberon: "hvor er din Troe dog sei!

"Frisk, sæt det til din Mund, og drik, og tvil kun ei!"

Den gode Mand, som tør sig ei undskylde,

Seer strax med langonst Wiin sig Bægeret at fylde.

47.

Og da han i eet Sæt har drukket Wiinen af,
Han synes, som om strax med vellystfulde Føde
Nye Levkræfter ham i alle Aarer gløde.

Han føler sig igjen saa frisk, saa stærk og brav
Som fordem, da i sine beste Dage

Han med Hr. Siegevin til Baldsart maatte drage.

Urbodig, tillidsfuld han faldt den smukke Dverg
Til Fode og brød ud: "Min Troe staaer som et Bjerg!"

48.

Ein Tale Oberon til Helten nu begynder:

- ”Mig er det Verende fuld vel bekjendt,
 ”Hvori dig Carl til Babylon har sendt.
 ”Du seer, hvad Uveir dig hans grumme Had sorkynder,
 ”Hevngjerrig tørster han og søger kun dit Blod.
 ”Dog hvad med Tillid, Troe og Mod
 ”Du har begyndt, ved mig du let fuldender:
 ”Tag dette Horn af mine Hænder.

49.

- ”Indtones sagte Pust af Nande yndig, reen
 ”I slangeformig glat omsnoede Elphenbeen,
 ”Og om dig truede med Sværd og Lanzer
 ”Tie tusend Mand, den heele Krigshær danser
 ”Og svinges uafbrudt i Hvirvel, som du her
 ”Exempel saae, til de paa Jorden falde.
 ”Men vil du mig til din Undsætning falde,
 ”Saa stød deri med Magt, og jeg tilstede er.

50.

- ”Da seer du mig, var jeg end tusind Miile
 ”Uffondred fra min Ben, til din Undsætning iile.
 ”Kun spar den Redning til din største Trængsels
 Stund.
 ”Mit Bæger ogsaa tag. Keen Drue deraf qvelder,
 ”Saasnart en ærlig Mand det fører til sin Mund,
 ”Den Kilde stoppes ei, hvoraf dets Nektar velder;
 ”Men rører nogen det, som er skalkagtig, ond,
 ”Da bliver Bægret tomt og gløder i hans Haand.

51.

51.

Herr Hvon tog med Tak de underfulde Pandt
Paa sin Beskytters Gunst til Redning i sin Trængsel,
Dg knap forgyldede sig Ostens Purpurkandt,
Saa bad han Oberon med ædel Længsel
At sige sig den Bei, man fortest kunde gaae.
"Reis kun!" hiin sagde: "jeg skal din Veileder være.
"Dg at jeg aldrig Timen skue maae,
"Da Hvons Hjerte sig ved Svaghed skal vanære!

52.

"Ei at jeg tviler om dit Hjerte.
"Men du er Menneske, du er med Sands og Sind
"Bygt af det svage Leer, og for din Fremtid blind!
"En kort forfløien Lyst kan aale varig Smerte.
"Forglem dig aldrig selv, vær ædel, dydig, brav!"
Nu rørt af Dvergens Liliestav
Seer Hvon af hans vennefulde
Azurblaae Diepar toe klare Perler rulde.

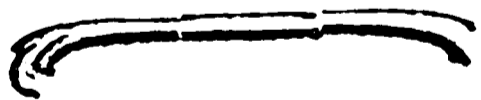
53.

Dg da han Troeskabs Eed ham hellig sværge vilde,
Forsvunden Geisten var af Stedet, hvor han stod,
Hans Bortfart kun en Dunst af Lilier efterlod.
Dybt truffen, maaløs staaer den unge Ridder stille
Sin Tinding guidende, som Een der nylig vaft
Op af en Drom forskrækket giver Agt,
Om det, ham nys med Fryd fortryllet haer,
Er noget Virkeligt og ikke Drommens Gaver.

Men havde han endnu havt Tvil om denne Glæde,
 Saa kunde Hornet dog, som ham ved gyldne Kjæde
 Hang over Skuldrene, for Tvil ei give Rum.
 Særdeles Bægeret den Gamle synes om.
 Han troer det meere værdt end noget Kongerige.
 "O Herre" siger han, i det til Hest de stige:
 "Endnu en Aar, den gode Dværg til Tak!
 "Hans Biin er, som man sig igjen til Ungdom drak."

Og da de havde sig til Reisen styrket Begge,
 De over Bjerg og Dal som gamle Helte sadt
 Den heele Dag; derpaa til Hvile lægge
 Sig under Træers Lye en Deel af korte Nat.
 Saa droge de foruden Eventyrer
 Tre Dages Tid. I Tanken Hyon var
 Alt midt i Bagdad. Glad hans Cours den Gamle
 styrer,
 Da det er Siegvins Søn, han ved sin Side har.

Sheron.

Tredie Sang.

1.

Den fjerde Dag en Wei sig mellem Bjerger stial,
 Hvor de med eet blev vaer i snevre Dal
 En Mængde Riddere, som under Palmers Skygge
 Ved suukke Telte laae fuldkommen trygge.
 Man hvuilde, som det lod, sig efter nydte Kost
 Og tog en Middagsføvn, toe Evende stode Post;
 Tmedens Hjelm og Spyd paa lave Greene hænge,
 Og Hestene sig frit omkring paa Græffet slænge.

2.

Knap blev hint Vaabendrager Par
 De tvende Reifende i nogen Trastand vaer,
 Saa springe alle op fra Jorden, hvor de hvile,
 Og alle Mand i Huy og Hast til Vaaben iile.
 Forstyrred er den fjære Middagsbroe;
 Det var, som om til Kamp man blæste.
 Hver Ridder i et nu fik Hjelm og Harnisk paa,
 Tmedens Evendene opsadle deres Heste.

3.

Herr Hyon bryder ud: "Jeg er uvidende,
 "Hvad disse Riddersmænd i Uroe sætter.

"Det

”Det syntes, at de nys paa god Fordøielse
 ”Uvendte fredsom Søn.” — ”Vi selv, saavidt jeg
 gjetter.”

Han svarer Scherasmin: ”Hold samled alt jere
 Mod.”

”Man Koursen hid i Form af halve Maane retter.”
 Men Hyon Kaarden trak med foldt og roeligt Blod,
 Og sagde: ”Denne mig for alting siger god.”

4.

Strax frem af Venne-Kreds en ung og artig Herre
 I prægtig Rustning klædt venstabeligen kom
 Og bad at blive hørt: ”Herr Ridder i al Ære!
 Han sagde:” Hvem endnu af Ridderstanden, som
 ”Af Hændelse til disse Telte kom,
 ”Eg lod behage her at standse.
 ”Det staaer til Deres Valg at brække Deres Landse,
 Hvis ei at gjøre, hvad jeg maatte bede om.

5.

”Hvad er da vel din Bøn?” Spør Hyon sømmelig.
 ”Ei langt herfra” udbred hiin:” mæsker sig
 ”Paa faste Slot den Kæmpe Angulaffer
 ”En svoren Fiende af os Christne, ret en Strik,
 ”Og efter smukke Piger som en Kaffer.
 ”Men hvad det værste er, fast imod Hug og Stik,
 ”I Kraft af Ringen, han fra Dværgeren haver taget,
 ”Hvis Skove uden Tvil De nu forbie har draget.”

6.

”Jeg, Herre, er en Prinds fra Bjerget Libanon.
”Jeg havde trende Aar for Perlen blandt de Skjønne,
”Før hun bevægedes paa Huld og Troe at skønne,
”Tjent uden anden Sold end nogle Kys paa Haand.
”Men i vor Bryllupsnat (jeg hendes Brudebelte
”Var ved at løse) kom, det han faae Last og Skam!
”Den Varulvsfarende, mig liderlig udfældte
”Og rullede afsted med mit forlorne Lam.

7.

”Til hendes Frelse jeg mit Yderste forsøgte,
”Men uden Nytte har tilbragt sex Maaneder.
”Væ mig! Det Taarn af Jern, hvor hun indsluttet er,
”Som Udgang spærrer mig, gjør, at hun ei kan flygte.
”Det eneste, som jeg af Amors Trøst har smagt,
”Jal den lange Tiid, det er at staae paa Vagt,
”Og heele Dage fjern bag eensomt Træe at laure,
”Og derfra kiige hen til de forhadte Muure.

8.

”Mig engang forekom, som om jeg hende saae
”Med løst udslagne Haar for Vinduet at staae.
”Det skjønne Die græd, hun vreed de smukke Arme,
”Som om hun Himlen bad sig over os forbarme.
”En Dolk foer i mit Bryst, og min Fortvivlelse
”Mig drev fra den Dag af til disse haarde Prøver;
”Jeg her en Caperret mod Ridderstanden over.
”Kort, uden Lanzebrud gaaer ingen videre.

9.

»Hvad ingen lykkedes, om det Dem skulde lykkes,
 »At kaste mig af Sædlen paa min Mær,
 »Saa staaer Dem frit at gaae, hvorhen De tykkes
 »Foruden Evang, hvis ei, De bliver her,
 »Som disse gode Folk, og lever, som Jeg vil,
 »Og ikke gaaer herfra, saa længe til
 »Vi dette Eventyr med Ære har bestaaet,
 »Og Angela min Brud af Kæmpens Hænder faaet.

10.

»Dog om maaskee De heller svær,
 »At De ind i hans Taarn vil ufortøved springe
 »Og Angela tilbagebringe;
 »Det staaer til Deres Valg, og megen Tak er værd.»
 »Prinds!» svarte Ridderen: »jeg lær mig ikke byde.
 »Nok at I lader mig en Kidders Ære nyde.
 »Kom an, et Nit med jer og Kompagnie.
 »Vi tales siden ved om Kæmpens Koglerie.»

11.

Vor Prinds lidt studsede, dog lod han sig gefalde.
 De saatte an, Trompeten hørtens skralde;
 Men Hjon fort og godt slog med et dygtigt Stød
 Den libanonske Prinds til Jorden;
 Der laae han paa vor Moders haarde Skjød.
 Nu kom hans Venner frem hver i sin Orden,
 Og da han havde dem, som deres Prinds, slængt ned,
 Ophjalp han dem igjen med største Høflighed.

12.

"Herr Ridder!" siger nu, i det han til ham hinker
Den gode Cederprinds: "De har en Arm af Staal.
"Dog, Basta! Deres Haand! Os Aftnen vinker
"Til Vennemaaltid og Forsoningskaal."
For dette Tilbud han undslaaer sig heller ikke;
En Times Tid gaaer hen, de skjemte, spise, drikke;
Og da de Herrer ham saa kjon og høflig see,
Tilgive de ham let den Emule Riibbedee.

13.

"I gode Venner! Nu" han sagde: "da jeg har
"Ufundet eder det, som mit desuden var;
"Den aabne Landevej; nu maae I vide,
"At jeg vil lige hen til Angulaffer riide.
"Jeg gjer det nu med desto større Lyst
"For denne gode Mand i nogen Ting at føie.
"Blir ikke breede, jeg har maattet jer bemøie!"
Tilsidst han hastigen dem trykker til sit Bryst.

14.

Igjennem næste Skov de viese Helten hen.
Til Clottet, hvor han boer den ubehovlede-Kæmpe,
Og paa Forsikring om at dæmpe
Hr. Angulaffers Mod, han lader gaae iaien.
"Godt Held!" — "I Herrer, Adieu!" — Og nu i
fulde Spring
"Af Fyrrestoven ud. Kuap rødme Ostens Buer
"Af guldne Morgensoel, for han i Grassand stuer
Et Taarn uhyre stort en colossalisk Ting.

15.

Som støbt af Jern fremstod det heele Bærk
 Var rundt omkring ved Muure fast og stærk,
 Saa kun en lille Port knap to Fod breed blev aaben,
 Og foran Porten stod med Tærskpleil til Baaben
 Af Ræmpehvide to Metal-Koloffer.

Med Troldom levende, med Pleilene de Klodser
 Saa virksomt tærskede, at Solens Straaler brak,
 Naar mellem Slag og Slag de af og til sig stak.

16.

Toe Dieblig vor Helt blev staaende
 Og tænkte om, hvad der var ved at gjøre,
 Halv syntes ham en Jomfrue at forføre,
 Som for et Vindve stod og tugtig vinkede.
 "Eija!" skreeg Scherasmin: "hun har godt ved at beile;
 "Sligt gjør nok ingen Mand, som har fem fulde Eind.
 "J seer vel Schweizerne med deres tykke Pleile,
 "De Karle bringe jer i Hakkemad derind."

17.

Men Hyon holder fast ved Ridderstandens Regler;
 At ei selv Djævelen man Ryggen vende maae.
 Her er ei andet for, han tænker, end at gaae
 Paa Porten løs igjennem disse Pleiler.

Med blanke Sabel høit og Hesten i Galop
 Han styrter ind, og, Bravo! ham forfører
 Hans Tillid ei. Saasnart han dem berører,
 Al Troldomskunst og Tærskning hører op.

18.

Nu saaes vor Hyon ind i Fæstningen at jage,
Dg medens Scherastmin i Gaarden Hesten holdt,
Den smukke Pige kom mod Ridderen at tage
I lange hvide Dragt, som flædte hende stolt.
Med sorte Haar, som ned ad Ryggen bruser,
Dg paa det letbedækte Bryst
Af Roser og Jasminer Knst
Hun syntes et Modell for Gratier og Muser.

19.

"Hvad Engel" siger hun sødtrødmende,
"I det hun Heltens Haand kun halv berører:
"Hvad Engel, ædle Helt, mig eders Hielp tilfører?
Jeg til Alexia stod for Sprinklet bedende,
"Hun førte eder hid — Mit Hierte siger Ja,
"Dg som fra hende sendt antaer jer Angela,
"Fra hende, som saa tidt mig har fra Kæmpen frelset,
"Til Redning sendt, var tusind gange helset.

20.

"Dog bort herfra; thi alle Dieblikke
"Med Ekel jeg i dette Fængsel er!" —
"For Angulaffers Skyld jeg egentlig kom her." —
"Han ligger, Ven, til eders gode Lykke
"I dybe Svov, og vel, at I ham træffer saa;
"Thi naar han først af Svovne sig opliver,
"Forgjæves haaber I mod ham at kunne staae,
"Saalænge Ringen paa hans Fingre bliver.

D 2

21.

21.

»Dog Ringen ham med Sikkerhed at røbe
 »Er nu just Tiid.» — »Hvordan?» — »Den Søvn,
 »Som pleier Kæmpen at bedøve
 »I fire Timer, er en unaturlig Søvn.
 »Og da den skal endnu to fulde Timer vaere,
 »Jeg eder vil Tildragelsen forklare:
 »Min Fader Balazin, en phrygisk Adelsmand,
 »Er Prinds til Jericho i Palestinerland.

22.

»I trende fulde Nar jeg har Alexis prøvet,
 »Der er paa Libanon ei Prinds saa smuk og brav,
 »Og har min Knipstthed ham, som har sagt, bedrøvet,
 »Saa vidste sandelig mit Hjerte ei deraf.
 »Men i Begyndelsen, jeg har fortrudt det ofte,
 »Til St. Alexia jeg Daare lovte,
 »Først da at blive hans, naar han i trende Nar
 »Mig tjente kydst og troe, som Riddersmænd an-
 staaer.

23.

»Jeg elskte hemmelig ham hver Dag meere.
 »Lang var vor Prøvetid, men dog den gif forbie;
 »Jeg blev hans Brud — og fort i Brudekamret vi
 »Alt Begge Toe indslutted ere.
 »Den lukte Dør med eet at flyve op vi seer,
 »Og med et Tordenkrald ind Angulaffer farer.
 »Mig griber, ruser bort og i sex Maaneder
 »Han mig ved Troldomskunst i dette Taarn forvarer.

24.

"For at begribe, om det mig har været let,
"I Storme uden Tal ham Seieren at nægte,
"Maae I see Kæmpen selv. Jeg tør vel sige det,
Hver Dag at staae sig brav, naar man skal hver Dag
fægte,
"Er vanskeligt. Engang, da i en Maanstrinsnat
"Mod min Angriber jeg var næsten mat,
"Faldt jeg paa Knæ, og Hænder rakte
"Til St. Alexia, som Hjelp i Nøden bragte.

25.

"Den blide Englemse nedsaae fra Himmelen
"Til sit fortrængte Barn og hørte mig i Raade.
"Som truffen af et Lyn sank Angulaffer hen
"Til fire Timers Søvn og kunde sig ei raade,
"Bedøved laae han der i Usmagt. Fra den Tiid,
"Saa tidt han prøvet har paa den forhadte Striid,
"Det Under viiser sig; Krop maae hans Trods sig
dæmpe,
"Ei Troldomsringen selv bestjerner matte Kæmpe.

26.

"Saa har det truffet sig endnu i Dag, og naar
"Min Kæmpe har sin Søvn paa 4 Timer endet,
"Han til fornøed Liv, som var ham intet hendet,
"Saa frisk og stærk, igjen af Sønnen gaaer.
"Det skeer ved Ringens Kunst, saa længe den han haver,
"Ham intet Onde kan paa Liv og Legem see.
"I skulde aldrig troe, hvad Ringen har for Gaver —
"Dog kom, min Herre, selv I kan min Helt besee."

27.

Men Hyon gif det nu, min Læser, just som dig,
 Ved Angulaffers Navn han forestilte sig
 Et stort uhyre Best af Titans grove Stamme
 Liig hiine Jordens Børn, som da de vilde bramme,
 Anstormede saa glubstt mod Himlens faste Top,
 At de brak Pelion med samt dets Rødder op
 Af Jorden, for det ned paa Ossas Ryg at ramme;
 Men nu blev syv Fod lang den heele Kæmpes Krop.

28.

Om det berømte Værk af Glykon før Du saae,
 Karneses Herkules med muskulose Kræfter,
 I Marmor eller dog i Gyps gjort efter,
 Saa seer Du denne Mand livagtig for Dig staae,
 Den Mand, mod hvilken i en farlig Maanskinsnat
 Det stakkels Nigebarnd saa nær var bleven mat.
 Ham havde, som han laae, en Kjendere i Smagen
 En nyebagt Antiquar for Herkules antagen:

29.

Paa sin Paradeseng en Herkules i Noe,
 Da han Kong Augias har Marmorstallen feiet,
 Saa breed af Skuldre og hvidbrysted laae
 Den nøgne Kæmpe her vor Helt for Diet.
 Han studser; thi i den antike Dragt
 Han ei sin Styrke har: for Dagens tydske Blikke
 At prunke med den raae Naturens Pragt
 Ham synes, passer sig kun paa en Hednings Skikke.

30.

”Nu!” hvidsker Angela: hvad J betænker jer?
”Han sover. Med et Hug frisk Ende gjør paa Leegen
”Og Ringen tag.” — ”Dertil min Roes mig er
for fjer.

”En Fiende liggende i Svøne splittersnøgen
”Er sikker nok for mig. Jeg først ham vække vil.” —
”Af Ringen forud J maae være Mester.”
Hun tvinger Ridderen, som nødig vil dertil,
Til sidst han denne Skat dog til sin Finger fæster.

31.

Hos underfulde Ring, foruden mange Kræfter,
Som Hvon ei endnu veed af at sige, er
Og denne, at den sig følgagtig giver efter
Hver Finger stor og liden, som den bær.
Vor Ridder skjodesløs den sætter paa sin Finger,
Og lidet veed han af, hvad Kraft den bringer,
Tær saa i Kæmpens Arm og ryster ham med Magt,
Saalænge til han ham faaer op af Svøne vaft.

32.

Han knap begynder sig at røre, hvor han laae,
Saa flygter Angela med høie Skrig om Redning.
Herr Hvon Ridder: Reglen troe
Bli roelig staaende. Da ham den vilde Hedning
Anseer; han skriger: ”Hvem dumdriftig understod
”Sig til at vække mig? Hvem er du, lille Duffe?
”Dit Smule Hoved maae dig reent fordjævelt jukke
”Da du frievillig det nedlægger for min Fod.

33.

"Staae op og væbne dig!" udbryder Siegvins Søn
 "Viid, Himlen ved min Haand vil see sig hævet,
 "Dg Enden nærmer sig paa alt dit Syndelevnet,
 "Mit Glavind er bestemt at give dig din Løn."
 Da Kæmpen hører, han tør denne Tone tage,
 Dg seer, at Ringen alt paa Hyons Finger stak;
 "Giv" døddbleeg siger han: "giv Ringen mig tilbage,
 "Dg gaae i Fred og siig din gode Lykke Tak.

34.

"Jeg har frataget dig" ham svarer Siegvins Søn:
 "En Ting, du sjaalet har, som Oberon tilhører,
 "Dg han skal faae sin Ring. Dog, Kæmpe, hvi ifører
 "Du dig din Rustning ei? Giv mig forskyldte Løn!"—
 "Du kunde dræbt mig her, jeg laae i Svøne;"
 Ham svarer Kæmpen nu med meget køled Mod:
 "Du er en ærlig Mand, og for dit unge Blod,
 "Giv du mig Ringen, jeg dig Hovedet vil levne."

35.

"Feighjertede" skreeg Hyon: "væbne dig,
 "Forgjæves tigger du! Døe, eller om du lyster
 "At have Livet, da fortjen det ridderlig!"
 Nu springer Klodsen op, saa Bæg og Muure ryster,
 Han brumler vildt og mørkt som Vætnas tændte
 Grund,
 Han fragder Høvnens Skum, Damp farer af hans
 Mund,
 Bort iler han at tage paa sit Panzer
 Ugjennemtrængeligt endog for Troldoms Lanzer.

36.

36.

Vor Ridder stiger ned, og snart med vilde Syn
Og Troldoms Waaben staaer paa Gaarden Angulaffer,
Som harmfuld glemmer, at ei Sikkerhed forskaffer
Ham Troldoms Waaben selv mod Ringens visse Løn.
Men strax det første Stød, som Hyons Kaarde svinger
Imod hans Harnisk, ham til evig Taushed tvinger.
Hans Blod af Hals og Mund i røde Strømme randt,
Og Nanden ingen Bei igjennem Struben fandt.

37.

Han faldt, som naar en Gran paa Taurus bukter,
Af Torden styrted om. Jern-Taarnet rebnede
Bed Kampens tunge Fald. Mod Dødens Nærmelse
Hans brystne Die sig for Lyset evig lukker.
Alt slæbe Djeule bort til Straffens Baal
Hans ondskabssvangre Nand med skrækkelige Glæde.
Herr Hyon vidster af sit givtbestenkte Staal,
Og sees i Salen ind til Angela at træde.

38.

”Held eder, brave Mand, I har mig ærlig høvet!”
Streeg Angela, og for hans Fodder laae
I Graad af Fryd, saasart hun Hyon saae:
”Og dig, Gudinde, som mig haver Vren levnet,
”Den første Son, som jeg i Barselleng skal faae,
”Dig, St. Alexia, til Lovte være nævnet.
”Han skal saa tung han er, for din beviste Huld
”Alt sende denne Helt, dig ofres støbt i Guld.

D 5

39.

Da hun sig viser ham saa synderlig forbunden,
 Besvar han hendes Tak med al den Høflighed,
 Som Ridder-Loven bød paa saadan Tiid og Sted;
 Dens Sprog var ei saa fint som vore Tiders spunden,
 Men var des fastere og bedre Prøve holdt.
 En Ridders store Pligt var Piger at forsvare,
 Og skjøndt hans Hjerte var for alle lige koldt,
 Dog strax at gaae for hver med Liv og Blod i Fare.

Prindsessen havde ei endnu havt Koelighed
 Den unge Ridder at betragte noget nøie;
 Nu, han var overtalt at lægge Rustning ned,
 Nu skulde hun sig glad tilønsket hvert et Die,
 Som Junos smukke Fugl i spragled Hale bær,
 Saa meget synes hun den unge Ridder er
 Fra Hovede til Fod, i Skabning og Gebærden,
 Og ædle Ansigtstræk den Smukkeste af Verden.

Ei at hun Helten just med ham i Ligning fører,
 Som hendes Hjerte dog lidt nærmere tilhører.
 Hun fulgte angertløs sit Dies Drist;
 Og blot Beskuelse er jo dog ingen Gist;
 Saa mildt end spille de bedrægelige Rænker,
 End standser Scrupler ei den simple Diehyst,
 At just sig sikker troer Prindsessens unge Bryst,
 Fordi det ikke paa sin Prinds Alexis tænker.

42.

Dg lykkeligt for dig, uskyldig Angela,
At dine Diekast fandt ingen Lønder
I Hjons Bryst. Han var en reen Begynder;
Thi kom endog hans Blik, som skeede nu og da,
Paa halv Wei hendes Blik imøde,
Saa var det kun Skabilken Diekast,
De kunde paa en spragled Blomsterqvast,
Paa et Tapedserie just lige vigtig støde.

43.

En indre Kølelse, som ham til Bagdad trækker,
Lig en Magnet, den skarpe Spidse brækker
Af alle Heltens bedste Blik
Saa hver Tillokelse paa ham forforen gif.
Omsonst Prindsessens Bext lig Marmorvasen hæves
Bed Amors Kunster skabt, af Amors Hænder klædt.
Det skjønneste Profil anslutter her forgjæves
Til glatte Pande sig i al sin Majestæt.

44.

Forgjæves lig nyefalden Snee sig hæver
Prindsessens Bryst, hvorum i graelig Taage svæver.
Det tynde hvide Floer; forgjæves hendes Hud
Er fin og glat og skær, som Vandets Speil, der bærer,
Naar ned i Rosendragt seer Morgenrodens Gud.
Omsonst paa hver en Deel saa synlig Skjønhed tryk-
fer

Sit kongelige Seil sit uomskrænkte Bud,
At hendes Klædning den ei dækker eller smykter.

45.

Kort, Angela med alle sine Dyder
 Er ham forgjæves ung og blomstrende;
 Og langt fra, at han Vellyst nyder
 I hendes Selskab og Nærværelse,
 Han selv ret hjertelig Prindsessen ønskede
 I hendes Brudgoms Arm tilbage,
 Og kan tilsidst, skjøndt hun om andet taled,
 Ei længer holde sig det selv at foredrage.

46.

Knap at han hende sikkert Leide bød,
 Og hendes Læber strax en Strøm af Lak udblæste:
 Da pludselig en Tuummel som af Heste
 Og Keisnere i Gaarden dem afbrød.
 Alt tramper alle Mand ad trange Bindeltrapper
 Derop, og Angela forstrækket seer sig om,
 Dog Skrækken snart forsvandt; det var vor Ridder
 Capen

Den kjære Prinds Alexis selv, der kom.

47.

Det Prindsen runden var, skjøndt noget secnt, i Sinde,
 At der just ei var megen Ære i,
 Om hvorn Angela fra Kampen skulde vinde,
 At skudsrie han med alt sit Rytterie
 Han hendes Brudgom sad i Skyggen frank og frie,
 Sit fine Blod med Palmvinn at fortynde.
 Ja kunde ei (hvem vil for sigt ham staae?)
 Den unge Ridder selv bort med hans Engel gaae?

48.

48.

I Følge heraf strax, da Dronne ham klinge,
Han og hans heele Slæng til Hest sig svinge
Dg kommer i Galop, om mueligt Faren her
Med Hjons Tapperhed alt overstanden er,
Sin Skjønne af hans Hænder at annamme
Den tapre Helt i Himlens Haand
Alt ønske, og — en Smule sig at skamme
I tænker — nei han var en Prinds fra Libanon.

49.

Herr Hjon, som sig nu frie for den Omvei saae
Til Palmedalen selv med Angela at gaae,
Lod disse gode Folk om Kap sig rose,
Dg føelte sig derved omtrent som ved en Skose,
Som ved et Skjelsord. Nu sin skjønne Gjerning ender
Han sig uvidende, da ved useete Hænder
Et stort rundt Episebord besadt i Overflod
Med læcker Mad ved Kraft af Ringen dækked stod.

50.

”Ha!” skreeg den smukke Brud: ”Lod mig dog ei forgjette,
”Herr Ridder! førend vi til Bords os sætte;
”Med egen Haand I skal hans Harem lukke op;
”Thi, tænk engang! tree Sneese Pigers Trop
”Foruden mig han har i dette Taarn bevaret;
”Et yndigt Jomfruechor, et sandt Tulipebeed!
”Han havde for sin Muhamed,
”Jeg tænker, dem til Offer sparet.”

51.

Nu Harem aabner sig, og see! i Pudss og Pragt
 Fremtræder en elskværdig broged Brimmel,
 Et ægte Billede paa Mahoms muntre Himmel.

Saasnart han Damerne i Herre-Skyts har bragt,
 Han rider bort fra alle disse Glæder,
 Skjøndt efter ham med stor Ophævelse
 Man Eren sig af hans Nærværelse
 Dog i det ringeste ved Taselet udbeder.

52.

Alt Aftenrøden bort i graaeligt Mørke veeg,
 Og Maanen stille op af Horizonten steeg;
 Da Hyon, som hans Hest ei kunde løbe længer,
 Sig en halvcirkled Eng til Natteleie tog.
 Han paa den grønne Jord sig skjodesløs henslænger,
 Imens for Hestene den Gamle Omsorg drog;
 Paa engang gandske nær ved Stedet, hvor han sidder,
 Et prægtigt Telt sig viser for vor Ridder.

53.

Et kostbart Teppe sig ud over Jorden spreder,
 Saavidt sig Teltet selv udbreder;
 Med Hynder rundt omkring det dækket er,
 Som ved indvortes Kraft ham synes leve,
 Da de ved hvert et Tryk blødtsvolmende sig hæve.
 Et Bord af Jaspis, som en gylden Treefod bær,
 Staaer midt deri, og alt, hvad Spiselysten kræve
 Og Ganen ønske kan ved Guders Bord, er her.

54.

Han af Forundring veed ei selv, hvor han er henne,
Men falder Scherasmin og spør ham, hvad han seer?

"O! det er let at see" ham svarer denne:

Vor Ven Herr Oberon er siensynlig her.

"I Stedet for os nu i Edderduun at sænke

"Vi paa Guds grønne Jord i Kulden skulde lagt,

"Og ikke nær saa varmt vor Nat tilendebragt,

"Det falder jeg, i Nød paa sine Venner tænke.

55.

"Herr Ridder, kom, paa denne lange Fart

"Kan hvile smage sødt. Tag eder det til Hjerte.

"I seer, den gode Dværg har ingen Møie spart,

"Endstjønt i Ruf, os herlig at beværte."

Han følger dette Raad, og Begge leire sig

Omkring det dækte Bord og spise ridderlig,

Og Bægret bliver ved gasconske Drikkessange

Lidt tomt og fuldt igjen, naar Læberne forlange.

56.

Snart løses uformerkt af Svørens bløde Haand

De mildtindnysde Nervers Baand

Imedens en Musik, som fra de øvre Sphærer,

Sølvklare Toner ned igjennem Luften bærer;

Det rundt omkring af alle Greeneklang,

Som om hvert Blad besieled var og sang.

Og Marâs Englerøst, som alle Hjerter tryller,

Gjentagen tusindfold af disse Struber spiller.

57.

Nu synker Tonens Klang og stedse sagtene
 Taer efterhaanden af og endeligen suser
 Ligg fine Sommerluft, naar neppe Lovet bruser,
 Og i den klare Bæk omkring en Nympfes Knae
 I sagde Gobler knap Solbølgerne sig kruser,
 Vor Ridder mellem Sovn og Vaagen merkende,
 At sagte Harmonie hans Sandser vugger,
 For Sovnen uformerkt sit Die lukker.

58.

Han sover uafbrudt, indtil de aarle Haner
 Auroras Rosenhest i Osten veirede.
 En Drøm igjennemfoer hans Væfens Jnderste.
 Ham syntes, at han gik paa ubetraadte Baner
 Ved Bredden af en Strøm i Astenfyggerne.
 En Halvgudinde her han siner mellem Graner:
 I Diet Himmelens ublaandede Azur,
 Omkring det skønne Liv mildtflydende Contour.

59.

O! Had han følede, kan ei med Ord udtrykkes!
 Han som den første gang her Amors Vælde fandt,
 Og aandeløs ind i en Belyst rykkes,
 Hvis Kilde reen som Livets Kilde randt;
 Han seer sin Brud med Himlens Straaler smykkes,
 Og troer endnu at see, da Engelen forsvandt.
 Men da det søde Spil tilsidst sig gandske taber,
 En Afgrund for hans Syn i Dødens Mørke gaber.

60.

60.

Bedøved, føleløs ved Strømmens Bred han laae
I Drømme, da ham synes, at han sporer,
En varm, en Silke-Haand hans stærke Hjerterører,
Og som af Døde op han løfted sig og saae
Den Skjønne anden gang for sine Dine staae,
Som Liv og Blod igjen ind i hans Arter fører.
Hun forekom ham nu tre gange skjønnere,
Tre gang mere mild, i det hun smilede.

61.

Han hende og hun ham endnu betragtede
Med tause Blik, som det med evig Styrke malte,
Hvad Tungens svage Ord paa Læben qvalte.
Og hendes Dine ham en Himmel aabnede,
Som i Bølløsters Hav den drukne Sjel henviser.
Til Smerte bliver snart et Overmaal af Lyst.
I Trængslen af ustandselige Drøyer
Han sank i hendes Arm, han sank til hendes Bryst.

62.

Han føler Nymphens Bryst at slaae imod sin Barm.
Den Lykkelige! o hvor stærk, hvor rask, hvor varm!
Men — pludselig det hører op at dages —
Paa sorte Skyer frem mørkt Tordensvognen rulder,
Høit hylar hvinende Orkanens vilde Bulder,
Og ved usynlig Magt med eet ud, af hans Arm
I Virvelvind den smukke Nympfe tages
Og ud i bundløst Dyb paa Strømmen jages.

63.

Han hører hendes Skrig, vil efter — Helsvedplage!
Dg kan ei, staaer og stirrer, uden Klage

Sjælløs, som ved en Grav et Monument af Steen.
Snart fægter, puster, slaaer omsonst med Arm og
Been,

Snart synes, Is og Snee ham op til Halsen rækker,
Dg seer af Bølgerne, hvordan hun Arme strækker,
Dg kan ei skribe, ei, som Elskovs heede Gud
Ham byder, styrte sig i Havet til sin Brud.

64.

"Hei!" skriger Scherasmin, da disse Sten i Drømmen
Han hører: "Vaagn, vaagn op! En heelig Drøm
"Jer snører Struben til" — "Bort, Geister, flyv og
svøm"

Skreeg Hyon: "jeg vil ud med hende ud paa Strømmen."
Han vaagner, stirrer ud i Dagens Lys, faer op,
Af Dødens Angst ham Blodet rinder
Wildt om i Aarerne, hans hele Krop
Ham zitterer, kolde Sved staaer paa de blege Kinder.

65.

"Det var en dygtig Drøm: udbrød hans Ven og loe:
"J har formodentlig paa Ryggen maattet ligge?"
"En Drøm?" skreeg Hyon nu med mindre vilde Blikke:
"Ja men en Drøm, som mig mit Hjertes Roe
"For evig røver fra." — "Det Gud forbyde,
"Min bedste Herre!" — "Siig mig dog i Alvor" foer
Alvorlig Hyon fort: "om du ei ogsaa troer,
"At Drømme det, som hændes skal, betyde."

66.

”Man har Exempler, Prinds — og vist nok fra den
Tiid

”At jeg ledsager jer, sig alting lader gjøre.

”Dog siger jeg jer frit, jeg slaaer ei megen Tiid,

”Om I vil endelig min ringe Mening høre,

”Til Drømme; thi hos mig har i det ringeste

”Kun Kjød og Blod sit Epil, saatidt jeg drømmer.

”Og naar jeg Aftenen tilforn min Flaske tømmer,

”Seer jeg om Ratten Guld og Vin og Kjæreste.”

67.

”Imidlertid om I vel vilde mig betro

”Jer Drøm, jeg kunde jer maaskee en Brud udtalde.”

”Det vil jeg” svarer hiin: ”Endnu bag Skoven skyde

”Knap Ostens Straaler frem. Vi have Tiid og Roe.”

Og da han Scherasmin har troelig Haanden frystet,

Han siger: ”Kæk mig dog først Bægeret, min Ven,

”At jeg Livsaanderne kan faae igjen;

”Det ligger mig endnu med Centnervægt paa Brystet.

68.

Imedens Bægeret vor Ridder styrkede,

Betragter ham den Gamle gandske stille,

Thi Baabendrageren det ei behage vilde,

Ein Eingvins kjække Søn. at finde svagere,

End han formoder med en Ridder kan bestaae.

”Ei!” hovedryskende han tænker: ”kan dog Noget

”Sligt Væsen gjøre af en Drøm, naar man er vaagen?

”Dog være, som det vil, det faaer til Froekost gaae.”

S h e r o n.

F j e r d e S a n g.

I.

H e r r H y o n t o g n u f a t p a a h a b t e D r o m m e s y n ,
 S o m f o l g e r : " H v a d d u e n d , m i n g o d e S c h e r a s m i n ,
 I H j e r t e t t æ n k e k a n o m d e t , s o m j e g v i l s i g e ,
 " S a a e r d e t d o g e i D i g t , a t , G u d s k e e L o v ! j e g e r ,
 " P a a L e g e m o g i S i n d , s a a d a n s o m d u m i g s e e r ,
 " R e e n U n g e r s v e n d , o g h a r e i k j e n d t e n P i g e .
 " O g f o r e n d d e n n e D a g , s a a l æ n g e j e g h a r l e v e t ,
 " M i t H j e r t e f r a n k t o g f r i t e r i n g e n A n d e n s b l e v e t .

2.

A f s m u k k e M o e r v a r m e e r e n d n o k t i l s t e d e
 " B e d m i n F r u M o d e r s H o f , o g p a a T i l l o k k e l s e r ,
 " S o m d e n h a l v b o r n e K n a s t i l G j æ k k e r i e f o r l e e d e ,
 " I s æ r v e d T u u l e l e e g , d e t i k k e s e i l t e - d e r .
 " D a v a r v e l m a n g e n g a n g e t S t r o m p e b a a n d a t b i n d e ,
 " M e n s e l v G e n e v r e s F o d l o d H y o n s P h a n t a s i e
 " I s t o l t u f o l s o m K o e , j e g l o d m i g e i f o r b l i n d e :
 D e t v a r o g b l e v e n F o d , m e e r f a n d t j e g e i d e r i .

3.

" S e l v d e t , a t j e g f r a B a r n s a a m a n g e n e t t e B e e n
 " O g b l o t t e B r y s t e r , s a a e , m i g k u n d e e i b e r u s e ;

" T h i

”Thi Vanen ligner og i denne Post Meduse,
”Og selv for Skjønhed hun forvandler os til Steen.
”Men dog, hvad hjælp min Frihed at bevare,
”Til jeg fik fyldt de to og tyve Aar;
”Min Time kom. Det blev mit tunge Kaar
”At falde første gang i Drøm i Amors Snare.

4.

”Ja, Scherasmin, nu har jeg hende seet
”Til Seierinde mig af Stjernerne udkaaren,
”Seet har jeg hende nu, og revn hen med eet
”Bed første Blik mit Hjerter gif forløren.
”Du falder det en Drøm. Nei, Ven, et Hjernespind
”Kan ei saa dybe Spøer i Hjertet grave.
”Tillæg mig længe nok en Daars Sind:
”Jeg havde hende, og igjen maae hende have.

5.

”Men havde du dog selv den Engel kunnet see!
”O at jeg Maler var, jeg malede dig hende
”Strax af med dette Liv, saa lys og glødende
”Hun mig for Panden staaer; og troe, hun skulde brænde
”Dit gamle Hjerter op i Kul!
”Ach at jeg tabte alt, som fik af hende Livet!
”Ja kunde kun for Guld mig blive givet
”Den Blomst paa hendes Bryst, jeg gav al Verdens Guld.

6.

”Tænk dig en Pige af den reene Engleslægt;
”Af Liliens Sne og Rosens Purpur vævet,

»Dg hvis Original først har histoppe levet,
 »Giv hendes Bygning al Guldskaalens Ligevægt;
 »Paa hendes Kinder lad en stille Smilen svæve;
 »Lad hver en Yndighed i Majestæt sig hæve,
 »Som skrækker bort den Lyst, hun tænder an;
 »Tag disse Træk! og see, og føel, ifald du kan.

7.

»Dg nu da himmelskgod mig hendes Die smiler,
 »Da denne Skabning, som en Engels Billede
 »Af Himlen synes mig, i mine Arme hviler,
 »Med hendes Bryst imod mit bankende.
 »Tænk, hvor mit Blod, mit Hjerte maatte gløde
 »Bed min Henrykkelse; — Dg kom saa kold og skriv
 »Mig Drømmeregler for. Hvor tomt, hvor dødt,
 hvor øde
 »Mod sliq en Drøm er alt mit før tilbragte Liv!

8.

»End engang, Ven, det var ei Skjæggespil
 »Af Wiinens lumre Dunst i syge Hjerne gjæred.
 »Nei ubedragelig jeg veed, at hun er til,
 »Skal blive min, som min hun haver været.
 »Ja, mueligt, Oberon det Syn mig møde bød.
 »Er det og Tant? Velan! Men Tanken er dog sød.
 »Dog ingen Snak om Tant! Naar sliq en Drøm kan lyve,
 »D saa er alting Løgn, saa kan selv Sandhed lyve.»

9.

Den Gamle vugger sit betænkkelige Hoved
 Som den, der ikke just har meget Godt sig lovet

”Af dette Underværk, han ei i Hjertet troer,
Endskjøndt han ikke tør gjendrive det med Ord;
”Hvad tænker du?” spør' hiin. Den ei Forliebte
Ham svarer: ”Det er just al min Forlegenhed.
”Thi skjøndt Indvendinger vel kunde have Sted,
”Jeg dog ei gjerne vil uskyldig Fryd forgivte?”

10.

”Dog for det første da jert ridderlige Ord
”Engang for alle jer til Keiser Carl forbinder,
”Saa var det dog vel best, at vi til Bagdad foer.
”Kan skee, at underveis Fortryllelsen forsvinder.
”Hvo veed, om Drømmen selv ei holder Ord,
”Og uformodentlig jer Pige sig indfinder?
”Kort, Herre haab, thi Dværgen er os god,
”Og den, som haaber, har dog rødt og muntert
Blod.”

11.

Imens den Gamle er paa Trøstegrunde rig,
Staaer Hyon taus og mørk, thi Scenen havde sig
I Heltens elskovsyge Hjerne
Med eet vendt om. ”Hvad” skreeg han: ”hjælper mig
”Utidig Trøst? Viid, en uheldig Stjerne
”Er over Sigvins Søn. Hvad kan jeg haabe, siig?
”Den Storm, som hende mig fra Brystet turde rive,
”Kan mig desværre Lys i mørke Skjebne give.

12.

”Frareven blev hun mig! End af den dybe Flod
”Hun rækker mig sin Arm — End styrkner Angst mit
Blod! —

”Og ach som smedet fast med tunge Kjeder

”Staaer jeg afmægtig der, og intet hende redder!” —

”Ja det var i jer Drøm” skreeg Scherasmin: ”Hvad
vil

”J eder uden Nød med sorte Vardsler græmme?

”Drøm tager noget fra og sætter noget til.

”Af Drøm man, troe mig, bør kun, hvad fornøier,
gjemme.

13.

”Alt eder i en Drøm en velbesaagen Mand

”Har vilst jert Hjertes Hersterinde,

”Deri har han gjort godt, sligt lar sig troeligt finde,

”Og fort vi tage det for Sandheds eget Laan.

”Men Stormen, Struerne om Haand og Fod, og
Strømmen,

”Og alt det sorte Tvi, det tilfadt er af Drømmen.

”Mig før sligt ofte selv i mine yngre Aar,

”Naar Maren nu og da mig reed, vel vederfoer.

14.

”Der, for Exempel, løb en fort og lodden Bjørn,

”I det jeg vandred frem, hvorhen veed Himlen,

”Mig midt i Veien, jeg af Stræk greb til mit Værn

”Og trak, og trak — omsonst! Forbauselse og Svim-
len

”Mig slapped Nerverne og i hver Seene foer,

”Og siensynlig blev min Bjørn syvgang saa stor,

”Ospærrer vildt Hals, som han mig vilde ædet,

”Jeg flygte vil, men kan ei røre mig af Stedet.”

15.

- "En anden gang i Drøm jeg fra en Aftenruus
"Gaaer sildig hjem forbi en Kirke.
"Paa engang hører jeg et gammelt Vindue knirke,
"En Næse stikker frem ud af de Dødes Huus,
"Saa lang som eders Arm. Halvdød af Skræk jeg
stammer
"Et: O Maria red! men rundt omkring mig staae
"Syv Spøgelse, som mig stivt under Diet gaae,
"Jldrøde Tunger dem vidt ud af Halsen flammer.

16.

- "I Angsten trykker jeg mig da, saa tæt jeg kan,
"Til Muren ligefor. Hvad skeer! En mager Haand
"Fremstikker bag et Skuur og griber mig i Frakken,
"Snart er den i min Barm, snart iiskold over Nakken.
"Hvert Haar paa Hovedet af Skræk staaer hoit til
Veirs,
"Og Veien sperred er for Flugt paa langs og tværs.
"Og siensynlig blir mig Gaden altid enger,
"Alt Haanden koldere, alt Næsen længer og længer."

17.

- "Dessligeste, som sagt, kan ofte hende sig;
"Men er i Grunden Fias og Drømmesvig,
"Som Nattespøgelse udflekke i vor Hjerne.
"Kun disse truer os med lange Næser og Biorne.
"Jeg Drøm lod være Drøm, var jeg i eders Sted.
Hvad vil I quæle jer, jeg veed ei selv, hvormed?
"Hold jer til Dværgens Ord. Eet kommer mig i Sinde:
"Hvad om vi Damen selv i Bagdad skulde finde?"

18.

Ved disse Ord vor Ridder, frisk ved Mod,
 Sprang op og rusted sig og tænkte ei paa Drømmen.
 Hans Kleppert vrindskende mod Morgenlusten stod
 Alt sadlet og i Stand, han tog i Tømmen
 Og svingede sig op; og da fra aabent Feldt
 Han sig tilbage saae, forsvandt det smukke Telt.
 I samme Dieblig det sig af Marken hæved,
 I samme Dieblig det bort i Luften svæved.

19.

De tvende Reifende for Solens Straaler skjulte
 Af Palmetræers Løv den høie Euphrat fulgte,
 Det Jordens Paradiis; men tause reed de frem,
 Endskjøndt paa Stof det ikke feilte dem.
 Thi hver for sig fordybed var i Sorgen:
 Den reene Luft, den angeneme Morgen,
 De aarle Fugles Sang, det stille rindende Vand
 Henrykke Begge bort i Phantasiens Land.

20.

I dette Tryllespeil vor Ridder seer
 Det Geneste, som ham seeværdigt er,
 Den Elstes Billede, som altid for ham viiger,
 Skjøndt efter hendes Spøer han Tauri Top bestiiger,
 Gaaer hende søgende, ned ind i Merlins Grav,
 Imod de Drager og Hæner fægter,
 Som vaage rundt om Slottet, hvor hun smægter,
 Og kæmper hende heele Helved af.

21.

Imedens Helten mod sit Hjerte trykte

Den tappert vundne Brud i indbildt Salighed;

Den Gamle uformerkt i Tankerne sig rykte

Hen til mildtsmilende Baronnes Bred,
Hvor han som Barn de første Blomster søgte.

"O nei, Guds gode Soel! Dig seer jeg intet Sted,

"Som hvor jeg første gang dig saae, saa mild og
skøn,

"Saa lys er ingen Mark, og ingen Eng saa grøn!"

22.

"Du lille Plet, hvor sig først Lyset for mig tændte,

"Hvor jeg den første Fryd, den første Smerte kjendte,

"Bliv endog stedse mig usynlig, ubekjendt,

"Min Sjæl dog evig er imod din Ynde vendt,

"Den føler overalt sig trukken hen til dig,

"Og selv i Paradis er mindre lykkelig!

"O at jeg maatte dog engang til Slutning hjemmes

"Og i dit Skjød hos mine Fædre gjemmes.

23.

Den skønne Morgen svandt ved disse Phantasier.

Snart Middagsheeden kom, de søge Læe

Og hvile ud nær ved et gammelt Træ,

I næste Skov, som dem for Solens Brand befrier;

Her paa en Bænk af Moos var Lusten let og sval

Og Ganen qvægedes ved Oberons Pokal;

Men, just da tredie gang af Nectar-Saft den skummer,

Med eet et grusomt Skriig i deres Dren brummer.

24.

De springe op. Sit Sværd vor Ridder tager
 Og flyver hurtig hen, hvor disse Toner brager.
 Han snart en Løve seer, et stort uhyre Best,
 Grusomt mishandlende en Saraseen til Hest.
 End værger denne sig, skjøndt uden Kraft og Ordere
 Af blot Fortvilelse. Alt styrter sønderlidt
 Hans Hest og velter sig med ham paa Jorden,
 Og har af Piine Stangen overbidt.

25.

Bildt Løven fraadende ind paa sin Fjende brød,
 Af Diet lignede den klare Hednens Flamme,
 Da Hyons Sværd ham foer i Bugen i det samme.
 Men Skovens Konge, som paa Hilsenen fortrød,
 Besvarer den med en halvcirkel Skramme,
 Hvorefter Hyons Blod af tusind Kilder flød.
 O havde Dværgens Ring ei Helten Styrke givet,
 Blot dette eene Tag ham skulde skildt ved Livet.

26.

Herr Hyon samler nu, hvad han i Kraft formaaer,
 Til sammen; thi hans Død af Lovens Dine gløder,
 Og den sit visse Sværd med Magt i Rakken støder.
 Forgjæves den endnu et Sving med Halen slaaer,
 Som skulde, om vor Helt ei var tilbagesprungen
 I samme Dieblif, halv sønderknust hans Krop.
 End frygtelige Lab omsonst sig løfter op,
 Et Slag af Scherasmin har den til Jorden røungen.

27.

Vor Saraseen, der' efter Steenene,
Som paa hans Turban blinkede,
Var Mand af Vigtighed, endnu af Angest sveder.
Men Hyon magelig ved Armen hen ham leeder
Til Skyggen af det Træ, hvor selv han nylig laae,
Man Bægret rakte ham, da man ham svækket saae,
Og paa Arabisk brød den Gamle ud: "Min Herre!
"De Christnes Gud I maae, min Troe! takskyldig være."

28.

Med skeele Dine af vor Helt modtager han
Det fulde Bæger, men saasnart hans Læbes Rand
Det rørte, Viinen svandt; det gyldne Bæger brænder
Til Skalkheds Vidnesbyrd den onde Hednings Hæn-
der.

Han kaster det hsitbrøslende fra sig,
Og bander, stamper fraadende og frygtelig.
Men Hyon ønskende paa dette Sprog en Ende,
Traf sit indviede Sværd en Hedning at — omvende.

29.

Dog Skjelmen, da han her sig overmanded saae,
Fandt ei for godt sin Tale at forsvare.
Til næste Mark, hvor Begges Heste gaae
I Græsset, sees han hen som pidsked Top at fare.
Flux svinger han sig op paa Hyons Kleppert, taer
Den fat ved Manken, og med løse Teiler
I saadan Angst og Hast sin Bei han faer,
Som om han sad imellem Vindens Bøiler.

30.

30.

Det Eventyr var vist nok ærgerligt,
 Dog ei Umagen værdt. den Mar at efterløbe.
 Til Lykke var for Bagatel at kjøbe
 I næste Kroe et Dyr et Slags Muulesel ligt.
 Det arme Best, som Glas saa tynd og mager,
 Knap havde Skind og Been for Bagdads Port at
 naae,
 Dog bedre Scherazmin paa Dyrets Ryg det smager
 End efter Ridderen til Fods at gaae.

31.

Saa sætte Begge da til den forønskete Port
 Det ridderlige Tog, saa godt de kunde, fort.
 Alt Solens gyldne Bogn ved Horizonten svæver,
 Da de paa engang see langt borte i en Dal,
 Kronskumrende med Taarne uden Tal
 Hvor Staden, Asiens Beherskere, sig hæver
 I Aftensolens Glands. De Reizens Ende saae,
 Og stolte Euphrat her, hist klare Tigris gaae.

32.

Skræk, Glæde blandede vor Helt henrykker
 Indvortes Ahnelse og fremmed Frygt nedtrykker
 Hans ædle Bryst, da Scenen aabner sig,
 Hvor meer det Ord, som han gav ridderlig,
 End Carls Bud driver ham en Gjerning at udføre,
 Som efter al Fornuft og al Formodning har
 Hans Undergang til Maal. Vis altid Faren var,
 Og nu den overhang, den aldrig syntes større.

33.

Han Staden seer med gyldne Taarnes Pragt,
Liig Guders faste Borg, i stolt og frygted Magt,
Han Thronen seer, for hvilken Osten neier;
"Og du! hvad søger du?" Han Tanken overveier
Dg studser, dog igjen strax reises uforsagt
Hans Troe og dette Mod, som ham saavidt har bragt;
Dg sagte synes ham tilhvidsket af en Stemme,
At den, han elsker, har bag disse Muure hjemme.

34.

Op!" skreeg han:" Scherasmin! riid til alt, hvad
du kan,
"Du seer det Maal, som skal vort lange Tog belønne.
"Vi forend Natten maae i Bagdad lange an."
Nu gaaer det Trav i Trav, saa Hest og Rytter stønne.
Medynksom Scherasmin paa Tungen af sit Fæe
Af Oberons Pokal en Draabe Nektar gyder;
"Der!" siger han: "der, drik, du gode gamle Kræe,
"Vort Bæger ei for dig og dine Liige bløder."

35.

Han havde ret. Knap sued Dyrets Tunge,
Saa sinægtende som den udbrændte Steen,
Den søde Dug af Trylleguldet ind,
Saa tabte det med eet det matte og det tunge.
En Strøm af Elvets Ild trang ind i Marv og Been.
Af nye Kræfter spendt, og frisk i Bryst og Lunge,
Det, en Windspiller lig, foer bort med Scherasmin,
Dg forend Dagen svandt, de reed i Bagdad ind.

36.

End irre de omkring i Byens første Stræder
 Ufhyndig hid og did i Aftenstumlingen,
 Som fremmede paa ubekjendte Stæder,
 Da kom ad samme Wei, som skeer, tilfældigen
 En gammel Kjerling tungt sig styttende paa Krykken,
 Med længst afblomstred Kind, frumbøied Ryggen.
 Og paa Arabisk skreeg den Gamle: "Mutter! Hei!
 "Til næste Herberg vær saa god og sig os Wei."

37.

Hun standser paa sin Stav sig styttende,
 Og læfter Hovedet op til de Fremmede:
 "I godt Folk" siger hun: "herfra vil Herberg være
 "Vel langt, saa seent til Dags; dog om I trætte ere,
 "Og lidt fornøier jer, saa kommer til min Hytte,
 "Jeg giver Brød og Melk til tarvelige Bord
 "Friske Straae til Seng, til eders Heste Fodr.
 "I hviler ud og kan igjen i Morgen flytte."

38.

Vor Helt med megen Tak for dette Tilbud gif
 Med Konen hjem; thi han foragter ingen Hytte,
 Hvor Troe og Venlighed den aabne Dør beskytte.
 Den nye Bauzis Straae i Hast tilrette fik,
 Som med Orangeløv af Haugen hun bestrøde.
 Nu bar hun frem den simple lovte Føde,
 Castfulde Pferstener hun sadte Begge for,
 Beklagende, at feil slog Mandlerne i Nar.

39.

Vor Ridder troer, at han har aldrig fundet
Et saa velsigned Maaltid noget Sted.

Bed hans fortroelige Vertindes Snakksomhed,
Hvad i Anretningen kan mangle, bliver vundet.

"J kommer" brød hun ud: "til Festen ret tilpas —"

"Hvad Fest?" — "J har ei hørt om al den store Stads!

"Om andet snakkes dog ei inden Bagdads Volde:

"Kalifens Datter skal i Morgen Bryllup holde.

40.

"Kalifens Datter! og hvem skal hun faae? —"

"Vor Sultans Brodersøn, de Drusers Første,

"Iblandt Basalerne den Mægtigste og Største

"Og paa et Schochbret skal ham ingen overgaae.

"Ja med et Ord: den Prinds er just en værdig Mage

"For vor Prindsesse, som al Verden veed.

"Og dog — det være jer sagt her i Fortroelighed —

"Hun skulde hellere en Lindorm ville tage."

41.

"Det er jo selsomt Løi!" udbryde begge Toe:

"Og J os ikke slikt saa let faaer til at troe." —

"Hvad jeg har sagt, er sandt. For hun ham skulde tage,

"Og lade røre sig, omfavner hun en Drage,

"Det blir derved. — Om endelig det gjaldt,

Fortalte Eder jeg, hvad foregaaer til Hove.

Keen Mund jeg har vel hellig maattet love,

"Dog giv mig Haaad derpaa, saa skal J høre alt.

42.

»J undres nok, hvordan en simpel Kone som jeg
 »Faaer Nyd om nogle Ting, som selv vor Fyrstestamme
 »Ei veed, men min Canal, den gaaer en anden Wei.
 »Og viider da, at jeg er Moder til den Amme,
 »Som har opfostret vor Prindsesse Rezia.
 »Det er nu sexten Aar, da hun blev vænnet fra,
 »Men hun min Satme kan dog fremfor alle liide;
 »Nu merker J vel let, hvor jeg faaer Nyd at viide.

43.

»Man veed, at vor Calif alt længe siden stolt
 »Af smukke Datter lod heel ofte hende falde
 »Eil Tafels, naar han Giestebuder holdt,
 »Hvor hende skjønne Mænd i Diet kunde falde:
 »Men ogsaa det veed Stad og Land,
 »At hun faldt aldrig paa at ynde nogen Mand.
 »Hun syntes med Foragt dem snarere at skue
 »End blot paa Pigers Wiis for unge Mænd at grue.

44.

»Man troede midlertid, hun kunde Babekan
 »(Den Prinds, som vor Calif nu til sin Datters Mand
 »Har udvalgt) meer end andre liide;
 »Ei just at hendes Bryst, naar hun ham saae
 »Slog høiere, af sligt hun ikke vilde viide;
 »Ei hans Nærværelse med Forsæt at undgaae
 »Var alt; da midlertid hun elskte ingen anden,
 »Man tænkte, Kjerlighed kom vel med Egtestanden.

45.

”Men i et Mellemrum af otte, fjorten Dage

”Den stakkels Prinds er ganske fadt tilbage.

”Fra den Tid af hun følger anden Strøm.

”Prindsessens Bryst Had, Vækel, Afstye rører,
Saasnart hun kun om Bryllup tale hører;

”Og hvad utroeligt er, blot en phantastisk Drøm

”Er Skyld deri.” — ”En Drøm?” skreeg Hyon
fuld i Fyr.

”En Drøm?” skreeg Echerasmin:” Hvad sælsomt
Eventyr:”

46.

”En Drøm” saa foer hun fort: ”som vel fortjener Agt,

”Hvor i Gestalt som Hind af Babekan paa Jagt

”Hun bliver eftersadt, og flyer, af Jægerhunde

”Forfulgt, i Dødens Angest ned af et Bjerg.

”Ham at undgaae alt Haab og Hielp forsvunde;

”Da kommer der en meget deilig Dverg,

”Hvis Jagtvogn let bespændt med tvende unge Løber

”I fuld Galop til hendes Redning flyver.

47.

”I nydelige Haand den Lille bar

”Sin liliehvide Blomsterstængel,

”Og ved hans Side sad en ung og fremmed Kar

”I Ridderdragt, skøn som en Engel,

”Hans lange guule Haar, Dragt, Diesyn og Stand

”Strax røbte, Usien var ei hans Fødeland.

”Hvorfra han kom, hun aldrig har udgrundet,

”Nok hendes Hjerte var, saasnart hun saae ham, vundet.

F 2

48.

48.

- »Men Vognen standsede, og Dværger med sin Stav,
 »Som han holdt frem for hendes Fjenders Skare,
 »Berørte hende, strax faldt Hindgestalten af;
 »Hun op paa Vognen steg, befried af sin Fare,
 »Og rødmende hos hendes unge Ridder,
 »Skjødte Frygt iæd Elskov streed i hendes Hjerte,
 siddet;
 »Da Vognen hurtig foer op mellem Bjergene,
 »Og stødte mod en Steen, hvoraf hun vaagnede.

49.

- »Skjødte hendes Drøm forsvandt, svandt ei af hendes
 Hjerte
 »Den unge Ridder med det lange guule Haar.
 »Hans smukke Billede med vellystblandet Smerte
 »Beständig Nat og Dag for hendes Dine staaer.
 »Vor Druser hende blev reent udstaaelig:
 »Hun kunde harmløst ham ei høre eller see.
 »Man efter Grund forgjæves forskede,
 »Hun blev taus, hemmelig og baer sin Kummer taalig.

50.

- »Kun hendes Amme, som I veed, min Datter er,
 »Til sidst dog vidste Bei at finde
 »Den hemmelige Sorg, Prindsessen bær,
 »Af den Forelftes Bryst at vinde.
 »Men I see lettelig, om med fornuftig Grund
 »Et Saar kan læges, som os hemmelig behager,
 »Den stakkels Dame i sit eget Bryst sig nager,
 Dg vil dog høre Trøst og Haab af Fatmes Mund.»

51.

51.

”Men den fatale Dag, den er Califens Bud,
”Sig nærmede. Vor Prinds, som hos sin sære Brud
”I bedre Agtelse sig gjerne vilde bringe,
”Lod intet uforsøgt, men kan ei Skjebnen tvinge.
Hun fandt, som var bekjendt, i tapre Mænd Behag.
Han havde ei endnu sig viist i dette Fag.
”Lad” sagde han sig selv: ”og en Bedrivt fuldbringe,
”For den Ustjønnsomme til Kjærlighed at tvinge.

52.

”Nu er der, som bekjendt i heele Bagdads Bye,
”Et gruesomt Løve-Best, som heele Landet skrækker;
”Han faer ved høi lys Dag i Byer og i Flækker,
”Og dræber Folk og Fæe foruden mindste Sky.
”Man siger, han har Dragevinger
”Og Griffeløer, er stor som mægtig Elefant,
”Som Pindsvin skarp — I leer, men det skal være
sandt
”Og naar han puster, Storm sig gjennem Landet svinger.

53.

”Man aldrig haver seet et Udbyr grummere.
”Der og en mægtig Priis blev udsat paa dets Hoved;
”Men da dog hver Mand sit vurdeerte høiere,
”Har ingen sig til Kamp med Landeplagen vovet.
”Kun Babekan, som troer, at dette Forsøg er
”Beqvemt den Stoltes Mod at dæmpe,
”Med Pomp og store Ord af vor Kalif begjær
”Tilladelse mod dette Dyr at kæmpe.

54.

"Dg da nu denne, skjøndt ugjerne, det tillod,
 "Sin Hest i Morges han besteed med beste Mod
 "Dg reed affted. Om han har Lovens Dage endet,
 "Er ubekjendt. Dog maae et Vanheld være hendet;
 "Thi paa et fremmed Dg han kom nys uden Pragt
 "Dg uden Lovehud tilbage.
 "Man siger, at han har, da han kom hjem, sig lagt
 "Til Sengs for Bezoar at tage.

55.

"Alt det uagted er med Pomp Prindsessen værdig
 "Nu Tilberedelsen til Bryllupsfesten færdig,
 "Dg upaatvilelig hun staaer i Morgen Brud,
 "Dg næste Nat skal denne smukke Pige
 "I Druserens forhadte Arme ligge" —
 "Nei, før det skeer" vildt bryder Hyon ud:
 "For skal det store Hjul i Skabningen staae stille.
 "Hiin unge Ridder tør en farlig Rolle spille."

56.

Den Gamle studste ved hans Udraab og betragted,
 Hvad hun i Forstningen ei nøie havde agted:
 Hans lange guule Haar, det Blaae i Dinene,
 Hans Midderdragt, at han sig paa Arabisk kunde
 Udtrykke kun saa halvt, at han var smukkere,
 End nogen Mand fra Fyrsten til en Bonde,
 Sær dette raske Ord, ham nys af Munden faldt,
 Dg at han kommen var. Hvor selsomt alt!

57.

”Hvor kom han fra? Hvorfor? Hvem er han?” Lyde
flige

Forvorne Spørgsmaal strax i hendes Hoved stige.

Men Helten stilte sig alvorlig, som om Roe

Han ønskede, og gik at hvile paa sit Straae.

Den Gamle ønsker ham: ”god roelig Nat!” og vralter

Afsted og lukker i. Men Sovesamrets Dør

Ormstikken er og fuld af Spalter,

Dg af Nysgjerrighed den Gamles Dre fløer.

58.

Hun lister sig derhen og legger Dret an,

Sit Luureøre an imod en Sprække.

Hun staaer med aaben Mund og hør, alt hvad hun
kan.

De tale høit og, som det lod, med Barme Begge.

Hun hører hvert et Ord; hun, Jammer! ei Forstand

Der i den Tale var for Folk i Østerland.

Dog hende nu og da den Trøst i Plagen levnes,

Alt Navnet Rezia udtrykkelig nævnes.

59.

”Hvor underfuld fremspinder Skjebnen sig!”

Erød Hyon ud: ”Hvor sandt, hvad Dværgen spaaede!

”Stofblind er Mennesket, og Fremtid ham en Gaade.

”Carl troer nu gandske vist, han Halsen brækker mig

”Dg paa min Undergang han siensynlig sigter,

”Men blind han leder mig blot til min Skjebnes Pligter.

”Ehi Dværgen rakte ud sin Lilliestav

”Dg ved en Drøm han mig min Lykkes Kilde gav.” —

60.

"Og at just hun, som Godhed for jer fatter
 "J Drømme, er Califens Datter,
 "Som Carl til Brud bestemte jer;
 "At alt slaaer sammen, at hun ogsaa er
 "Indtagen ved en Drøm af jer, som J af hende
 "Sligt skulde man jo knap med Dine troe." —
 "Og dog" svar Hyon: "faldt den Gamle ei derpaa,
 "Selv Skjebnen maatte mig til Bagdad sende." —

61.

"Men dens Beslutninger — Ven! at opløse dem,
 "Det Knuden er" — "Det mig ei skulde bryde"
 "Ham svarer Scherasmin: "Lør jeg tilbyde
 "Min ringe Mening ligefrem?
 "Jeg gjorde fort og godt og overhugde Knuden:
 "Han paa den venstre Haand faldt ikke i min Dei,
 "Jeg om Kalifens Skjæg og Tænder brød mig ei,
 "Men holdt mig blot allene til Bruden.

62.

"Betænk dog selv, naar hun er overværende,
 "Jert Ceremoniel med Hug af at begynde;
 "Saa Fordring paa hans Skjæg samt Dientænderne
 "Kalifen ligefrem forkynde;
 "Ja tage Barnet for hans Næse selv i Favn:
 "Min Troe! Det har ei Anstand eller Gavn,
 "Og Skjebnen kan umuelig ville,
 "At vi Guldeblot skal saa liderlig forspille.

63.

"Eil Lykke, Dvergen har betænkt det Vigtigste;
"Ehi Hovedsagen blir unægtelig at blæse
"Den smukke Froken bort for Druser-Prindsens Næse;
"Og deri man jer vist selv understøttede,
"Naar Rezia kun af den Gamle fik at høre,
"At det berømte gule Haar er her.
"Min Pligt blev midlertid med friske Heste nær
"Bed Slottets Bagport jer paa Flugten bort at føre." —

64.

"Herr Scherasmin forglemmer nu igjen"
Udbrod vor Ridder: "som jeg hører,
"At jeg min Keisers Bud og Errende udfører.
"Ei nogen Tøddel gaaer derfra, min gode Ven!
"Hvad deraf flyde kan, det maa jeg ikke spørge.
"Bag Skjebnens Forhæng tør jeg ikke kiige ind" —
"I Nødsfald da" ham svarer Scherasmin:
"Vi gjør vel best at lade Dvergen sørge."

65.

Men efterhaanden fik nu Sønnen overvundet
Vor gode Scherasmin. Paa Hyons Dine blev
Den søde Sønn den heele Nat ei fundet;
Men liig en Baad paa høie Bølger drev
Hans Hjerter om. Hvor ufaalmodig vanke
Det mellem bølgerne og uveirsvangre Tanker!
Saa langt fra Maalet, skjødte han var saa nær der
ved!
Det er et Dieblif og dog en Eighed.

Oberon.

Femte Sang.

I.

Dig ogsaa Rezia, fløi paa Edderduunens Leie
 Den søde Søvn. Du saae blandt Klipper dig
 Indsluttet, Haabet selv opdager ingen Veie
 Imod Umuelighed. Forhadet og frygtelig
 Er dig det festsige Skjær paa morgenskimrende Himmel
 Af Dagen, kaldende til Hymens Alter dig.
 Hun længe vælter sig om paa Leiets, til Tankernes
 Brimmels
 Bedøver Sjælens Spil, og Døet lukker sig.

2.

Hun slumrer ind, og hendes Mod at hæve
 Skjød Oberon en Drøm i hendes Phantastie;
 I Harems Hauge hun ved Maanstin synes svæve
 Omkring i fjendte Lund nedfænkt i Sværmerie.
 Det kjerlig bange Haab, den søde Smerte
 Omvelte hendes Bryst,
 Det skjønnne Døe græd, hvit slog forelskte Hjerte,
 I det hun tænker paa den unge Mand sin Lyst.

3.

Af Uroe drevet op hun løber med hastige Skridt,
 Og Forsteblik omkring i Buske, hvor saa tidt

Hun

Hun vandred før og græd. Paa de løvgrønne Høie
Og over tause Dal det tunge, matte Die
Saa kjerlig vildt omløber søgende
Blandt alle Bæfener det elskte Billede.
Naar Zephyr Skyggerne af Espeløvst flytter,
Den Skjønne ængstelig staaer stille, zitter, lytter.

4.

Tilfaldst hun trætted sig imod et Lyshuus vender,
Hvor Maanens klare Skin brød gennem Bussens
Nat.

Hun troer — O Salighed, om Skyggelyset blander
Kun ei det Die, som vil gjerne blendes — at
Hun, hvad hun søgte, fandt. Hun seet blev og hun
saae,

Hans Dies Blik og hendes Blikke mødes,
Hun iiler hen, men maae, undseelig Elskov stødes,
Imellem Liv og Død tvilraadig staae.

5.

Med aabne Arme stoi han hende nu imøde,
Og, skjøndt hun vilde flye, hun karr ei flytte Fod,
Med Møie skjulte hun sig bag et Træ, der stod,
Men i den søde Angst den skjønne Drøm er søde.
Hun vredes paa sig selv og det forhadte Træ.
Hvor gjerne havde hun ei kaldt sin Drøm tilbage!
Forgjæves søger hun i Søvnens Arme Læe,
Med Skyggens Skygge nu hun maae til Takke tage.

6.

Med varme Straaler høit man Solen vandre saa
Mod Middags Bane hen, men endnu Matten laae

I Rezia's Gemak. Indbildningskraften vilde
Den angennemme Drøm, skjøndt vaagen, ei forspilde.
Dog da for længe hun ei Tegn til Liv frembød,
Saa nærmed Fatme sig den gyldne Seng og skød
Dens Silkeforhæng bort, og fandt sin unge Dame
Lysvaagen, smilende og ikke meer den samme.

7.

"Jeg har ham seet igjen, o Fatma, ønsk mig Lykke"
Udbryder Rezia: "Han atter for mig kom!" —
"Den rare Fugl? Han selv?" Og Fatme saae sig om,
Som om hun søgte ham, med meget skjelmste Blikke.
Prindsessen leer: "Ei, ei! Hvor tyk er din Forstand!
"Jeg tænker dog, det lar sig selv forklare,
"At, hvad jeg siger, kun om Drøm udtolkes kan;
"Thi hvor og hvem han er, hvor kan jeg det besvare?"

8.

"Dog ahner mig, han er ei langt herfra. Du siger
"Ei noget herimod, ifald du elsker mig." —
"Saa tier jeg." — Mit Haab mig ikke sviger,
"Det troer jeg vist. Er det umueligt? Siig!
"Er noget stærkere end Elskovs Gudens Styrke?
"Den Lovetvinger vil endog i dette Mørke
"Mig redde, skytte mig; veed jeg end ei hvordan."
Men Ammen kun med Suk og Taarer svare kan.

9.

"Du sukker, græder, ja du tier. Gode Amme,
"Kun alt for vel din Taushed jeg forstaaer!"

"Du

”Du gjør dig intet Haab om min fortvilte Flamme!
”Jeg selv kun haaber da al bedre Trøst forgaaer.
”Men Timen nærmer sig, alt flirre mine Kjeder,
”Min Skjebnes Løb staaer brat paa Gravens Rand.
”Mig ingen Magt, om ei et Under, redder,
”Dg feiler alt — da, Fatme, denne kan.”

10.

Med disse Ord med antændt forrigt Die
Hun trækker frem en Dolk af hendes Barm:
”Seer du, den går mig Mod. Med den jeg bøvie
”Min grumme Skjebne kan. Mig frelse skal min
Arm.”

Men Ammen segnede paa hendes Stoel tilbage,
Bleg som et Liig og zittrende som Rør:
”Er Dolken alt det Haab, J eder gjør,
”Eaa, Hjelp os Gud! Hvad Trøst er for os Svage?”

11.

Prindsessen lægger nu sin Haand paa hendes Mund:
”Tie!” siger hun: ”fat Mod! Du vzed, al Jorden rund
”Er ingen mig meere forhadet end denne Drusernes
Fyrste.
”Før han mig have skal, før skal den største,
”Den givtigste Hugorm med skarpe Tand
”Opribe dette Bryst, hvor Elskovs Lue brænder.
”Befrier. Kjerlighed mig ikke af hans Hænder
”Siig, hvad kan redde mig, om Dolken ikke kan?”

12.

Men som hun endnu var ved Fatme at fortælle
 Sin Drøm, saa hører man det pikke paa den Dør,
 Som fra Gemakket gaaer til Fatmes Celle.
 Hun gik ud, kom igjen, dog ei som før,
 Men aandeløs af Fryd, med Tungen bunden
 Og Kinden glødende, hun knap kan føre ud
 I brudte Ord det glædelige Bud:
 "Prindsesse! Jubilo! Hei! Ridderen er funden."

13.

En graaelig Taage liig omhyllede
 Prindsessens skjonne Krop det hvide Neglige,
 Da hun sprang henrykt op af sine Silkedyner:
 "Er funden? Hvor? Hvor er han? Mine Syner
 "Har da ei skuffet mig." Selv Nymmen, som med eet
 Er ude af sig selv, sig neppe kan besinde
 Den glædedrukne og halvnøgne Drømmerinde
 I største Hast dog Lidet at faae klædt.

14.

Nu kom den Gamle ind dem selv at foremale
 Sit heele Eventyr fra Hoved indtil Hale.
 Ab ovo hun begyndte vidt og bredt
 At regne op, hvad hun har seet og ikke seet;
 Hvert Træk, hvert Smil, hvert Ord, som hendes Gjest
 lod falde;
 Hun i Hukommelsen maae klart tilbagefalde.
 "Det er ham! det er ham! Vi fundet har vor Mand"
 Brød Fatme ud: "Det aldrig bedre passe kan."

15.

Den Gamle blir paa nye udspurgt,
Maae tree og fire gange forestille,
Hvad han har sagt, og gjort, og ikke gjort,
Maae atter ham fra Top til Taae afbilde,
Hans Ansyn, Gang og Sprog, hans Anstand, alt
 hvor stort,
Hvor guult hans Hovedhaar, hvor smukt hans Lokker
 spille,
Hvor ædelt, skjønt og blaæet hans Dinespar;
Dg altid noget Nytt, som før undløben var.

16.

Den Gamle ved sin Snaak vel tyve Aar blir yngre,
Imens fremspinder sig Haarlokkebygningen
Paa Brudens Hoved under Fatmes Fingre.
Med Perler glimrende som Dug om Morgenen
Prindsessens sorte Haar i Sneglegange bæies.
Paa Hals og Arm og Bryst Fortryllelsen ophæies
Med ædle Steene, som skjøndt Glimmer-Straa-
 lers Skær
De kaste, tabe dog mod den Person, dem bær.

17.

El Høitid pryded og i festlig Brudedragt
Af sine Piger klædt, hun staaer i al sin Pragt,
Dg, Morgensolen liig, med Dnde smiler
Elskværdig som en Hind, der mellem Roser hviler.
Skjøndt hende her endnu kun Pige-Dine see,
De egen Ringhed dog, hvor sjældent! følede.

Hvor:

Hvordan for Solens Glands Planeters Straaler svinde,
Kan alle Pigerne, kun ei Prindsessen, finde.

18.

Den Ild, som nu af hendes Dine taler,
Den Længsel, denne Utaalmodighed,
Som med uventet Purpur-Munterhed
Den Skjønnes fulde Kind og Læber maler.
Har hendes Piger i en taus Forundring bragt.
"Er det den Brud," (hist hvidskede en Frue)
"Er det den Brud, som var forsagt
"Dg syntes end igaar for denne Dag at grue."

19.

Allt Landets Overster iførte festlig Dragt
Paa gyldne Gallavogn til Slottet kjøre.
I høie Bryllupsal opdækked staaer med Pragt
Det rige Spisebord. Op stoi de gyldne Døre,
Dg ved Trompeters Klang Kalifen traadde frem,
Dg hundred Slaver ham paa østerlandsk geleide.
Vor Brudgom Druseren kom ind næst efter dem,
Han var endnu lidt bleeg af Gaardags Loveseide.

20.

Dg ligeoverfor den Dør af Elfenbeen
Fra Harem springer op, i Salen Bruden treen,
Med Skjønheds Glands, som Diet neppe taaler.
Vel hindrer end et Slør, en graaelig Solv-Skye liig,
Det Engleansigts Skin fra at udvikle sig,
Dog synes strax et Lys med overjordiske Straaler,
Eaasnart hun træder ind, den heele Sal at fylde,
Dg hendes Majestæt strax alle Hjerter hylde.

21.

21.

For Drusers Hierte slaaer og synker vexelviis,
Alt som hans Die seer til hendes,
Der søger han den Gld, hvoraf han brændes,
Men hvad ham møder, er et Blik som Alpeis.
Dog Stolthed smigrer ham, den Selvedragerinde
Og lader indbildt Magt i egen Afmagt finde.
Hovmodig agter han ei Brudens Kilde stort:
"Een Nat forbie, og al den Sne er smelted bort."

22.

Om Haabet gif forbidt, skal ei forborgent blive.
Dog uden her vidtløstigt at beskrive,
At Iman Bielsen man først forrette saae,
At ved Trompeteklang man sig til Bords begiver,
Califen øverst med sit Skjæg det solbergraae,
At Bruden høire Haand, Brudgommen venstre saae,
Og hundred andre Ting, som hver begriber:
Er Tiid, at vi igjen til Hyon os begiver.

23.

Han haver, som man veed, tilbragt sin sidste Nat
Uroelig, i hans Bryst mørkt Alhnelserne munder.
Paa Straaet haver han ei anderledes lagt
End En, som Storm i Merset tumler.
Men da med Rosenhaand Aurora lukker op
Den gyldne Port for Solens Morgen: Veie
Saa synker, silkeblød ned over matte Krop
Den milde Søvnens Gud, og lukker Heltens Die.

24.

Han Numrer ind og sover roelig hen,
 Til Solens høie Vogn har halvdeelt Himmelen,
 Imedens Echerasmin, som ærlig Vaabendrager,
 Gaaer speidende omkring, og nøie tager

I Diesyn, hvordan hun best kan føres bort.
 Bertinden midlertid sin Middagsmad bereeder,
 Ved ringe Ildsted for Prindsessens Frelse beder,
 Halv vred, at hendes Gjest sov endnu stedse fort.

25.

Lilfidst hun lister sig til de bekjendte Sprækker,
 Og den Nysgjerrige traf just det Djeblik,
 Da Syon munter ud af Søvnens Arme gif,
 Og Dagens høie Lys hans Dine halv forskrækker.

Han op af Leiet staaer i Afsyn og Gestalt
 Frisk, som den unge May sig frem til Dansen stiller,
 Naar Gratier i Chor de glade Leege spiller,
 Og gjetter nu, hvad først i Dinene ham faldt?

26.

En prægtig Raftan, som Emirer bære,
 Naar Hoffet smykker sig til nogen Høitids Pragt,
 I Bunden guldbrodeert, den perlerige Dragt
 Er paa en Lænestoel udbreeded ham til Ære.

En Turban staaer derhos saa fin og hvid som Sne,
 Og, for Emiren gandske at fuldende,
 En demantstucken Gjord med Sabel svævende,
 Hvis Grieb og Skeede Diesynet blende.

27.

Der manglér intet i den heele fulde Puds,
Fra Demantknappen paa hans Turbans høie Struds
Og indtil Støvlerne af guldbeslagen Læder.
Den gode Ridder, seer de smukke Klæder,
Og troer, han drømmer kun: "Det skeer ved Koglerie"
Var Fatmes Moders Ord: "han hende skal befrie!"
Og Scherasmin, hvis Dyd ei var at tie,
Brød ud: "O gode Dværg, du staaer os ærlig bie."

28.

Det tænkte Hyon med, og ved sig selv han sagde:
"Igjennem Slaverne det baner mig dog Wei,
"Og standses skal jeg nu i Forgemakket ei."
Hvorpaa han Kaffan, Gjord og Tilbehør anlagde.
"Men denne Turban!" (*) — "Og det skjønnne guule
Haar
"Blot for dens skyld uheldig af at flippe" — (**)
"For Himlen ei! Jeg bedre slikt forstaaer.
"Alt under Pullen ind saa lempelig kan slippe." (***)

29.

Der stod Herr Hyon da, kun paa de lilieglatte
Ustjægede Kinder nær, i Sultan-Pragt.
Den Gamle kan sig knap af Blæde fatte,
Og altid har hun nok at pynte paa hans Dragt.
Men da han nu skal gaae, da var der ingen Ende
Paa gode Ønsker ham at eftersende.
Vertinden rækker han en Pung Dufater hen:
Og nu: Adieu! paa snart at sees igjen.

G 2

(*) Siger Hyon.

(***) Siger Vertinden.

(**) Siger Scherasmin.

30.

At hjelpe halvt er ei en ædel Geists Maneer.
 En prægtigsadled Hest ved Døren staaer, og tvende
 Smaae Drengs klædt i Solmoer, Hyon seer,
 At staae derhos, med Silke-Tomme i Hænde.
 Herr Hyon svinger sig paa Hesten, Løberne
 Med tændte Fakler for ved Heltens Optog dreie
 Langs Euphrats lave Bred igjennem Blomsterveie,
 Til han det høie Slot kan lige for sig see.

31.

Igjennem første Gaard han alt til Hest er reedet
 I anden staaer han af, gaaer ind i tredie.
 En Gjest af første Rang man Helten troede,
 Og hvor han kommer frem, af dette Skin forleedet
 Gjør Dagten Plads. Han vandrer frie og stolt,
 Og nærmer dristig sig den Port af Ibenholt,
 Hvor sexten Døhrer staae med dragne Sabler færdig
 At udelukke hver, som ei er Indgang værdig.

32.

Men Hyons Pragt og kongelige Miine
 Tilbagevang strax Sabelspidserne,
 Som, da han saaes mod høie Port af trine,
 Verbød sig for Helten bøiede.
 Portflæsiene sprang op. Hans Heltelhjerte gløder,
 I det de svingende sig slutte til igjen.
 Nu gaaer en Buegang, paa hvilken Haugen støder,
 Som fører til en Dør af gylden Kobber hen.

33.

Det var en Forsal, hvor combabste Slaver brimle,
Som evig smegte her ved Glædens Kildeveld.
Fra heele Asien de blanded sammenstimle,
Og i vellystigt Liv her søge udselt Held.
Da deres huule Syn for en Emir ham holder,
Saa staae de tause dybt i slavisk Følelse,
Uvæbnet Haand paa Haand i Kors paa Brystet folder,
Med nidste Dine bag til Helten skelende.

34.

All tone Pauker, Fløiter, Cymbler
Med Sang og Klang fra Bryllups-Salene.
Af Wiinens Dunst Kalifens Hoved svimler,
Og Glæden har begyndt at sværme friere.
Kun Bruden taer ei Deel i de vellystne Glæder,
Som svømmer i Brudgommens Diekast;
Med for sig holder hun sit Die taust og fast,
I det at Honor ind i Salen træder.

35.

Mod Bordet gaaer han hen, og alles Dine vendes,
Og stirre Helten an, som værdig vandrer frem,
Den smukke Rezia kun stedse holder hendes
Medslagene; thi hun var med Sjelen ved sin Drøm.
Kalifen, just i Arbeid med at tømme
Sit Bæger, kan ei den Guds-Tjeneste forsømme.
Men Druseren, som faaer et vist Slags Ahuelse,
Omdreier Hovedet for Ridderen at see.

36.

Dg Hyon kjender strax den Mand fra Dagen før,
Som mod de Christnes Gud en Eed udstøde tør;
Bed Thronens venstre Haand paa gyldne Stoel han
siddet

Dg dreier Halsen selv til Straf imod vor Ridder.

Strax Himlens Flamme liig fvi blanke Sabel ud,
Barbarens Hoved følger Skjebnens Bud,
Dg høitopsprudlende hans Blod, som flyder,
Det brede Tafel overgyder.

37.

Som Haaret af den dræbende Meduse

I Perseus frygtelige Haand

Med Steen-Død legger strax i Baand

De vilde Skarer, som mod Skjoldet ruse.

Lad Mordlyst rase i Barbarers Land —

Han ryster kun de slangefyldte Lokker

Strax stivnes dolkbevæbnet Haand,

Forsteened Morderen fra Stedet aldrig rokker.

38.

Saaledes storkner og ved Synet af den store

Betriet, han øvede, selv Blodets glade Gang

Hos alle Gjesterne. Liig Spøgelses de sprang

Fra deres Sæder op, og alle Hænder foere

Mod Sabelgreebene. Men som de vilde drage,

Saa slappes hver en Arm, Skræk twinger dem tilbage.

Kalifen paa sin Stoel maalløs hånsegnede,

Forundring, Breede, Skræk hans Blik forsteenede.

39.

Men ved det Oprør, som den heele Sal indtager,
Opkrækkes Rezia af sin Melancholie;
Forbaust hun seer sig om, hvad dette forarsager,
Dg skuer Maalet for sit søde Sværmerie.
Hvad foregaaer i ham, da hendes Dine hæve
Sig op mod hans?" Der er — Der er hun!" Talt,
Det blodbestænkte Staal og Turban faldt.
Hun kjender Helten, da hans guule Lokker svæve.

40.

"Det er ham! Det er ham!" var hendes første Ord,
Som yndig Jomfrue-Skam paa Tungen næsten qvæler.
Men o! hvor Hjertet slog, da han til hende foer,
Dg hende i sin Arm det første Kys meddeeler
For alles Dine ved det heele Bord!
Snart er hun glødende, og snart bleeg som en Byste.
Undseelig Kierlighed bandt hendes Læbers Ord
Halv zittrende af Frygt, i det han kyste.

41.

Toe gange har han alt kyst hende kjerligen.
Men hvo i denne Hast en Brudering forskaffer?
Til Lykke havde han den Ring paa Fingeren,
Som han i Taarnet tog fra Kæmpen Angulaffer.
Dg da han vidste vel, hvad Sylphe eller Gud
Tilhørte denne Skat, han meente den ei ringre
End værd at pryde en af hans Gudindes Fingre,
Dg sagde: "herved jeg dig egner til min Brud."

42.

Den mildtbetvungne Møe med disse Ord han kysser
Den tredie gang paa hendes Rosenmund.

”Ha!” skreeg Kalifen blaae af Harm, hans Dine lyser
Som Lynildsfunker: ”Hvad! I taaler, at den Hund,
”Den Franker skal mit Barn forhaane?

”Op griber ham! Grib den Forrædere!

”Og draabeviis udtapt forfone

”Hans sorte Blod den Daad, Uhyret øvede,

43.

Paa engang blinke hundred Klinger

I Hyons Dine, just i Tide snappede

Han sit henflængte Sværd, for Stormen svinger
Sin heele Magt. Han fegter lynende.

Men Rezia, hvis Brøst af Angst og Elkos smægter,
Slaaer een Arm om hans Liv og gjør sit Brøst til
Skjold

For Heltens Brøst, den anden Arm bemægter
Eig Hyons Sværd: ”Tilbage! Ingen Bold!

44.

”Tilbage! Kæmper! Vei til dette Hjerte

”Gaaer kun igjennem mit.” Med fjerligbitter Smerte,
Hun stræeg og før saa sump og mild som Amors Brud,
Gaae nu som Furie vild og fortviled ud.

”Forbovne! Standser dog!” Hun til Emirerne
Stræeg vildt, som styrte ind: ”O skaan, min Fader, se,
”Det er ham, til Gemat mig Himmelen har givet!
”O skaan hans Blod! Et Ord os begge skjenker Livet.”

45.

45.

Omsonst! den rasende Kalif vil ikke viige,
Hans Trudser tage til, paa Hyon trænger ind
Al Hedenkæbets Magt. Vel veeg han ei et Trin,
Men Rezia holdt hans Arm. At høre hende skrig,
Er meer end tusind Stød. I denne Trængsels Stund
At redde hende med, hvad bliver ham tilbage?
Sit sidste Raad han maae til Hornet tage.
Dets milde Toner klang, da han det sadt til Mund.

46.

Med eet faldt Sablerne, det dragne Morderstaal
Af hver en Haand, i raske Tummel slynger
Barbariske Hænder sig til vilde Danse = Klynger,
Dg heele Salen klang af Bacchi Hurrastraal.
Ung, Gammel, Alt, hvad Fødder har, maae dandse;
Mod Hornets Kraft sig kan gi nogen Skjelm forskandse,
Kun Rezia forbaust og dog tillige froe
Kan roelig hos sin Ridder staae.

47.

Det heele Dixan dreier sig i Kredse
Med Svimlen om; de gamle Pachar brumser
En Art af Laft dertil; og manter, vel tilfreds,
Den gamle Tman selv en vakker Pige tumler.
Her bliver ingen Stand og ingen Alder spart.
Ja selv Kalifen kan ei denne Leeg undvære,
Ein Storvizier han tar ved lange selvgraae Bart,
Dg vil den gamle Kægt endnu et Krumspring lære.

G 5

48.

48.

Ja disse før uhorste Sværmerier
 Fremloffe først af Forgemakkerne
 Den heele Hær, der stod af Hofkastraterne,
 Saa Pigerne, tilsidst sig Dagten selv befrier,
 De gribes alle af de samme Kaserier.

I Trylletummel kom hver Kjæft anstyrrende,
 Gaasnart de Dansen saae, og Taktens Snøvlen hørte.
 Det var, som Fanden selv dem ind i Salen førte.

49.

Som En, der endnu knap kan sine Dine troe,
 Stod Rezia forundringsfuld og saae.

”Hvad Under” brød hun ud: ”just i de Dieblikke,
 ”Da alting syntes tabt, os Himlen vilde stikke!” —
 ”En heldig Genius er med os, min Gudinde!”

Var Heltens Svar. Imedens kommer ind
 Frue Fatme selv og gamle Scherasmin,
 Som mellem Dandserne knap Bei til Helten finde.

50.

”Kom, Herre!” hvidsker han: ”Nu er her ikke Sted
 ”Alt see paa den Kehraus. Postheste staae bereed.
 ”Den heele Stat er løbte, og Byens Port staaer aaben;
 ”Hvad tøve vi ved denne Gal-Mands Raaben?
 ”Jeg har og underveis Frue Fatme truffet an
 ”Til Flugten pakket, som et Lastdyr pakkes kan.” —
 ”Tie!” sagde Helten: ”Tie! Det er ei Tiid at drage
 ”Herfra endnu; det Værste staaer tilbage.”

51.

51.

Den skønne Mezia døddbleeg ved disse Ord
Med angstfuldt Nie spør: "Hvorefter vente?

"Hvorfor at friste selv den Hjelp os vederfoer
"Ved Undergangens Bred? Nei, Vindens Vinger
hente

"Og bort herfra! Naar først Bedøvelsen

"Forgaaer, for sildig vi vil frelse os igjen."

Men ubevægelig vor Helt med kjerlig Mine
Den Smukkes Hænder tog imellem sine.

52.

Men efterhaanden tog nu Hornets Virkning af,
Og nogen Hvile dog de trætte Fødder gav,
En Lüse, som de havde saare usdig,
Hvert Bryst var aandedkemt, hver Danser træt og mødig,
Kalifen segnede hen paa sin Ottoman
Saa gjennemvaad, som om han steg af Badets
Vand.

En blodig Sved trang gjennem alle Lemmer,
Som denne tvungne Lyst kun alt for vel fornemmer.

53.

Nu faldt hvert Dieblif foruden Sind og Sands
En efter anden hen fra denne heede Dands.
Emir og Slave sig stakaandede bortsuiger,
Som om en Virvelvind dem havde kastet hen
I skjon Worden blandt Seraillets smukke Piger,
Hist Fruen drat og hist faldt ogsaa Tjeneren,
En hellig Iman og Toe af Seraillets Ekjenne
Paa samme Kanape af tørre Lunger stønne.

54.

Herr Hyon førte nu den Stilhed sig til Nytte,
 Som hvilte i den heele Sal,
 Gav sin Prindsesse hen ved Døren at beskytte
 Til Scherasmin, som han for alle Fald
 Gav Hornet med, og bød at tage sig i Agt.
 Selv nærmed han sig ædel, uforsagt,
 Hen hvor Kalifen træt af Dansens Mæie
 Paa throned Polsterstoel for Glæden maatte døie.

55.

I dybe Tausshed laae med vidtudspendte Vinger.
 Den sagteaandende Forbentning rundt omkring.
 Men skjøndt den heele Sal end Trylleslum betvinger,
 Hver Danser dog opspiller Diets Ring
 At see den Mand, som ingen Skræk forfærder,
 Som med uvæbnet Haand og bedende Gebærder
 Lær endnu nærme sig den studsende Regent.
 Den Driflighed, de troe, har aldrig Liige kjendt.

56.

Han kaster sig paa Knæ ned for Monarkens Throne
 Med Heltens kolde Blik, og i en værdig Tone
 Udbryder: "Keiser Carl, hvis Erinde jeg gaaer,
 "Ein Venstabs Hilsen dig al Østens Herre sender,
 "Og beder dig — Tilgiv! Hans Fordring synes haard,
 "Men min Regent med Mund saavel som Arm jeg
 staaer
 "I Lehnstabs Pligt — om tree af dine Dientænder
 "Og af dit sølvgraae Skjæg en Haandfuld Haar."

57.

57.

Salt, og han taug, og roelig uden Heede
Kalifen om et Svar hans Die syntes bede.

Men o hvor henter jeg nu Aande, at min Sang
Den gamle Herres Færd med Ord jer kan afbilde?
Hvor sig hans Ansigtstræk forvilde,

Med hvilken Voldsomhed han op fra Thronen sprang,
Hvor Munden skummer, hvor hans Dine stirre,
Hvordan af Klaserie hans Tænder knirre.

58.

Wildt gloer han om, en Fed udstøde stræber,
Men skummende hvert Ord brast paa de foriblaae Læber:

”Op, Slaver, river ham dog Hjertet ud af Livet!

”Hug Leed fra Leed! Slaae den besadte Mand!

”I Flamme tares han til sidste Gnist af Livet,

”Og Afken ud til Priis for Binden vorde givet!

Men denne Keiser Carl, forbandet være han!

Hvad? Saadant Forslag? Mig? Her i mit eget
Land?

59.

”Hvem er den Carl, som sig saa djævelsk bryster?

”Hvi kommer han ei selv, naar saa besynderlig

”Ham dette sølvgraae Skjæg og disse Tænder lystre,

”Til dem at trække ud han selv nedlade sig!” —

”Det maae hos denne Mand op under Jissen

”Ei staae ret rigtig til” udbrod en gammel Kan:

”Begjære lod sig sligt maaskee i Spidsen

”Af fire hundrede tusinde Mand.”

60.

»Stormægtige Kalif!» udbrod den unge Ridder:
»Lad alle tie her! Jeg har tist sukket ved
»Carls grumme Anslag og mit raske Løstes Fed;
»Men Skiebnen paa sin Borg urokkeligen sidder,
»Og at unddrage sig dens Almagt og den Orden,
»Som hun har fastsadt, hvem har dertil Magt paa
»Jorden?
»Hvad hun at gjøre og at liide byder os,
»Det gjøres, liides maae, al Verden selv til Trods.

61.

»Monarch! Jeg staaer nu her en Dødelig som du,
»Og staaer alene her og mine Ord forsvarer
»Med Livet, om du vil, trods alle dine Skarer;
»Men, Vren'ustadt, jeg et Tilbud gjør endnu:
»Beslut dig til fra Mahomet at viige,
»Plant Christendommens Tegn, plant Korset i dit Rige,
»Antag den sande Troe, jag Hedenstabet bort;
»Saa har du meer, end Carl begjærer, gjort.

62.

»Da taer jeg alt paa mig, og lad dig ikke skrække
»Af nogen Fordring, som kan synes tung,
»Og den skal mig først Halsen brække,
»Som ferdrer meer. Saa enkelt og saa ung,
»Du seer mig her, maae det, som du erfarer,
»Dig viise klart og reent, at der er Een med mig,
»Som meer formaaer end alle dine Skarer.
»Vælg nu den beste Deel, vær viis, beslutte dig!»

63.

63.

Imedens i sin Kraft og Skjønhed liig et Bud
Fra Himlen sendt, vor Helt i hellig Lue,
Dg uden Frygt for Lanzerne, ham true,
Saa mandig talte og uskrækked for ham stod;
Saa sees langt fra med taus Forventning Bruden
Alt dreie skjønne Hals og luerøde Kind
Op mod sin Faders Stoel. Det kjerlig deelte Sind
Saae frygtende imod Oplosningen af Knuden.

64.

Saa snart vor Ridder sig med Christendommen meldte,
Saa tog den Gamle paa, som om han var besadt.
Han skreeg, han stampede, han bandte, skjeldte,
Som om Forstand og Sands ham havde reent forladt.
Det heele Hedenskab i Troens Tver ruser
Fra deres Sæder op, de fraade vildt af Harm,
Dg Lanzer, Dolke, Sværde bruser
Fra alle Sider an mod Mahoms Fiendes Barm.

65.

Men Siegvins Søn i denne Skynding brækker
Kast Lanzen ud af Haanden paa en Mand.
Med dette Vaaben sig mod Muren trækker
Dog stedse fægtende slaaer om sig, hvad han kan.
En stor Pokal af Guld fra Skjenkebordet tagen
Ham tjener her til Skjold saavel som til Bevær;
Alt ligger gispende om ham til Gulvet slagen
Enhver Forvoven, som var kommen ham for nær.

66.

Den gode Scherazmin, som fiern ved Døren stod
 Til Brudens Baretægt, saae nu sin gamle Herre
 I Vaabenbrag igjen, et Dieblif han lod
 Med dette Skuespil Indbildningen sig nære;

Men snart ved Brudens Skrig og Angest vækkes han
 Af denne søde Drøm, han seer, hvor hiine stode,
 Han Heltens Fare seer, og sætter Hornet an
 Og blæser, som det gjaldt at blæse op de Døde.

67.

Herved den heele Gal gir Gjenklang rystende,
 Bag frygteligste Nat sig Maanen gjemmer,
 Hifst lade Eysgesser som bradde Lyn sig see,
 Og under Tordenens forfærdelige Stemmer
 Skjald Slottets Klippegrund. Barbarerne fortrængte
 Som Døde tunle hen, Eyn, Hørelse forgaar,
 De matte Hænder Sværd og Spyd og Pille slængte,
 Og alle daanende i store Hobe laae.

68.

Kalifen døved ved saa stor en Undergave,
 Med Døden synes nu den sidste Kamp at have.
 Hans Arm er nerveløs, hans Ande svær,
 Hans Puls flaaer nat og endelig ei meer.
 Men Stormen mildes nu, en sagte Susen svinger
 Med Lilliers friske Dunst sig gjennem Salene,
 Og en ætherisk Skye den smukke Dværg nedbringer,
 Som over Gravens Hoi et Engelsbillede.

69.

69.

Det Iydelige Skrig af Skrækkblandet Lyst
Undfaer Prindsessen, ufrievillig Smerte
Med Tillid kæmper end i hendes unge Hierte.

Med Arme foldede paa sit sneehvide Bryst
Staaer hun sødtrødmende ved Siden af den Kjæffe,
Som hun sit Hjerter gav; Tomfruelig bevidst
Den søde Skyld, hvor let at skræffe!
Lær hun ei skue op til sin Belgjører hist.

70.

"Gødt!" udbrød Oberon:" Du har din Vreseed
Opfyldt, jeg er tilfreds, og Carl sit Had forglemmer.
Til Riddertaf jeg denne Nøe bestemmer,
Dog før J drage bort fra dette Sted,
Betænke Rezia, hvortil hun sig beqvemmer,
Før hun maaskee for seent fortryder sit
Før raske Valg, som Diet nu bestemmer.
At blive eller gaae, lar Skjebnen heude frit.

71.

"At sætte sin Bestemmelse paa Spil,
Forlade Purpuret, som hun er baaren til,
Og paa en uvis Fart paa Troe og Love
Sig med en Mand paa Verdens Hav at vove,
At leve kun for ham, i Skjebnens Baand
Med ham forbunden deele Livets Smerte;
(Og Stødet kommer tidt just fra den elskte Haand)
Da er vel værdt at spørge først sit Hjerter."

h

72.

72.

»Endnu, o Rezia, om dette Valg dig skrækker,
 »At lænke Stjebnens Gang staaer endnu frit til dig.
 »De slumre kun, som her dig synes folde Liig,
 »De leve op igjen, saasnart min Stav dem vækker.
 »Din Fader skal endog alt, hvad er skeet, tilgive,
 »Trods alt, hvad han har lidt, og Rezia skal blive
 »Hans Yndling som tilforn, og hun skal atter her
 »I alles Dine see, at hun tilbeded er.»

73.

Her tier Oberon, og bleeg som Døden gruer
 Vor Hyon for det Stød, for den fatale Dom,
 Hvormed den grusome den strænge Halvgud truer,
 Hans Kinders Ild til Aske skiftes om.
 For ædel og for stolt et vankelmødig Hjerter
 At vinde sig ved Elskovs Emigrerie,
 Hans Dine skuer ned med dybtbegraven Smerte,
 Og ei det mindste Blik til Fordeel staaer deri.

74.

Men Heltens første Kys en Lue efterlod,
 Som ingen Tønder meer behøver for at brænde.
 Hvad hun forlade maae, hvor lidet værdt imod
 Den unge Mand, som Himlen sendte hende!
 Af Skam og Elskov rød til yderst Fingerende
 Et Ansigt skjuler hun med voldsom Taareflod
 I Heltens Arm, imens det ædle Brysti, som hæver
 Af Vellyst, bankende mod Heltens Bryst sig hæver.

75.

Nu Oberon sin Etav til dem nedbsiede,
 Som om han sin Velsignelse
 Paa deres Forbund legge vilde.
 Høitidelig toe klare Taarer trille
 Paa Gudens Kinder ned. "Ud over Hav og Land"
 Udbrød han: "ædle Par! Jil bort paa Elskovs Vinger,
 "Min Vogn i Sikkerhed til Affalon jer bringer,
 "Før Solens aarle Guld befunkler Havets Rand."

76.

Han taug, og Lyden af det sidste Reisebud
 Klang endnu, da ham selv de ikke meere stue.
 Som opvakt af en Drøm staaer Hyons Brud
 Den efterladte Dunst af Lilier at sue,
 Som Luften fyldes af. Et angstfuld Blik sank ned
 Paa hendes Fader, som i Dødens Slummer
 End laae. Hun sukker, og en dyb væmmodig Kummer
 Sig blander qvælende i hendes Hertes Fred.

77.

Hun hyllede sig ind. Herr Hyon, som af Glæde
 Sig meere mægtig var, da han sin Brud forsagt
 Ett skjønne Dje seer med barnlig Kummer væde,
 Bortfører hende frit med Elskovs samme Magt,
 Den høire Arm om hendes Liv omvunden,
 Ud af den skumle Gal: "Kom, Elfte, forend Dag
 "Os overrumpler, som, imens hver Arm er svag,
 "Som til vor Frelse nu med Tryllesavn er bunden."

H 2

78.

78.

”Kom lad os flye, mens Flugten, vi kan tage,

”Af nye Fjender ei endnu er sperred her,

”Vor Skytsgud vil for disse Omhue drage,

”Evil ei derpaa, naar vi først borte er.”

Med disse Ord med fyrig Ungdoms Styrke

(Ei nogen Mand saa kjær en Byrde løstede)

Sin Brud han bærer ned af Marmortrapperne,

Til Vognen, som her holdt og glimrede i Mørke.

79.

En Taushed, som i Graven, svæver over

Det heele Slot, al Bagten sover,

Af Trylleslum er hver Mand's Die luft.

Nu stige de til Vogns, ei standses Elskovs Flugt.

Dog vover hun sig ei alene med sin Ridder,

Med Fatme Scherashmin og op paa Vognen sidder.

Hun, som for første gang sligt Under seer,

Den stakkels Kone veed ei selv, hvad hende steer.

80.

Hvor blev hun først til Sinds, i det hun baglends skuer

Dg fire Swaner seer i flyvende Galop,

Som kjøres af et Barn! — og tænk, hvor hende gruer,

Saasnart hun føler sig i Luften hæved op.

Med Frygt og Bævelse den fine Luft hun suer,

At velte frygtende ved hvert af Swanern's Hop.

Hun undres, hvor en Vogn saa tungt et Læs kan hæve

Dg ligesom en Baad paa lette Skyer svæve.

81.

Da Matten kommer til, saa kan ei andet skee,
End Frygt faaer Overhaand imod Undseelse,
Og Fatme tæt og trygt til Scherasmin sig bøier,
Som til sin Pude den, som gjerne sove vil;
Formodentlig, at han sig villig dertil føier,
Lidt er i slige Fald og Hjertet med i Spil.
Dog sin fortiente Koes den Gamle ei at røve,
Han har som luttred Guld udholdet Ildens Prøve.

82.

Uf andre Følelser de Unges Hjerter slog,
Da Amor syntes dem med sin Frue Moders Swaner
At føre bort. Om paa betraadte Baner,
Om gjennem Skyerne Lufsvognen jog,
Om den sig rullede, om den svømmede, om den drog
Snart eller seent, med Heste eller Swaner,
Med Fare eller ei, haardt eller let; —
Hvor kunde de fornemme det!

83.

Nye Drømme om en Lyst, en salig Lyst, henrykke
Dem ind i Paradiis ind i et Glædes Land.
Og stumme kan de kun med aldrig mætte Blikke
Beskue sig, og En den Andens varme Haand
I sød Henrykkelse mod fulde Hjerter trykke;
Og da for deres Syn svandt hvert et jordiskt Baand,
Og de sig eene saae tilbage, Begge sige:
"Saa var det ingen Drøm! Saa er vi her tillige.

84.

"Saa var det ingen Drøm, da jeg i Drømme laae!"

Brød Begge ud: "min Rezia jeg saae!" —

"Jeg Hoon saae! En Gud har dig mig ladet finde!" —

"Du Min?" — "Jeg Din?" — En Gud har mig dig
ladet vinde!

"Bed Under sammenbragt vi aldrig aldrig meer

"Skal skilles ad. Hvad glade Følelser!"

Dg nu paa nye igjen i Overmaal af Lykke

Igien med Haand i Haand mod Mund og Bryst sig trykke.

85.

Forgjæves Natten selv med dunstbeladte Vinger
Luftfredsen hyller ind. Eligt Elskovs Syn ei tvinger.

Et overjordiskt Lys af Begges Dine kom,
Som nye Følelser i Sjelen bringer.

Nat er ei Nat for dem, Elysium

Dg Himmerig er alting om og om;

Thi deres Soelstin sig indvortes fra udskyder,

Dg alle Dieblif i nye Sandser flyder.

86.

Snart vugger Glædens Ruus og Sielens Harmonie
De fulde Hjerter ind i Trylle: Slummer,

Dg Diet synker til, og Sandserne forstummer,

Dg Sjelene sig troe fra Legemerne frie.

De blive blot til Følelse og nære

Saa inderlig den Følelse, de bære;

De blive eet, og Følelsen er oft

Af dette Gene, men hvor stort, hvor grændseløst!

De-

O b e r n.

S i e t t e S a n g.

I.

Saa snart Aurora saaes med Skyggerne at spille,
 Og Porten lukte op med Rosenhaand
 For den nyfødte Dag, holdt Bognen stille
 Ei langt fra Askalons søestenkte Strand,
 Hvor i en Palmelund Lustreisen var tilende.
 De fire Kjørende fornam et sagte Stød,
 Som Tvende vakte op af Søvnens Skjød,
 Og af den vaagne Drøm om Kjerlighed de Tvende.

2.

En sød Forfærdelse slaaer Sultansdatteren,
 I det hun første gang ved Morgenrødens Straaler
 Det grenseløse Hav med uvandt Die maaler.
 Og hvor forundringsfuld udsvæver Synet hen
 Paa uafbrudte Flugt af hine Bolgebjerge!
 Umaalligheds Begreb for hende aabner sig,
 Men Forestillingen er frygtelig.
 Os Kæmper gjør det aabne Hav til Dværge.

3.

Et graaeligt Floer omtaager hendes Blik.
 »Hvor er jeg?» spørger hun. Men Syn, som stod
reede

Bed Bognen, hende hen til Palmerne at leede,
Snart den bortfløine Geist igjen tilbage fik.

”Vær uden Frygt, mit Liv, hvorfor at bæve?”

Han sagde, da han med sin Mund af Længsler varmt
Mildt trykte hendes Bryst, som stille Sukke hæve;

”Vær uden Frygt, mit Liv, du er i Hyons Arm.”

4.

Med Bellyst føler hun, at Kjerlighedens Flamme
Elaer høit i hendes Bryst, hun hviler i hans
Arm,

Og Vedbend tættere ei klynger om sin Stamme,
End hun til Heltens Bryst optrykker hulde Barm.

Saa ilte han og sadt det kjære Bytte

Paa bløde Moos i Lye, og selv ved Eiden stod
I Palmeskjyggerne, hvor han ei skulde bytte

Sin Plads for nogen Sultans Lod.

5.

Snart med dem Echerasmin og Fatme sig foreene,
Besluttende eenstemmigen,

Til sidste Mandedrag det kjære Par at tjene.

Og knap har Echerasmin paa Græsset sadt sig hen
Hos Hyon, Fatme ved sin unge Dames Fodder
Knap havde taget Plads, før see, hvad Under møder:

Saa hastig som et Lyn igjennem Luftten gaaer,
Redskyder Oberon og dem for Dine staaer.

6.

Hans Venkabs milde Lys i kjerligt Die var,
Duitaged af en Sorg, og i sin Haand han bar

En

En lille Kasse tæt besadt med Diamanter,
Som spreder Solens Glands omkring af tusind
Kanter.

"Jeg dig leverer her," udbød han: "hvad du vandt,
"Som Carl vel ikke har udtrykkeligen krævet;
"Men naar du kommer hjem, er det dog Pant,
"At du, hvad han dig bød, har punktlig efterlevet."

7.

J mærker vel, da det i Overværelse
Af Bruden ei gif an at sige meere,
At hendes Faders Skjeg samt Dientænderne,
J Bomuld vikled ind, i denne Kasse ere.
Ehi Een af Oberons usynlige
Drabanter havde sig til dette Arbeid staaalen,
Imens Kalifen sov endnu i Lænestoelen,
En Geist ei bruger Sax og ei Tandtrækkere.

8.

"Jil nu" foer Dværgen fort:" før jer at efterjage
"Kalifen vinder Tiid. Paa Rheden ligger her
"Et seilklart Skib, som i syv, otte Dage,
"Saa sikkert som til Lands, jer til Lepanto bær;
"Et andet findes der, som til Salern jer bringer,
"I fuld seilfærdig Stand, saasnart I spør derom,
"Og da, fra hastig Haab og Langsel eder svinger,
"Gaaer Veien ligefrem til Rom."

9.

"Men dybt, o Hyon! jeg i Lanterne dig fæster:
"Saalænge ei endnu i Lateran Eysvester

»Med Himlens Nøgler har dit Hjertes Forbund luft,
 »Betragter eder kun som Broder og som Syster,
 »At den forbudne søde Frugt
 Ei eder førend Tiden lyster;
 »Thi fra det Dieblik, J smager Elskovs Frugt,
 »Er J fra Oberon for evig udeluft.»

10.

Talt og han taug, og stille Taarer flyder
 Af Diet, hvorpaa han dem sig at nærme byder,
 Paa Panden kysser dem, og da de Begge see
 J Veiret, svinder han som Skyggebillede
 For deres Blik. Strax Dagens Konge (*) gjemmer
 Sit Ansyns gyldne Glands, og sørgelige Stemmer
 Løb gjennem Palmerne. En skummel Taage laae
 Paa Hav og Land, som dybt i Dunster syntes staae.

11.

Et felfomt. Skud, en Zittren ængstede
 Det hulde Par, de see med bleege Kinder
 Hverandre an, paa Læben standsede
 De halv begyndte Ord, indvortes dem oprinder
 En Gysen standsende Omfavnelsernes Lyst.
 Dog i et Pulseslag den skumle Taage falder,
 Og Solens Skin som før Naturens Smil fremfalder,
 Og Mod og Fryd igjen oprandt i Begges Bryst.

12.

Til Skibet iler de, og det med Glæde finde
 J fuld seilfærdig Stand, med lykkelige Vinde

Fra

(*) Solen.

Fra Landet blæsende. Nu lettes Ankeret
Med Sømands Frydemaal, og Barken snel og let
Igjennemskjærer alt med vidtudsprendte Vinger
Vandboblerne, som langs ad Siderne sig tvinger.
Og Vinden er saa god, og Luften er saa klar,
Og Havet er saa glat, som om et Speil det var.

13.

Mildtvugged svømmer frem lig en høibrysted Svane
Det lykkelige Skib, den letbestrøgne Bane
Bær neppe Furens Spoer. "Nei! skrige alle Mand
"Saa lykkelig en Fart vi aldrig mindes kan."
Vor Ridder og hans Brud, som Arm i Arm foreene,
Staae paa Fordækket, og beundre Skibets Gang,
Og det azurblaae Hav, og hver fornøyd Scene
Er Opium for deres Hjerters Hang.

14.

Og da de see derud, hvor Horizonten daler,
Hvor Luften i Volgen blaanende taber sig;
Herr Hyon for sin Brud sit Fødeland afmaler,
Hvorledes man' er der frie, glad og lykkelig.
Den gamle Echerasmin troehjertig hende svoer,
At Himlens blide Soel paa Herrens heele Jord
Fra Ost til Vest saa smukt ei skinne monne
Paa noget Land som Bredden ved Garonne.

15.

Thi Hjertet hopper ham, saasnart han sine fjære
Gasconste Wiiser synge kan.

Og

Dg skjøndt hans Udtryk om det kostelige Land
 For Bruden hist og her usættelige ere,
 Hun lytter dog, thi det, som hende ei undgaaer,
 Hvorefter med utroelig Lust hun hiiger,
 Hvad hendes Hjerte, skjøndt ukyndigt, let forstaaer:
 Er det som Hyons Dine siger.

16.

Et sagte Tryk af fugtig Haand,
 Et Suf, som løfter Brystets Baand,
 Et listigt snapped Kys paa Rosenkinder,
 Dg, o! i Amors Dug et baded Dies Blik,
 Hvad ligt med dette rorer, lærer, vinder?
 Hvad trods Lyssiraalens Skud saa hastig gif
 Fra Sjæl til Sjæl? Hvad kan saa sikkert ramme
 Sit Maal, og Følelser af Kjerlighed opflamme?

17.

Hvor let undværes her de Sprog, som Ord udsige,
 Da dette Sjælens Sprog de taledes saa let,
 Dg ofte liste de, for Vidner at undviige
 Sig bort fra Skibets Folk ind i Skibskammeret
 For aabent Vindue. Dog er de ei alene,
 Dg i det ringeste maae Ammen være med,
 Thi Hyon meente sig ei sikker noget Sted
 Dg bad dem aldrig sig at lade være eene.

18.

End stedseklang som hundred Tordenrøster
 Det Skræffelige: At jer Frugten ikke lyster

Der

Var Helt i Dret, thi var ei hans Forbud saa?
Jeg ellers evig mig fra eder Skille maae.
Hvordan forstoed han det? I Gudens Nafn laae
En dyb Alvorlighed, som immer mørk, og immer
Blev taaged meer og meer, han gjennem Taarer saae,
Hans Miine savnede den ellers vante Glimmer.

19.

Af slige Ahnelser er Hyons Bryst beflemt,
Han troer sig ikke selv, uskyldig Speg og Ekjemt
Opvækker Frygt, at ham ei Oberon forstøder,
Imens den lønlige den skjulte Flamme gløder
Dg dybt sig æder ind. Der er ei Luft at faae.
Selv Troldom er den Luft; hvori han lever,
Hun aander og deri, den hulde Skygge svæver
Om hver en Gjenstand, som hans Dø falder paa.

20.

Dg o han seer sin Brud ved Morgensødens Skjær
I Aftensolens Rødt, i Maanens Skyggedage
Han seer sin Brud. Hvad Stilling kan ei drage
I hendes Nymphedæxt ham ind i Fristelser?
Det Elser, som hindrer hver Forvovent at beskue
Det hulde Ansigt, i Kahytten hindrer ei
Hans dristigbange Blik at finde Wei,
Dg Bien liig sig ind i Bryst og Kind at sue:

21.

Han føler Fristelsen. "O! om jeg haabe tør,
"Du Skjønne" raaber han: "at jeg til Rom udholder;
- "Saa

"Saa hyl dig ind i syvfold Elser,
 "Gjem hver Henrykkelse bag tusind tatte Folder,
 "Lad over denne Arms sneehvide Elphenbeen
 "De viide Ermer ned til Fingerspidsen falde.
 "Dg lad mig Oberon til Hielp dig falde:
 "Gjør indtil Kom mit Bryst foldt som en Mar-
 morsteen.

22.

Skjøndt Hyon næsten maae om egen Magt forsage,
 Hans fulde Alvor dog af denne Kamp at drage
 Som Seiersvinder var. O hvor berømmeligt,
 Til Dydens Eventyr, saa svært det er, at drage!
 Selv stort og skjont kun blot at vove sligt,
 Men ti-fold stort og skjont at fylde Ridderpligt.
 Dog o! hvad Muelighed en Fiendes Magt at dæmpe,
 Som bliver stærkere, jo meer vi med ham kæmpe?

23.

Der intet er, som denne Fiende
 Saa let og hastig lader vinde,
 Som til sin Følelse at overlade sig.
 Sin Pligt erindrer nu Herr Hyon viiselig
 Alt efter Ridderbrug, og med Kalifens Datter
 I Underviisningen han sig befatter;
 Thi ach det arme Barn paa Alcoranen troer,
 Dg følger Mahomet, hun veed ei selv hvorfor.

24.

Vor Ridder, selv oplærdt med Rosenkrans at knæle,
 Sig skynder, (Kjerlighed forbyder ham at dvæle)
 Sin

Sin Emule Christendom med Kezia at deele.

I Iver var han som en Martyr for sin Sag,
Stærk i sin Troe, endskjøndt i Kundskab svag,
Dg Dogmatiken var aldeles ei hans Fag.
Hans Pater noster og hans Credo uden Glosser,
Al Resten overlod han klosterbundne Loffer.

25.

Hvad Læren mangle kan i Rigtighed og Reede,
Erstatter Læreren ved theologisk Heede.

Vor Helt standsmæssig er ei Ven af Striid om Ord,
Men griber Sagen an som Helte. Eventyre
Dg hver en Paragraph besværges høit og dyre,
Bered, at, naar og hvor forlanges, hvad han troer,
Alt Hedenkab derom med blanke Sabelspidse
Til Lands og Bands haandgribelig forviffe.

26.

Men Sandheds Kraft er stor paa Kjerlighedens Læber
Det Bryst, som elsker, strax med Lyst at lyde stræber.
Hun Lærelysten taus anhører Sandheds Priis,
Dg kjerlig tager hun for Fyldest hvert Beviis.
Den Skjonne, uden sig i Spørgsmaal at forvilde,
Troer efter Kjæresten, saaledes som hun bør,
Ussiger Mahomet og inden kort Tiid gjer
Sit Bryst og Pande Kors just ikke ilde.

27.

At faae de Christnes Bad er nu, som Hyon meener
I sin Eenfoldighed, hvad Kezia fortjener.

Af Længsel er hun selv derefter brændende,
 Da hun fornemmer, at vor Helt det ønskede,
 Og intet Diebligs Forhaling taale kunde,
 En ivrig Catholik, Discipel af Basil,
 Som med paa Skibet var, faldsmæssig hjælper til
 Det smukke Barn et Christen-Navn at unde.

28.

Den skjønnede Rezia, som nu Amanda heeder;
 Tilbyttede sig ei allene christne Sæder,
 Og Ket til Paradiis hun ei allene vandt,
 End engang til saa smuk som før man hende fandt.
 Men bort fra Hyon sees sig siensynlig vende
 Hans gode Genius; thi det fik aldrig Ende
 Med hans henrykte Kys, med hans Omarmelse.
 Den gamle brave Ven forgjæves vinkede.

29.

Dem ligeoverfor forgjæves Fatme sidder,
 I Elskovsfeberen den arme Ridder
 Forglemmer Fare, Frygt og alt, hvad Dvergen
 bød.

Den gode Scherasmin sig kunde vinket død.
 Thi den Henrykkelse, hvori vor Helt sig sænker,
 Den kjære Brud, hvis Kys nu Engle selv ham skjønne
 fer,

At trykke til sin Barm, at elske som sin Sjæl,
 Omtaager Begges Syn og ham beruser Heel.

30.

Selv Rezia da hun i Daabens Bunde
Har byttet Navnet med Amande,
Sig river løs fra Tvang, er ei meer Rezia,
Forglemmer Sultanspragt, og Hoffet, hun kom fra,
Dg Fædreland, og alt, hvad ikke er Amande.
Erindringen, der som en Byrde nu og da
Paa Rezias Skuldre laae, med Navnet viiger,
Dg i Amandas Bryst ukjendte Længsler stiger.

31.

Nu er hun gandske nye for Hyon baaren,
Hengiver alt, hvad hun var før, for ham,
En Throne giver hen for Kjerlighed til ham,
Dg føler i hans Arm, at intet er forloren.
Hun går sig hen, og er Amanda heel
For Kjerlighed, ved Kjerlighed at leve,
Har i det Jordiske ei anden Deel
End Kjerlighed at yde og at kræve.

32.

Den brave Scherasmin, som det forelskte Par
I sliq Forfatning seer, for deres Blik er bange.
Han blir deri, jeg veed ei hvilket, vaer,
Som den forbudne Frugt har Lyst til at forlange.
Et Vidne hindrer dem, det seer han aabenbar.
De Kys saa raske var, saa tørstige, saa mange,
Saasnart han kun dem Ryggen dreiede,
Dg, naar hans Diefast dem traf, de blegnede.

33.

I egen Ungdoms Speil kun alt for vel han finder
Den Farlighed, som deres Syn forblinder.

Den uerfarne Dyd han seer, Insecten liig,

Som uforvarendes til Ilden nærmer sig.

Hvor sødt tiltrækkende er Barmens smukke Luer!

Dg i Uskyldighed fremsværmende,

Den flagrer Lysen om i altid mindre Buer,

Dg pludseligen! ach! forbrænder Vingerne.

34.

I sliig Forfatning lær den gamle brave Mand,

I det han hemmelig med Fatme sig foreener,

At Heltens Klogskab dog til Rom udholde kan,

Ei noget uforsøgt, som til hans Hensigt tiener.

Ham falder nu snart eet og snart et andet ind

At sysselsætte og adspreede deres Sind;

Til sidst, da alt slaaer feil, han tænker dem at prælle,

Dg vil til Tidsfordriv et Eventyr fortælle!

35.

Men Sandhed var deri, endskjøndt det lød
Som Eventyr. Ham havde en Calendar

I Basra det fortalt, da efter Siegvins Død
Han flakkede omkring blandt Østerlænder,

En rum Tiid, førend han i Røe sig satte ned
Paa Libanon og fløi fra Verdens Uveirs Skyer;

Dg da det nu i ham sig levende fornyer,

Troer han, det er et Ord paa rette Tiid og Sted.

36.

Dg han begyndte da: "Omtrent for hundred Aar
"Der levede i Nærhed af Messine
"En gammel Adelsmand, som graae af Skjæg og
Haar
"End lefede med grønne Ungdoms Miine.
"Gigt, Podagra og Verk, den sidste bittre Frugt
"Af Livets gode Ting, var dagligdags hans Tugt.
"I Dyrigt Hofmand, fin, gallant og prøved
"Dg i Cupidos Krig fra Ungdom øved.

37.

"En syndig Lyst han længe nærer,
"Dg som en Pebersvend flink galoperer
"Ustraffed rundt omkring i Fiendens Land;
"Dg hvor han kun kan Indvas finde,
"Han lægger sig hos Næstens Qvinde.
"Herr Gangolf, siger jeg, faaer endelig i Sinde
"At bære stive Hals, endskjønt ved Livets Rand
"I kjerligt Nag, i hellig Egtestand.

38.

"Med megen Smag og kjoled Blod
"Opsøger han det Barn, hvortil han troer at trænge,
"Til Alvor og til Spøg, til Bords, til Senge,
"Især til Sikkerhed, en Pige from og god,
"Uskyldig, sædelig, let at fornøie,
"Som Maanen fydske, frie for letfærdig Lyst,
"Desuden ung, beegsort af Haar og Die,
"Af Farve rosenrød og rund af Arm og Bryst.

39.

»Af alle tree og tredive Dyder,
 »Som efter gammelt Sagn en Pige hører til,
 »Han ei een eeneste hos Bruden sæbne vil,
 »Mindst Diet, i hvis kjelne Blikke flyder
 »En vellystfugted Skye, den lille Haand saa blød,
 »Tøe Læber, som til Kys velvillig følger,
 »Det runde Knæ, de skjønne Hoftebølger,
 »Som under milde Tryk en sagte Modstand bød.

40.

»Den gode gamle Mand ved Kjøb af slige Vare
 »Forglemmer kun, at to gang tre og tred've Aar,
 »Hans Pande sætte blot for al Slags Fare.
 »Af lønlig Ahnelse med reene Ord der staaer
 »I Egtepagten den Betingelse, hun blive
 »Skal ung og varm for ham allene, se,
 »Dg koid som Fisk til hver en anden see.
 »Men hvem for hende vil den Clausul underskrive?

41.

»Rosette gjør det dog. Rosette var et Barn,
 »Paa Landet fød og blomstred op i Skygge,
 »Dg som en munter Fisk hun selv sprang i sit Garn,
 »Dg i sin Herr Gemal hun saae kun paa den Lykke,
 »At hun ved ham en fornem Dame blev,
 »Dg riige Klæder fik og tusind skjønne Sager,
 »Som unge Landsbyebørn saa vel behager;
 »Hun da Contracten ret fornøied underskrev.

42.

”Med megen Pomp og Pragt optræder Brudeparret.
”Den ædle Brudgom, skjøndt lidt svær og tung,
”Gaaer ved Rosettes Haand adstadig, næsten ung,
”Hans Døbeseffel har for tyve Aar ham narret.
”J Skarer skimler til, hvad Dine har,
”Den stolte Kirkegang nysgjerrig at betragte.
”Et herligt Par!” man hvidsked sagte:
”Det er som Dag og Nat, som Mai og Januar.”

43.

”Rosette er ved sin Uskyldighed
”Den Seier, Gangolf prunker med.
Man seer ham anden Dag af Overmod at bramme,
”Han triner frem med rank Adstadighed,
”Det er det sidste Skud af en udtørred Stamme.
”Thi snart indfinde sig hos ham i mangefold
”De Uheld, Egtemænd saa rigeligen ramme;
”Dg alt som hun blir varm, saa bliver Gangolf kold.

44.

”Imens fordobler han paa anden Viis de Prøver,
”Han kjerlig give kan, og dagligdags han kjøber
”Nye Silkeklædninger, Juveler, Modestram,
”Floer, Blonder, Fjær alt hvad der synes ham
”Dg hende kjont og rart. Det koste, hvad det ville,
”Hvad hende Glæde gjør, for ham er Nydelse.
”Dg til Betaling er et Kys det høieste.
”Kort, man Hr. Gangolf seer en gammel Rolle spille.

45.

"Rosette som et Barn fornsied med sit Lod,
 "Undlader ei sin gamle Mand at glæde
 "Paa hans Maneer, hun paa hans Ekjød tog Sæde,
 "Og i hans Arm sig villig bugge lod,
 "Hun sig hans Kys og Klap og Strygen overgiver
 "Hun pleier kjerlig paa hans Uformuenhed,
 "Og naar som ofte skeer, ham Sovelysten griber,
 "Tor han paa hendes Bryst sit Hoved lægge ned.

46.

"Saaledes leve de eendrægtig heele Aar
 "Tilsammen, kydske troe som fromme Turtelduer:
 "Hun til Opbyggelse er alle Sognets Fruer,
 "Ham alle Egtemænd til Mønster faaer.
 "Sin Podagra, sin Gigt, sin Lændesinerte
 "Den gode gamle Mand ved hendes Espøg forslaaer,
 "Og blot for Gangolfs Skyld beklager i sit Hjerte
 "Den unge Kone hans halvfierdfindstyppe Aar.

47.

"Men, o Gæt kom; til hendes store Plage,
 "Et Onde over Gangolfs Hoved kom,
 "Som skal den arme Mand sin Dieslyst betage,
 "Som skal hans sidste Tiid for Glæder gjøre tom.
 "Ei skal han meere sig ved hendes Blikke fryde,
 "Ei længer see det tryllende Dval,
 "Hvoraf for Engler og Madonner at bepryde
 "En Maler gjerne sig de milde Straaler stjal.

48.

- ”Hvem skal ham nu den lange Tiid fordrive,
”Den arme blinde Mand, var ei Rosette hans?
”Om hendes Die ham ei laante Synets Sands?
”Hun nødes til for ham at læse og at skrive.
”Væ ham, om hun ei troede det sin Pligt,
”Beständig Nat og Dag hos ham at blive,
”At spørge om hans Kors og plages han af Gigt,
”Med lette varme Haand ham Knæ og Fod at rive!

49.

- ”Rosette mild, taalmodig, brav
”Og medynksfuld foruden Svang og Murren
”End denne svære Told af Egtstanden gav,
”Omhyggelig (endskjøndt ved Gangolfs Knurren
”Hun ofte hemmelig sig foruretted saae)
”At hendes Gamle ei paa noget Klage maae.
”Men til Ulykke snart, trods alt, hvad hun kan ville,
”Han falder paa en reent forbandet Grille.

50.

- ”Den værste Fiende, som af Helved listet sig
”De Dødelige her at plage og forfølge,
”Foer i den arme Mand og sleed ham jammerlig.
”Svag, gammel, blind, hvor kan han sig fordolge,
”At hans Rosette er, skjøndt som en Engel huld,
”Et Fruentimmer dog, og Fristelserne stærke?
”Kundt om ham Verden er af aabne Dine fuld,
”Og ach det Die luft, som skulde dem bemærke!

51.

"Saa ung saa smuk af Elskovstønder vævet,
 "Hvem uden Længsels Blod kan hans Rosette see?
 "Naar har paa nogen Kind saa friske Roser levet?
 "Hvor saae man hvide Bryst og Arme rundere?
 "Vel er hun dydig, ja, og hun vil stride;
 Men om i Kampen dog hun gleeed fra Dydens Side?
 "Den Grund, hvorpaa hun staaer, er blank poleert
 Metall.
 "Eet Fald fra Dyden er saa godt som tusind Fald.

52.

"Selv hendes Venlighed, selv hendes bedste Dyder,
 "Selv hver Henrykkelse, som lystne Sandser fryder,
 "Det lette Sind, den skyldfrie Munterhed,
 "Og hvad ham ellers til Henrykkelse opbyder,
 "Endog Undseelsen, den hulde Ekam, hvormed
 "Hun mod hans Favnetag ved Bryllupsfesten streed,
 "Bed alle disse Ting Mistanken, Gangolf haver,
 "Sig i hans trufne Bryst end dybere indgnaver.

53.

"En Negers Slaverie ei lignes kan med dette,
 "Hvorunder al den Tiid forsmægter vor Rosette:
 "Som snøret fast til hendes syge Mand
 "Hun fra hans Side aldrig viige kan.
 "Han sine Dine bær paa sine Finger: Ender
 "Til hver uskyldig Lyd mistroisk lyttende,
 "Og stedse griber han med de haarføre Hænder
 "Omkring af Frygt, at hun bortsmattede.

54.

”Saa god Rosette var, saa maatte hun dog tage
”Til Hjerte sligt. Det Navn af Omhed bar,
”Men hun opdagede for vel fun, hvad det var.
”Og da hun længe har ført frugtesløse Klage,
”Hun eftertænker selv: ved Siden af en Mand
”Paa nogle Sneese Aar med Gigt og anden Skade
”Gjennem Livet som en Sump at vade,
”Og end at plages til, er hendes hårde Stand.

55.

”Heel meget, som hun ser taalmodig oversaae,
”Nu synes i det Lys, hun det betragter,
”Modbydeligt og neppe at udstaae;
”Hans fjelne Omhed bær nu Navn af slygge Fagter,
”Ulidelig og plump hans Ekjemt og Kys, men tragter
”Han efter meer, saa maatte man forgaae!
”Og hun, o gruesomt, er i faure Ungdoms Dage,
”Og hvad ham nytter ei, tør hun dog ikke smage.

56.

”Og nu, hvad Bederlag? Uskyldig Selskabs Glæde,
”Dans, Skuespil er her forbuden Frugt,
”For alle Menneker det gamle Slot er luft,
”Man flyer det, som et Geistersæde.
”En skummel Hauge høit omgiven med en Muur,
”Er al den Plads, hvor hun sig kan bevæge,
”Der tør hun sørgende op til et Træ sig lægge,
”Dog her endog gaaer Gangolf med paa Luur.

57.

»En Page ung og rask paa Gangolfs Slot opdragen,
 »Og over Stald-Staten sadt,
 »I hendes Tanker nu blev i Betragtning tagen.
 »I lang Tiid havde han fordristet sig den Skat,
 »Vor Drage ruged paa, med Vellyst at beskue.
 »Og ofte mundtlig søgt at nærme sig sin Frue;
 »Dog da hun dydig selv undveeg Anledningen,
 »Med Suk han stedse sig tilbage trak igjen.

58.

»Nu derimod da Sorg, Fortred, og Smerte,
 »Og Kjedsomhed ved Nat og Kjedsomhed ved Dag,
 »Lod i Adspredelser Rosette finde Smag,
 »Ei Under, at hun nu sig Sagen tog til Hjerter.
 »Det syntes hende haardt at skulle slide hen
 »I Livet uden Trøst de bedste Dage,
 »Og da nu Valters Blik fik Mod igjen,
 »Var han utrættelig sin Lindring at andrage.

59.

»Hans Iver tager til, jo meere Rum den vinder.
 »Han bær, hun vægrer sig, en taus Forstaaelse
 »Imellem dette Par sig uformerked spinder,
 »Som har dog Dine blot til Mellemandleres;
 »Eh! Gangolf var ei blind paa Drenne,
 »Hans Dren fjende ei den Stær, hans Dine blinder.
 »Den Gamle spidser dem saa skarpt og lytter alt;
 »Naar af Rosettes Bryst en Naal paa Gulvet faldt.

60.

”Men Complimenter snart ved haarde Tvang forsvunde,
”Og snart, da hver biedrager sit,
”Rosette og Herr Walter kom saa vidt,
”At det kun Spørgsmaal blev, hvor man sig nærme
funde.
”Af hendes Cerberus, som Gjæen Dag og Nat
”Beständig vaagen holdt, ei nogen Tiid forladt,
”Hvad Middel vil den unge Kone finde,
”Hvorved hun Rum for sig og Walter kunde vinde?”

61.

”Nød skærper Vid. I det hun tænker om
”Paa Udvei, vælger og forkaster, ei det Gene
”Og ei det Andet tør, i Tanter hende kom
”Et Pæretæe med tree Etager Greene,
”Som ved en Græstørbænk i en af Gangene,
”Hvor om en Marmorbrønd de høie Hækker
”Af Myrter flette sig, staer overhængende
”Og Skyggesædets Lye for Solens Straaler dækket.

62.

”Til dette kølige og angennemme Sted,
”Hvor sagte Zephyrer de hvalvte Greene høie,
”I heede Sommertiid den Gamle pleier med
”Sin troe Rosette hen sig at forsøie,
”For der ved Brøndens fjole Rand
”En Time eller toe paa hendes Skjød at ligge.
”Men Haven er besadt rundt om med Muur og Pisse,
”Og Nøglen ingen Sjæl har uden han.

63.

"Hvad var at gøre først for Nøglen at bekomme,
 "Som Manden altid bær i egen Lomme?
 "Hun den om Aftenen bortlistede engang,
 "Imedens Gangolf paa sit Ave sang,
 "Aftrykte den i Bøx, derpaa blev næste Morgen
 "Aftrykket uformærkt i Walters Hænder bragt,
 "Med et Postscript, at han paa Træet giver Agt;
 "For alt det Øvrige hans eget Vid er Borgen.

64.

"Hvad skeer? Det var saa skøn en Dag
 "Mod Enden af August, da hendes blinde Herre
 "Af Solen lokked fandt Behag
 "I heede Middagsstund blandt Myrterne at være.
 "Kom du, min Due, kom, om det behager dig"
 "Den gamle Duerik bad:" did hen at føre mig
 "Hvor, siden Hymen har i Ægtebaand os bundet,
 "Han os saa ofte i hinandens Arm har fundet."

65.

"Rosette vinked, Walter foran sneeg,
 "Dg Haugelaasen strax for falske Nøgle veeg
 "Dg luktes til igjen, hvorpaa han sig forsvied
 "Til Brønden, som en Ild i Været træet steeg,
 "Dg hvor den greened' Arm sig bugnende opbæied,
 "Rosettes Throne tæt i Løv bestemte han;
 "Da Gangolf midlertid med Værdighed fornøied
 "Bed sin Rosettes Arm høitidelig kom an.

66.

”Den eeneste og sidste Lem, som blev
”Til Gangolfes Tjeneste ved allehaande Mangler,
”Var Tungen, hvorfor og, som for et Barn med Mangler,
”Han for sit andet Selv med Snak sin Tid fordrev,
”Om deres Paradis og Egtestandens Lykke,
”Paa fjelne Bers, til lidt Bestikkelse
”For hendes Yndighed, han gjorde mangt et Stykke,
”Til sidst han med en Stump af Præken sluttede.

67.

”I kjerlig Poesie han langs ad Veien taler,
”Og da de lykkelig ved Brønden langer an,
”Hvor man erindrer sig, at Pæretæet praler,
”Da, efterat han har, saa godt han kan
”For slemme Hostes Skyld med hende spøget,
”Og kjerlig hendes Kinder strøget,
”Han her ved Træet just i Præketonen kom,
”Som til Ulykke var, hvad mindst hun syntes om.

68.

”Kan” siger han, i det han op til hendes Bryst
”I Skyggen læner sig, og hendes runde, fine
”Og silkebløde Arm, smt, op og ned med sure
”Haarhudne Hænder strøg:” Kan vores reene Lyst,
”Den Røe, den søde Fred, som Englene velsigne,
”Kan den Lyksalighed, at man sig elsker saae
”Og selv elskværdig var, fort den, du føle maae,
”I fald du elsker mig; kan noget denne ligne?

69.

"O min Rosette, sig!" og her begyndte han
 "Den gamle Mar end summere at sryge:
 "Dog sig kun frit og uden Hyllestygge,
 "Ehi een Mand hører os, som ei bedrages kan:
 "Tør ogsaa vel din gamle blinde Mand,
 "Tør vel din Gangolf, som saa troe dig elsker, bygge
 "Paa din Gjenkjerlighed? Og tør han tænke sig
 "Alt, som du ham er alt, han og er alt for dig?

70.

"Om efter gammelt Sagn en Mand sig vilde rette,
 "Ei nogen Daarskab blev meer utilgivelig,
 "End til en Qvindes Ord sit Sind og Hue at sætte,
 "Alt trøste sig ved Tant, og troe paa hendes Svig.
 "Alt længe lærte os af Tønder og paa Throner
 "Den Mar Diogenes, de viise Salomoner,
 "Alt Qvindens Hjerte er ei Gods at glædes ved,
 "Dg deres Dyder List og Bægelsindighed.

71.

"Ja ei at tale om, hvad verdslig Wiisdom meener,
 "See vi ei tydelig endog af Bibelen,
 "Hvad Tillid Qvindedyd fra Evas Tiid fortjener?
 "Har hun ei paa vor Jord nedbragt Forbandelsen?
 "Mon egne Døttre ei den fromme Loth forblinde?
 "Ja selv Guds Børn om mangan Jordens Qvinde
 "Før Noe Tiid som Daarer slagrede,
 "Dg ved en syndig Ild sig brændte Bingerne.

72.

”Om skjøne Dalilar, Tæler, Jesabeller
”Og Bathsebar, og hvad de alle heed,
”Er unødvendigt, at jeg meget dig fortæller,
”Skjøndt de just roses ei for Dyd saavidt jeg veed.
”Men denne Judith, som den tapre, gamle, gode
”Feldtmarschall Holofern først flyer i Armene,
”Saa elskovdrukken gjør, tilsidst ham myrdende;
”Hvem ei ved saadan List i Diet Taarer stode?”

73.

”Men var end alle Qvinders Tal
”Paa Laster nok saa tyk, paa Dyder nok saa smal,
”Dig, du min eeneste, du min udvalgte Kone,
”Min Alders Stav, mit Dies Lys, min Krone,
”Dig Troeskab jeg tiltroer i al din Pligt og Kald,
”Du falder ei selv ved den Bedstes Fald.
”Din Gangolf, som saa reen en Troeskab mod dig øver,
”Ham du, det veed jeg vist, saa grusomt ei bedrøver.”

74.

”Hvortil?” udbrød med skyldbевidste Tæber
”Den unge Kone, da hun traf sin Svanearm,
”Skjøndt Gangolf den endnu at holde stræber,
”Mismodig bort.” Hvortil” udbrød hun raske og varm:
”Alt dette Litanie? Hvormed har jeg i Livet
”Til sliг Bebreidelse Anledning givet?
”Og er din svage Sjel saa lavt mistænkelig,
”At noget Dieblis du sliгt kan troe om mig?”

75.

"Jeg Ulyksalige! Er det Gjengjeldelsen
 "For al min Kjerlighed? Hvem gav jeg heel mig hen?
 "Ukyldighedens Kys, min Ungdoms første Driøter
 "Hvem tog mig dem? Og ach! for megen Kjerlighed
 "Er min Forbrydelse! Jeg selv mit Liv forgiøter.
 "Mit Hjerter slaer for dig, jeg ei af Falskhed veed.
 "Hoffærdige, har du ei nok i denne Seier,
 "At du end, qvæle vil den Skat, du eier?"

76.

"Her brød hun af, som om en overmægtig Smerte
 "I hendes ædle Bryst nedtrykte Stemmens Lyd.
 "Den Gamle angerfuld og hulkende af Fryd
 "Sin troe Kosette strax optrykte til sit Hjerter:"
 "Jeg meente intet Ondt, min Elskte, o tilgiv
 "Tilgiv en kjerlig Feil, mit meer end halve Liv.
 "Og lad et Kys igjen vor Fred oprette.
 "Ved Gud! jeg tvivler ei paa min Kosette."

77.

"Saaledes er man med jer Mandfolk faren."
 "Hun svarte og hans Kys undveeg behændigen:
 "Først lokker J med List os smidskende i Snaren,
 "Og, har J os deri, forvandler Nydelsen
 "Jert bedste Blod til sorte Galde.
 "Væ da den Arme, som jer fyldestgjøre maae!
 "Den lille Gnist, J selv saa ivrig pusted paa,
 "Hvor kan den lade jer i Mishaaabs Piiner falde?"

78.

”Den gode Mand, som her heel ubeleilig fandt
”Sin Lendesmerte, veed, for Brøden at forsone,
”Ei andet Raad, end sin forelskte Kone
”At give mundelige Forsikringer til Pandt,
”At han i Brystet ei den mindste Funke nærer
”Af denne Dæmons Ild, som Egtemænd fortærer.
”Derpaa besegles da Fredslutningen
”Af begge Parter med et kjerligt Kys igjen.

79.

”Af Fylde eller og af Tomhed, hvad I ville,
”Det vakre Egtepar høitidelig taug stille.
”Rosette sukker nu. Den Gamle spør derom.
”Hun svarer med et Suk, og blir i Dvrigt stum.
”Han spørger end engang:” Vær uden Frygt! ”hun
siger:
”En Lyst paakom mig kun, som bort igjen vel viger.”—
”En Lyst, min Engel! hvor lyksalig gjorde du
”Din gamle Mand!” Hun taug og drog et Suk endnu.

80.

”Saa meget hjalp det, at du brugte kolde Bade.
”Men siig, hvad lyster du? Hvem veed ei, om det er,
”Ifald du dølger det, til din og Fostrets Skade.”—
”O saae du” sagde hun: ”dog Pæretæet her,
”Saa frisk af Lov, hvor prunkende det bærer
”Sin modne guldne Frugt, dets Greene bugne ned.
”Jeg tier vel, af Frygt du maatte blive vred.
”Men jeg, et Die gav for en af disse Pærer.”—

K

81.

81.

"Jeg kjender Træet nok, den bedste Frugt det bær
 "I dette heele Land," udbrød den gode Blinde:
 "Men intet Menneſke juſt nu ved Haanden er,
 "Det er en Høſtedag, mit heele Huusgeſinde
 "I Marken Arbeid har. Du maae undſkyldde mig,
 "Da jeg er ſvag og blind. I var dog kun den Bengel
 "Den Walter her!" Hun ſvarte: "Nei min Engel,
 "Vi ingen nødig har foruden mig og dig.

82.

"Var du ſaa god og kun med Ryggen vilde
 "Et Diebliſt dig op mod Stammen ſtille,
 "Saa kunde jeg her fra vor Græsbænk let
 "Paa dine Skuldre op mig ſvinge.
 "Og, ſtaaer jeg paa din Skulder, bliver det
 "Derfra til første Green et gandske lille Sæt.
 "Jeg er fra Barndom i at flyve og at ſpringe
 "Som Egern raſt og let, det ſkal mig viſt gelinge."

83.

"Det Forſlag lidet kun den gamle ſyntes om.
 "Han ſvarte" o mit Barn, om du til Skade kom,
 "Der brak en Green, hvor kunde da jeg Svage
 "Vel hjelpe dig? Hør, vilde du behage
 "At bie!" — "Jeg har ſagt, at jeg ei bie kan.
 "I ſaadan Bagatel du vil mig ikke tjene,
 "Som uden ringeſte Beſværlighed gaaer an,
 "Ehi ſeer og nogen her, vi er jo gandske eene?"

84.

”Da nu en Arvings Liv og Romme kunde billig
”I Fare staae ved denne Appetit,
”Saa hjælp Indvending ei, han maatte gjøre sit;
”Halv med Gvalt, halv nogenledes villig,
”Han stiller sig derhen, selv hjælper hende op;
”Og for hans Skulder, som troesthyldig Narren spendte
”Mod Træet, svinger sig Rosette med et Hop,
”Hvor hende mellem Løv de stjaalne Glæder vente.

85.

”Nu hender det sig just, da disse Under skee,
”At lige over for paa Blomstervolde
”Den ædle Oberon og hans Titanie,
”De Seers Dronning, Middagshvile holde,
”Tinedens adspredt staf i Haugen runden ont
”De unge Elfers zefyrlette Skare,
”Som næsten alle skjult i Blomsterbuske vare,
”Hvor de laae slumrende til Maanestinner kom.

86.

”Usynlig sidde de og hør den heele Sag,
”Hvorom Rosette og Hr. Gangolf sig forene.
”Til Uheld at de saae og Pæretæts Scene;
”Sligt gav hans Majestæt ei sonderlig Behag.
”O Dronning” brød han ud: ”hvad hver en Kjender siger,
”At det en Sandhed er, sees her udtrykkelig:
”Er nogen Helligdom, som for at mætte sig,
”En Kvinde ei med ublue Fræthed sviger!

87.

"Ja sandt, o Salomo! tilstaaer din viise Mund:
 "En enkelt ærlig Mand er dog endnu at finde,
 "Men vandre nogen mig al Jorden rund,
 "Forgjæves søger han en dydig Qvinde.
 "Seer du, Titania, i Pæretæet hist,
 "Hvor fræk hans Blindhed den troeløse Qvinde spotter!
 "Ved Mandens Dines Nat hun troer sig og sin List
 "Saa sikker som i Plutos dybe Grotter.

88.

"Men ved min Trone, ved min Liliestav,
 "Og ved den Magt, som mig mit Rige over Elfer
 "Med dette Zepter overgav,
 "Om hende Qvindelist og Mandens Blindhed hjælper!
 "Ustraffed skal hun ei for mine Dine i
 "En Hauge glæde sig ved sit Forræderie.
 "Jeg strax vil Stæren bort fra Gangolfs Dine slibe
 "Paa friske Gjærning skal han hende gribe."

89.

"Saa! Vil du det?" Ham svarer Dronningen
 "Med Hestighed og med ildrøde Kinder:
 "Velan! jeg da min Fed med din forbinder,
 "Jeg sværger og; saa sandt jeg Dronningen
 "Af Elfe-Riget er, din Gemalinde,
 "At hun skal let og strax en Udflugt finde.
 "Er Manden uden Skyld? Betænk dog, hvad hun
 leed.
 "Er Frihed eders Lod, og vort Laalmodighed?"

90.

90.

- "Dog uden sig om hendes Harm at bryde,
"Gjør Oberon, hvad han har svoret, sandt.
"Berørt af Liliezeptret skyde
"Sig Bangolfs Dine op, og Stæren brat forsvandt.
"Bestyrked og forbaust han op i Veiret stirrer
"Dg ryster sig, som om en Biesværn ham forvirrer
"I det uvandte Syn. Men vee! hvad skuer han?
"Sin troe Rosette — hu! omfavnende en Mand,

91.

- "Det er umueligt! Han saae ikke rigtig til,
"Dg Lysets Straaler hans fravandte Dine blinde.
"Umuelig gjør hun sligt hans egen Egteqvinde.
"Han seer end engång hen — det saame Skuespil
"Hans Bryst igjennemskjær. "Ha!" skreeg han hende
til:

- "Gordømte Kufferke, Syrene, Djævelinde,
"For mine Dine tør du Afstum uden Frygt
"Saa skændig glemme Dyd og Ære, Troe og Pligt!"

92.

- "Rosette som hans Skrig lig Tordenlag forstrækker,
"Faer ængstlig op, imens med et usynligt Slør
"En useet Arm den blege Boeler dækker.
"Hvad selsom Hændelse" hun tænker: "gjør
"At denne gamle Knekt just skulde vinde
"Sit Syn igjen paa slig en ubeleilig Tiid."
"Dog sandt Titania har sagt, som listig Qvinde
"Endnu at redde sig hun mangler ikke Bid.

93.

"Hvad skaer dig kjære Mand?" hun ned fra Træet skriger:

"Hvi tæer du saa affted?" — "Skamløse, spørger du!" —

"Jeg Arme! ach! fordi jeg Troeffab ikke sviger,

"Det er min Løn, min Mand mistænker mig endnu.

"Af Medynk med din Nød ved Kunstner jeg nedbragte

"En hestlig Geist af Nafyn og i Dragt

"Som du, med hvilken jeg streed selv med Troel-
domsmagt,

"Dg til din Frelse mig den høire Arm forrakte.

94.

"For hvad roesværdigt er, skal jeg uskyldig liide,

"Dg skammer du dig ei at tage saa affted?" —

"Ha!" skreeg han: "her forgaaer en JobSaalmodighed.

"Hvad jeg har seet, det kalder hun at stride.

"Gid ikkun Himlens Haand, der kjender, hvad jeg leed,

"Det Syn, den skjenkte mig, saa sandt bevare!

"Dg du, troeløse Qvind, saa sandt til Fanden fare;

"Som jeg et ærligt Ord ei til din Handling veed!"

95.

"Hvad?" brød hun ud: "saa kan min Gangolf tale?"

"Be mig! ach alt for vist, maae noget, hvad det er,

"Mit Trylleværk forvendt i dine Dine male,

"Dg Skjgger hindre maae, at du ei rigtig seer.

"Du kunde ellers ei med slige grumme Eeder

"Beængstige din Kones omme Sind,

"Dit svage Syn dig aabenbar forleeder,

"Det kun en Glimten er af et tvetydigt Skin." —

96.

96.

”O at kun mueligt var, at falsk jeg havde seet!”
”Han svarte:” Vel den Mand, som blot Mistanke
plager.

”Men o! Ulykken er kun alt for rigtig skeet.
”Jeg saae nok, hvad jeg saae” — ”Min Nød jeg Himlen
klager.

”Hvor var en Kone før uløffeligere!”

”Forræderinden skreeg i Taarer strømmende:
”O at jeg dette Stød end overleve skulde!
”Min arme Mand har nu Forstanden tabt tilfulde.”

97.

”Og hvilken Mand ei giver Slip med Lyst
”Paa sin Forstand, skjøndt Sandser overtyder,
”Saasnart af Suk sig hæver sligt et Bryst,
”Og Taarer af saa skjønne Dine flyder?
”Den Gamle kan sig ikke længer staae:
”Giv dig tilfreds mit Barn, tilgiv min raske Varme,
”Og kom herved igjen i Gangolfs Arme.
”Det er jo soleklart, at jeg urigtig saae.”

98.

”Nu vender Oberon sig mod Titanie:
”Der hør du; hvad hans Dine see,
”En Taare vadsker bort. Nu kan du triumphere,
”Dog merk min Sed, som skal mig hellig være.
”Jeg mig har elsket troet, og deri Bellyst funden,
”Det var en Drøm — Fortryllelsen er sunden.
”Troe ikke, Graad forblinder ogsaa mig.
”Fra denne Time af jeg skilles maae fra dig.

99.

"Ei meere skulle vi paa Jord, i Luft og Vand,
 "Ei hvor en Blomsterlund af Himlens Balsam fødes,
 "Ei hvor en mager Grif i evigmørke Land
 "Bevogter Troldomsstat, indbyrdes mødes.
 "Selv Luften trykker mig, hvori du aander, flye!
 "Dg veh dit Hyllekjøn, som Himlen vred begaver
 "Med List og Skjønheds Givt! Dg veh de feige Slaver,
 "Som eders Kjæder bær — jeg vil jer alle stye!

100.

"Dg hvor en Mand i Qvindens Strikke,
 "Som den fortunlede lystdrukne Sultan fan
 "Sig fange, kaste hen, og stirre hende an,
 "Dg sue Troldoms Givt af hendes kaade Blikke;
 "Dg troe, at Elskov hun i Slangebarmen bær;
 "Dg af den smilende Syrene sig bedaare;
 "Dg hendes Eder troe; troe hendes falske Taare:
 "Han være dømt til Qual og Lidelser.

101.

"Dg ved det store Navn det være svoret,
 "Det Navn, som Nander selv unævnede lade maae:
 "Min faste Slutning og mit Løstes Fed skal staae,
 "Indtil et troefast Par, af Skjebnen selv udkaared,
 "Ved kydske Kjerlighed foreener sig til eet,
 "Dg prøvfast i Lidelser og Glæder,
 "Med Hjerter uadskildt, skjøndt paa adskildte Steder,
 "Godtgjør ved Kjerlighed det Onde, som er skeet.

102.

102.

”Naar dette ædle Par skydløse reene Hjerter
”Gav alt for Kjerlighed, om og selv Havet steeg
”Dem op til Struberne, og under bittre Smærter
”Af Skjebnens Grumhed ei fra første Elskov veeg,
”Og vilde hellere sin Dod i Flammer vælge
”End for en Throne Dyd og Troestab sælge;
”Titania, naar disse Under see,
”Da ville vi igjen hverandre see.”

103.

”Saa talte Geisten og forsvandt for hendes Blik.
”Omsonst hun lokkede med fjælen Stemme,
”I sine Arme hun ham ei tilbage fik,
”Han ikke kan den Fed, som han har svoret, glemme,
”Om han end havde selv bagefter angret det.
”Den Fed, han svoret har, maae ham som Vand forbinde,
”Han kan ei løses, før (som ikke synes let)
”Toe Elskende, som han forlanger dem, sig finde.

104.

”Fra den Tiid af og indtil vore Dage
”Har Oberon i egen Skikkelse,
”Ei viist sig meer, men snart han sees at tage
”Sit Ophold paa et Bierg, og snart i Skovene,
”Snart i en Dal, hvor han de Elskende
”Bestandig har sin Vellyst i at plage
”Og at forstyrre; thi at Oberon for jer
”Har Naade viist, et selsomt Under er.”

105.

Den gamle Scherasmin her sin Fortælling ender,
 Og Syon tager En af sin Amandas Hænder,
 Han siger: "Mangler der kun to Forelftes Troe
 Til Oberons og til Titanies Roe,
 Saa skal den krones snart ved Skjebnens blide Domme.
 Var det ei Oberon, som os forbandt?
 Hos Elskovs Fiende vi, som elske, Naade fandt.
 Hvad Prøver — o lad dem jo før jo heller komme!"

106.

Amanda legger nu i Stedet for et Svar
 Hans Haand imod sit Bryst med samme Blikke.
 Da hun saa meget for sin Ven opofret har,
 Hvad bliver nu med Ord for hende at udtrykke?
 Ja Begge sig i saadan Grad henrykke,
 At deres gamle Ven heél misfornøied seer,
 At skjønnne Eventyr, trods alt hvad han kan nikke,
 I Nytte og i Frugt med eet forfunden er.

107.

Vel skjulede'endnu for vore Elskende
 Uskyldighedens Slør den bradde Fare,
 Og deres Kjerlighed flød just des friere,
 Jo reenerne dens Kilder vare.
 De uerfaerne ei paa Vagt mod Fienden staaer,
 Derfor hang deres Lod og Skjebne ved et Haar.
 Til deres Undergang for evig at bestemme
 Er nok, at de et Dieblif sig glemme.

 Obe.

O b e r o n .

S y v e n d e S a n g .

1.

Du vare midlertiid syv muntre Dage omme
 Ved gunstig Wind, da begge vores Par
 Til Stranden hos Lepanto komme.

Dem Havets Element ved Dværgen gunstigt var,
 Her ligger da, som Hyon strax fornemmer,
 Toe hurtigseilende Pinasser færdige:
 Eit Løb den Eene til Marseilles Havn bestemmer,
 Den Anden til Salern medtager Reisende.

2.

Da vores unge Helt den Gamles Agtsomhed
 Og Mentorblif ei lidet kjeeder,

Han ved den Hændelse er glad, og strax bereed
 Alt nytte begge disse Leiligheder.

"Ven!" siger han: "et Nar maaskee sig velter om,
 "Før jeg faaer Leilighed at see de Frankers Kiige.

"Jeg for det første er, du veed, bestemt til Rom,
 "Og alle Pligter maae for denne større viige.

3.

"Dog er min Skyldighed at lade Carl erkjende,

"At jeg mit Ord har holdt. Du som min Vaabenmand
 "Fuld:

»Guldføre maae for mig, hvad selv jeg ikke kan;
 »Jeg vil dig derfor strax med den Pinasse sende,
 »Som til Marseille gaaer, iil uden Kast og Roe
 »Til Hoffet overgis hans keiserlige Hænder
 »Den Kasse med Kalifens Skjæg og Tænder,
 »Og sig ham selv, hvad Gjerninger Du saae;

4.

»Og at, om jeg ei først i Rom Belsignelsen
 »At hente pligtig var, mig intet hindre skulde
 »At komme til ham selv med Sultansdatteren.
 »Farvel min Ven! See, Seilene er fulde,
 »Alt lettes Ankeret. Till Reisen Lykke!
 »Og naar du har forrettet dette Stykke,
 »Saa kom og søg mig op i Lateran.
 »Hoem veed, vi lange der maaskee paa een Tiid an.

5.

Ham under Dinene den brave Gamle saae,
 Han vugged Hovedet og blev ei gjerne ude
 Med noget bittert Salt, som ham paa Tungen laae,
 For denne List den unge Helt at luude;
 Dog holdt han sig. Den Kasse, meener han,
 Ei nødig gjordes hjem at bære,
 For Herren fandt sig selv i Stand
 Personlig Keiseren sit Regnskab at levere.

6.

Men da hans Prinds og Ven saa hæftig staaer derpaa,
 Bliir ham nødvendigt sig til Reisen at bestikke.

Han

Han taer Almandes Haand, i det han skulde gaae,
Dg kysser den, omarmer saa med Blikke,
Hvorudi Sorgens Præg, de klare Taarer, staae,
Den brave Fyrsteføn: "Gid Himlen eders Lykke
"Befodre!" sukker han: "O Oberon, det skee!
"Dg gid vi, Herre, snart igjen hverandre see!"

7.

Wor Ridders Hjerter slaaer, da mellem hans Betjent
Dg ham den aabne Søe sit Svælg udbreeder.
"Hvad har jeg gjort? Hvorvidt min Lidenkab mig leeder!
"Naar haver nogen Mand saa vel sin Herre meent
"Som denne Mand? Hvem holdt i Farer
"Saa troelig ud? Jeg angrer det for seent.
"Han har i Raad og Daad mig ærlig tjent.
"Men hvem fremdeles nu mig for mig-selv bevarer?"

8.

Det var hans Kølser, og hemmelig han lover
Sig selv og Oberon, som useed svæver over
Hans Iffe med en sagte Bind som Mand,
At han sin Lidenkab vil lægge fast i Baand,
Dg i sin Kamp med Dyd og Elskov tapper stande.
Omhyggelig han! nu sig holder fra Almande,
Dg bringer Matten til op efter Stjernerne,
Dg Dagen forrigfuld i Havet ud at see.

9.

Da Rezia den Mand, som hun sit Hjerter skjenker,
Saa reent forandred seer, er hun i Tvilsomhed,
Hun

Hun sig dertil ei mindste Aarsag tænker.

Og hun, som ei af Stolthed veed,
 Af Omhed blot for ham sit Hjerte frænker,
 Laalmodig smilende hun viiste, at hun leed.
 Det Onde midlertid hver Time sig forsøger,
 De Dag- og Natte-Roe forgjæves Begge søger.

IO.

En natlig Time, da paa stjernefulde Himmel
 Den sunklende Arktur i Thetis Skjød
 Sig sank — om Borde taug Skibsfolkets Larm og
 Brimmel,
 Og Oceanet knap, liig Hvedemarken, flød,
 Som Zephyr bugger mildt — hver Mand i Skibet,
 Den dybe Svøn til Bytte givet,
 Fortdunstede den Viin, som randt i Klarerne,
 Den sikre Styrmand selv ved Roret nikkede.

II.

Selv Fatme var ved sin Prindsesses Fodder
 Fast slumred ind, kun for dit Dielaag,
 O Hyon! Svønen fxi, kun fra din Barm den
 drog
 O Rezia! — De arme Sjæle bøder
 For Elskovs Givt. Hvad Brand i deres Blod!
 Og kun en enkelt Bæg imellem stod,
 Saa intet Suk de jo indbyrdes høre,
 Og Begge synes fast hinanden at berøre.

12.

Vor Ridder, som den længe holdte Trang
Tit Marter blev, som hver en bitter Taare,
Hans Grumhed af Amandes Dine tvang,
Om Hjertet brændte nu, drog Suk saa høit, saa saare,
Saa angst, som om han Dødens Smerter leed.
Hun, som med Dyd og Skam i nogle Timer streed,
Beslutter nu tilsiøst den Lindring dog at nyde,
At spørge om hans Qual, og Trøst ham at tilbyde.

13.

I hvide Nattedragt en Engel liig
Hun ind til Hyon gaaer med frygtsom aabne Arme,
Dg kydske ømme Blik bereed til at forbarne;
Ham synes, at for ham sig aabner Himmerige,
Hans Aasyn kort tilforn saa mat saa bleg som Døden,
Bli' ildrød, og hans Puls, som nys saa modløs gif,
Fordobler sine Slag med overmægtig Støden.
Han føler Liv og Aand igjen et Dieblik.

14.

Men Dværgeus Trudsel strax igjen ham kaster ned,
Dg skjøndt han alt, ved hendes Godhed fristed,
Den Skjønne til sit Bryst at trykke sig fordristed,
Han strax sig ud igjen af hendes Arme streed,
Wil flye, bli' staaende, gaaer anden gang tilbage
Den Elste i sin Favn at tage.
Med eet han stirrer bort med vilde rullende Blik,
Som lynen af den Qual, der i ham foregik.

15.

Hun sank paa Leiets hen, høit slog det fulde Hjerte,
 Og Brystets Sphærer steg, og strømviis styrtede
 Smerte

I Elskovs heede Graad af Diet paa hans Brud,
 Han saae, og Mennesket holdt ikke længer ud.
 Affindig flyver han (lad end det Værste møde)
 I Brudens Arm, antændt af Elskovs Blod.
 Hans Læbers heede Tørst opsuer Elskovs Føde.
 Og over Dæmninger det fulde Hjerte flød.

16.

Selv Rezia af Lyst og Kjerlighed henreven
 Forglemte Modstand nu, sig overlod henrykt
 De længe savnte Kys, som var en Marter bleven,
 Til Brystet veyelviis ham trykkende og trykt.
 Hans aldrig mætte Mund paa hendes Læber kysser
 En sandsberufende Forglemmelse, der dysser
 Fornuften ind, han dristig farer frem,
 Og ach! i Hymens Sted foreener Amor dem.

17.

Strax fortnes Himmelen, og alle Stjerner svinde;
 De Ulykkelige! o de merker ei dertil.
 Stormtudende fremruser vilde Binde,
 Luftfredsen tænder sig med meer end Aetnas Ild.
 De hører ei. I Harm, som ingen Magt kan hæmme,
 For deres Nafyn tæt faer Oberon sin Wei;
 De hører ei. Ja alt henrulder Tordnens Stemme
 For tredie gang, og ach! de hører ei!

18.

Med vaade Vingers Flugt, som frygteligen suuse,
Uførte Storme løs fra alle Kanter brød;
Jordaxen knager selv, de sorte Skyers Skib
Spær Strømme Jld, og Havets Bølger bruse,
Som Bjerge taarned op i Skum, og drivende
Med vildsom Fart Pinassen fører.
Baadsmanden skreeg omsonst i stormbedøvede Drer.
"Bæ os! Bæ! Vi forgaaer!" Skibsfolket tudede.

19.

De reent utæmmede Stormvindes Bragen,
Den heele Horizont i Luer knitrende,
Dg Jordnens Røst, og Skibets Knagen,
Som vixelviis i Dybet dalede,
Dg vixelviis mod Himlen slyngtes op,
Dg svæved frygtelig paa Fieldebølgers Top,
Alt dette, mægtigt nok de Døde op at skrække,
Maae endelig vort Par af deres Lummel vække.

20.

Amanda sieleløs faer ud af Hyons Arm,
"Gud! Himlens Røster" skreeg hun: "os forbande!
Han skyldbevidst brød ud: "o Oberon, forbarm
Dg frels, om ikke mig, saa frels dog min Amande!"
Men ham, som Skytgud for Uskyldighed kun er,
I billig Straffedom ei Bøn og Raab bevæger;
Forsvunden er hans Horn saavel som Bæger,
Han hører vel, men han bønhearer ikke meer.

21.

Nu kaldes midlertid alt Skibets Folk tilsammen.

”J” siger Skipperen: ”J seer den fælleds Nød:

”Med hvert et Pulseslag gir Luften, Havet, Flammen

”Imod det gode Skib forfærdelige Stød.

”Sligt Veir jeg aldrig saae. Maaskee en Enkelt's Død,

”En enkelt Synders Død kan frie os allesammen.

En søger Hevnens Lyn maaskee iblandt os ud,

”Bestemt til Undergang til Priis for Havets Gud.

22.

”Saa lad os da ved Lod adspørge Himlen her,

”Hvem Ofret er, dens Tordener forlange.

”Mon blandt os nogen Mand for det Forsøg er bange?

”Hvor alle dog maae døe, er intet vovsomt meer.”

Han tier, Folkene hans Forslag vel antage,

En Præst bær Kalken frem, ind fastes Lodderne,

Rundt om paa Knæe man ligger bedende,

Han mumler paa en Bøn og byder hver at drage.

23.

Med lønlig Ahnelse dog med udvortes Mod

Gaaer Hyon frem, hans Tillids-Miiner væbne

Den stumme Rezia, som bleeg og uden Blod

Ligg Marmorstøtten staaer. Han trak og — o! hvad

Skjebne!

O Oberon! — han trak, med kold og zittrende Haand,

Det dødelige Lod. Skibsfolkene forstummer,

Han læser blegnende, erkjender Hevnens Dommer

Dg overgiver sig i Skjebnens Baand.

24.

- ”Det er dit Verk,” til Oberon han skriger;
”Jeg føler dig, skjøndt jeg dig ikke seer,
”Opbragde Mand, jeg føler, du er her!
”Ja du advarte mig! Dit Ord du ikke sviger,
”Retfærdig er din Dom! For mig jeg vil ei bede.
”Kun skaan min Rezia! Af Skyld hun ikke veed.
”Paa mig Fordømte kun nedstyrte al din Vrede!
”Skaan hende, og jeg bær den med Taalmodighed.

25.

- ”J, mine Venner, som min Død vil redde, skjenker
”En Medynks Taar: ham, som Himlens Vrede traf.
”Mit Liv er ærefuldt, jeg kjender ikke Renker.
”Et Dieblif, da jeg, berused af
”Den søde Givt, mig ei til Minde fører
”Et Ord, som nu for seent i mine bange Drer
”Gjenlyder, er mit Fald. — At være Menneſke,
”Det er: at være svag — er min Forbrydelse.

26.

- ”Tungt bøder jeg derfor dog uden Klage,
”Jeg den elskværdige Misgjerning angreer ei.
”Fordømmer Himlen mig? Mit Hjerte svarer: Nei.
”For Elskovs Brøde vil Algodhed Forhæng drage.
”Men du, som Ostens Pragt for Kjærlighed hengav,
”Du, som saa trygt paa Elskov torde bygge!
”O! denne Lue dør i ingen Bølgegrav!
”Udødelig den er endog hos Hyons Skygge.”

27.

Her blev ham Hjertet fuldt, han holdt den blege
 Haand
 For Diet og han taug. I Kredsen ingen Mand
 Saa vild, ei Bryst saa raat, som kan ved Mandens
 Skjebne

I dette Dieblif mod Medynk sig bevæbne.

Det var et Lyn, som i Oprindende forsvandt.
 Hans Død var Sikkerhed, var Livet for dem alle.
 "Dg da ham Himlen selv til Offer syntes kalde,
 "Hvem turde, sagde de:" da nægte den sit Pandt?

28.

Men Stormen, som fra første Dieblif,
 Da Ridderen sin Dødsdom fik,
 At sagtne syntes, kom med dobbelt Magt tilbage,
 Styrrøret brak, og Mast og Stænger knage.
 "Lad" skreeg det heele Skib: "Lad den Misdæder falde!"
 Captainen nærmer sig vor Ridder. "Unge Mand,
 "Du seer, Opsættelse dig ikke frelse kan,
 "Da saa skal være, gaf, døe frit og red os alle."

29.

Nu gaaer den ædle Helt med stadigt Trin og Mod
 Til Skibets Rand. Paa engang styrter Bruden,
 Som fort tilforn lig livløst Marmor stod,
 Nu som en Rasende derhen med Skrig og Tuden,
 Med høitopsvolmed Bryst og Die taarefrie
 Hun slynger stærke Arm om ham i Raserie,
 Og kaster sig med ham vidt ud paa Havets Bane.
 I Stormen hendes Haar fløi som en Løves Mane.

30.

30.

Fortviled Fatme strax vil efter hende springe,
Man hindrer hende dog. Hun seer det hulde Par
Troefast omarmede som Ranker sig at slynge,
De veltes fort paa høie Bølgers Dynge.

Nu sees de ikke meer. Kun Vinden giver Svar
Til hendes Skrig. Hvo kan tilbagebringe,
Hvad hun har tabt? Sin Fryd sit Haab hun seer,
Med hendes Rezia for evig borte er.

31.

Knap havde midlertid de grumt opbragte Bølger
Berørt Prindsessens Haand, saa lægger sig
Uveirets Raserie. Ei Stormen dem forfølger
Ei buldrer Tordnen meer, selv Havet, frygtelig
Optraaned nys, sank ned til speileglatte Bunde,
Skibsfolket uden Haab om Hyon og Umande
Nu farer deres Cours med muntre Aarer frem,
Ei ankende den Nød, som mueligt venter dem.

32.

Men hvad er nu bestemt de hulde Elskende,
Som uden Haab paa aabne Bølge driver?
De indre Følelser af Kjerligheden bliver
I Bølgegraven ved, skjøndt sandse, høre, see
Forgaaer, skjøndt Oberon kan quæle Flammen,
Han ei udslukke kan den indre Sielelyst.
Dg stedse holdende sig fast de aande sammen,
Dg svømme Mund mod Mund afsted og Bryst mod
Bryst.

33.

Dg Oberon kan see dem liide uden Klage?

Kan, Ben, Skytengel før, nu see dem liide Nød?

Han saae dem, selv han græd — det er den visse
Død!

Men vendte sig og fløi fra Synets Skrak tilbage.

Dog værer uden Sorg! De kan ei undergaae,

Dg begge Levende til næste Strandbred naae.

Den underfulde Ring, som hun har paa sin Finger,
Al Havets Magt, skjøndt hun ei veed det, tvinger.

34.

Den som har denne Ring, saa tryk som Cæsar seiler

Paa Baad i største Storm; ham intet Element

Frarøver Livets Lys; han gaaer i Ild udrændt;

Kast ham i Fængsel, strax opspringe Laas og Nøgler,

Saa snart han rører dem; og vil han fra Trident

Til Memphis, Vips! udspændes Vindens Boiler.

Den er de Wiises Steen, det er den Talisman,

Som giver Daaren Guld og fattig Folk Forstand.

35.

Dens Eier Maanen selv, saa tidt han vil, forrykker

Paa aaben Mark ved Solens klare Skin,

Saa snart han vil, han bruger Geisternykker

Dg i en Taage sig usynlig hyller ind.

Skal nogen staae for ham, han Ringen trykke,

Det være Skygge, Aand, Dyr eller Mennecke,

Saa staae de strax ærbødigt bukkende,

Dg som Patron hans Vink bestemmer deres Lykke.

36.

Ham som sin Oldermann erkjender Manderne.
Paa Jord, i Luft, i Vand og Luer
For hans Nærværelse de værste Udyr gruer,
Ja Antichristen selv for ham staaer skjælvende.
Ei kan ved nogen Magt i Himlen og paa Jorden
Den Ring frarives hvem, som ei har stjaalet den.
Med magisk Kraft den skytter vældigen
En Eiermand for Død selv mod Naturens Orden.

37.

Det var den Ring, som dig Amanda redded
Bed kjeffe Kjerlighed dig og den Mand,
Som ved din stærke Arm igjennem Bølger leeded
Hen til en øde Ø, uvidende hvordan
Fandt dig og sig igjen ved eensom Strand.
Vel haver Skiebnen her et steenhaardt Leie reedet,
Saa vidt de see, det er Vulcaners Levninger,
Paa Løv og friske Grønt ei hviler Diet her;

38.

Dog er det ikke det, som i den første Svimlen
Det glædedrukne Pares Fornemmelser har rørt.
Saa uformodentlig saa underfuld af Himlen
Befried, levende til tørre Strandbred ført,
Frie, eene her sig Arm i Arm at finde;
En Hændelse saa stor saa overrumplende
Lar alle andre Ting for deres Dine svinde,
Dog deres Tilstand snart dem giver Følelse.

39.

Selv ind paa Legemet igjennemblødt af Vandet
De strax sig klæde af, hvor kan de andet?

Hvit Solen stod og eensom Stranden var,
Men medens Klipperne de vaade Klæder bar,
Hvorhen, o Rezia, at undfnye Solens Straaler,
Hvoraf din Liliehud at stikkes ikke taaler?

Selv Sandet brænder din sneehvide fine Fod,
Dg ach ei Træe ei Bust til Lye for Heeden stod!

40.

Den unge Mand tilsidst blev vaer en Klippestue,
Han tog Amanda op og fysi derhen,
Var saa Moos, Kor og Tang (i Nød maae alting due)
Til Leiested, hvad Hendelsen
Tilbød, og kasted sig ved hendes Side hen.
De see hverandre an med tausse Blik og sue,
Hun af hans Die han af hendes Blik igjen,
Trost mod de Lidelser, som Begge true.

41.

O Kjerlighed, du søde Balsam for
De Dødelige, du formælte Sjæles Hæder,
Du Pünners Lethes! hvilke andre Glæder
Er dine liig? — Omvexlingen hvor stor,
Hvor brat Nedstyrtningen i disse Evendes Skjebne!
Nys Jordens Yndlinger, fra Thronen styrtede,
Knap Liv det nøgne Liv af Dybet reddende,
De ved din Kraft endnu mod Undergang sig væbne.

42.

Den stolte Riddersal, som Ostens Rigdom smykker,
Har ei for Rezia saa stor Henrykkelse.
Som dette vilde Sted; og han hensmeltende,
En Gud i hendes Barm, sin Brud til Hjertet trykker,
Sig troer udsødelig. Skjøndt paa halvraadne Tang
De hvile, merker de dog ikke, at de trænge
Til asiatisk Pragt paa Silkesenge
Iblandt Schasminers Dunst ved Nattergalers Sang.

43.

Det at den ende maae, saa varmt den Livet nærer,
Den søde Bildelse, skjont tvende Timer gleed
Umerkede bort! Naturen nu begjærer
En anden Kost. Men Kost paa dette Sted —
Ufrugtbar ubeboed er denne øde Strand,
Ei noget spiseligt til nogen Side funden,
Og ach forbitthed drog selv Oberon sin Haand
Fra Begge bort — hans Bæger er forsvunden.

44.

Med modigt Trin hesteeg den unge Mand
Fjelddryggen deromkring. Han seer, saavidt han kan.
Men lange Strækninger af Fjeld og Klipper truer
Hans bange Dieson, hvorhen det skuer.
Ei lokker saftig Grønt paa blomsterklædte Eng,
Der er ei Træe med gylde Frugt behængt,
Knap noget Lyng og tynde Tjørnehækker
Og Tidsler hist og her den nøgne Grund bedækker.

45.

"Saa skal jeg" brød han ud, og vild af Pline beed
 Han sig i Laben: o saa skal jeg da med tomme
 "Trøstløse Hænder hjem til Huulen komme,
 "Til hende, som mit Liv og alt det Tab, jeg leed,
 "Deeltager halvt. Jeg hendes Mand og Støtte,
 "Jeg som med hvert et Pulsenslag
 "Tilhører hende, jeg kan ei een eneste Dag
 "Til Livets Ophold hende nytte?

46.

"Forsnægte skal jeg dig for mine Dine see,
 "Dig det Fuldkomneste, Naturen skabte.
 Forsnægte! Dig, som ved mig Rasende
 "Elendig blev, for min Skyld alting tabte,
 "Dig, som et gyldent Lod den bedre Skjebne drog,
 "Før Himlens Brede dig i mine Arme jog?
 "Dig bliver" (her af Harm og Raserie han hviner)
 "Dig bliver ei en Bid at stille Hungrens Piiner!"

47.

Høit broler Helten i unævnelige Smerte,
 Og derpaa synker ned i taus Fortvivlelse.
 Dog skyder Troens Lys omsider i hans Hjerte,
 Han springer op ei meer fortvilende,
 Men med fornyed Mod omsøger allevegne.
 Alt aftnes Himmelen, ved fjerne Ocean
 Flød Solens Rand i Guld — paa engang henrykt han
 En deilig Frugt blev vaer i disse vilde Egne.

48.

Halv oplyst rødmende, halv under Blade dulgt,
Den har, Melonen liig, sit Løb langs Jorden fulgt,
Paa brede løvbeklædte Ranker
Indtagende af Lugt og spraglene bemalt.
Hvor troer han rigelig sin Møie sig betalt!
Han bryder den, af Fryd hans Hjerte banker,
Hans vaade Dine Tak opsende Himmelen,
Han flyver frydefuld hjem til sin Brud igjen.

49.

Amanda, som tree Timer sig befandt
I Dødens Frygt ved Strandens øde Kant,
Hvor alle Ting til Frygt oppækker,
Hvor hver en Lyd, hvor Stilhed selv forskrækker;
For hende nogen Deel af lange Tiid forsvandt,
I det med uvandt Arm hun her et Leie dækker
Og heele Lag af Havgræs, Moos og Rør
Fra Stranden op til Huulen før.

50.

Mat, som hun var, udtømtes sidste Kræfter
Ved dette Arbeid reent, alt hendes Knæ gav efter,
Hun sank ved Stranden ned med tørre Strubes Ild,
Som Tørst opflammede, og Hunger kom dertil.
Hvor angstfuld hendes Lod! Og denne Drik hvor
vild,
Hvor nøgen, klippefuld? Og hvor kan Hyon tøve?
Hvad Uheld traf ham vel? Et Dyr, maaskee en Løve?
Hun blot ved Tanken er Fortvilelsen til Epil.

51.

51.

Nu hendes Phantasi hver grusom Muelighed
 For hendes Die frem med varme Farver fører,
 Forgæves hun med egen Rødsel stred,
 Hvert Bølgeslag forkræfter hendes Drer.

Til sidst bestiger hun, endskjøndt hun neppe kan,
 En Klippehøi, seer ud til alle Kanter,
 Og ved det sidste Glimt af Solens Diamanter
 Hun bliver Helten vaer: "Der er, der kommer han!"

52.

De fjendte Toner snart derhen hans Dine drage,
 Han viser hende fiern den skjøne guldne Frugt,
 Saa skjøn som hiin i Verdens Barndomsdage,
 For hvilken Qvinden ud af Paradiis blev luft.
 Som i Triumph ved Solens sidste Funke
 Han holdt den op, og, som de faldt derpaa,
 Dens glatte Hud med Rødt i Flammestriber prunker.
 Amanda knap tør sine Dine troe.

53.

"Saa lader Himlen dog sig ved vor Nød forbarme!"
 Udbrød hun, og en enkelt Taare blank
 I hendes Die stod; og førend Taaren sank,
 Er Hyon alt i hendes aabne Arme.

Den svage Tone, og at hun halv svimlende
 Sank hen til Heltens Bryst, forbød ham dvæle.
 De sad sig ned, og da en Kniv ham manglede,
 Tog han sit korte Sværd den skjøne Frugt at deele.

54.

Men, Venner, Venselen her zitterer af min Haand!
I denne Jammer kan du alt for strænge Mand
End spotte deres Nød, end deres Haab bedrage?
Pilsraaden inden i og galdebitter var
Den skjønnede Frugt; de kan den ikke smage,
Og bleeg som Døende seer det bedragne Par
Wildt Frugten an, de synke som i Jorden,
Som om af klare Luft dem traf en Torden.

55.

Nu styrter Hyon i en bitter Taareflod,
Et Udbrud af Fortvilelsen, som brænder
I halv henstorknede og sammenløbne Blod.
See, hvor hans Dine stivt i Hovedet ham stod,
Den gigtfortrukne Mund, de harmfuld flapprende
Tænder!

Amanda roelig, dog med krækket Mod
Med Rindden bleeg, slukt Døie, tørre Læber:
"Lad" siger hun: "mig døe! Mig Tørsten dræber."

56.

"Endog at døe er sødt her ved dit Bryst.
"Og Tak skee Hevneren, som i sin Harm,
"Saa streng den er, dog lod mig denne Trøst!"
An qvaltes Stemmen selv, hun taug, og i hans Arme
Hun sank. Saa synker ved Orkanens Stød fortrykt
En falmed Lilie. Af Kjerlighed fortrykt,
Forrykt af Angst og Harm den vilde Hyon tumler
Til Jorden hovedfuld: "O Oberon!" han mumler.

57.

57.

”Ach kun en Draabe Vand Retfærdigste! En Draabe!”
 Han høres halv i Bøn halv utaalmelig raabe:

”Jeg eene skyldig er! Gjør mig ulykkelig!

”Mig slaae din Brede ned! Naturen blive mig

”Kundtom til Grav og Drk! Mod mig lad Helved hvine!

”Kun hende skaan! O leed min dunkle Fod

”Paa nogen Kildes Spøer! Du, som er evig god,

”En Draabe Vand at lindre hendes Piine.”

58.

Nu gaaer han ud paa nye, hans vilde Miiner sværge,

At før tomhænded han vil vende om igjen,

Før vil han selv fortært af Tørst og Hungeren

Begrave sig blandt disse Bjerge.

”Han,” skreeg han grædende: ”som unge Ravens
 Skrig

”Bønhrer, vil endnu forbarme sig.

”Han kan ei Mennesket, sin bedste Gjerning, hade,

”Han vil vist, han vil vist dig ei forsmægte lade.”

59.

Knap har han Ordet sagt, saa synes han at høre

Ei langt derfra en Kilde rindende.

Han lytter til med opspændt skarpe Dre;

Det rinder fort — Han takker Himlene,

Dg søger rundt omkring, og ved det sidste svage

Halvlys i Skumringen snart Stedet finder han,

Tæer i en Musselskal det friske Kildevand

Dg til sin smægtende Gemal gaaer glad tilbage.

60.

Bequemere Erqvægelsen at nyde
Han bærer hende selv til Kildesældet hen.
Det var kun Vand — dog synes Liv igjert
Igjennem Ganen ind i Sandserne at flyde.
Dets Lædfelse er styrkende som Viin,
Og sød som Melk, som Olie mild og fin.
Det har den Kraft at lædfke og at mætte
Og hver Fornemmelse af Lidelser at lette.

61.

Saaledes stillet Tørst og Hungers Trang.
Og ham til Tak, som nu den anden gang
Undreev dem Døden, Tillsids Taarer smile.
En i den andens Arm endnu de hvile
Hos Kildens Bæld, da ved dens kjøle Rand
Den søde Trøstere i al Slags Kummer
Oploser smilende de matte Lemmers Baand.
Og kjerlig hvile de i sød og roelig Slummer.

62.

Det første Dagstjær knap er spillende omkring.
Vor Hyons Vand, før han springer op og iiler
At forske ud paa nye, han vover mangt et Spring,
Hvor aabne Afgrund vidt et fløved Fjeld udspiler;
Han speider hver en Krog, bestandig agtsom paa,
At til sin Brud han ei Tilbageveien tabte,
Og kummerfuld, da han af Dyr og alt det Skabte
Den heele De reent ubeboed saae.

63.

En krummed Stie fra Hulen hen mod Sønder
 Ham fører endelig ind i en lille Bugt;
 Og bag et Klipperivt, hvor noget Krat forkynder
 En skovfuld Egn, han seer beladt med moden Frugt
 Et Daddeltræ. Saa let som paa sin Flugt
 Til Himmelen den arme Synder,
 Som nys i Skjersilds Blod og grumme Heede hang,
 Han op i Træet sig som op til Himmels svang.

64.

Og brød den søde Frugt, saa meget i sin Tasse
 Han romme kan, sprang ned igjen og foer
 (Hans Fødder er som Skovens Søners raske)
 Sin Rezia, som ham i Tanker altid staaer,
 Saasnart hun vaagnede, dermed at overraske.
 Skjøn hylled i sig selv hun laae end, da han naaer
 Til Stedet, sovende med rosenrøde Kinder.
 Knap halv en Silkegjord det smukke Bryst tilbinder.

65.

Henrykt ved dette Syn, uskyldig Nydelse,
 Staaer Hyon hos den skjøne Sovende,
 Som hendes Genius, og bøied ned betragter
 Med kjerlig Gjerrighed det Engels-Billede,
 Den altid nye Henrykkelse:
 "Hun er det, som for mig et Lod for intet agter,
 "For hvilket Jordens Børn, om de kan gribe det,
 "Hvad dyrt og helligt er, opofre let.

66.

”For Ostens Throne har dig Kjerlighed bedraget,
”Du paa det bløde Skjød med asiatisk Pragt
”Til Jordens Herlighed vellystigen opdraget,
”Paa dette nøgne Fjeld i Nat har hungrig lagt.
”Din Baldakin er Himlens aabne Buer,
”Din Seng er Kor og Moos; her hvor Naturen gruer,
”Hvor Tjørn og Tidse groer, hvor Vinden stryger
paa,
”Her vilde Frugter du og Vand til Nød kan faae.

67.

”Og jeg som er fordømt i Skjebnens strenge Aft
”Med eget Uheld at anstikke dem, sig nærme
”Til mig — i Stedet for fra Nød dig at beskjerme,
”Jeg haver dig i denne Tilstand bragt!
”Saaledes lønner jeg, hvad du for mig har givet,
”Og hvad du vovet har. Jeg Ulyksalige,
”Dit Alt i Verden nu, jeg er kun Menneske,
”Og jeg har intet selv, jeg reddede kun Livet.”

68.

Hans Skjebnes Følelse brød ufrivillig ud
I lydelige Ord og vækkede hans Brud.
Det første, hun blir vaer, er Hyon, som med Blikke,
I hvilke Glædens Tegne og Elskovs Følelse
Den dybe Sorg halv undertrykke,
Paa hendes Skjød sin Frugt udbreedede.
Den magre Kost og tvende Muskelskaller
Med Vand hun i sin Nød et Gudermaaltid kalder.

69.

Et Gudsmaaltid? Ja, thi op til Syons Bryst
 Sit Hoved hviler hun. Har han ei Frugten plukket?
 Har han ei røvet sig den søde Slummers Lyst,
 Og paa saa mangen Torn i Haand og Fod sig stukket?
 Saa regner Kjerlighed ham alt til Beste an,
 Tilsidefattende, hvad Begge krænke kan,
 Og for at spreede bort den Skye, som halv fordunkler
 Hans Afsyn, lutter Fryd af hendes funkler.

70.

Han saae Anstrengelsen af Mod og Kjerlighed,
 Han saae sin skønne Brud med Englemüiner smile.
 Med Diet taarefuldt og Kinden glødeheed
 Han sank i hendes Arm. "O skal jeg ei fortvile"
 Udbrød han: "hade mig, forønske Stjernerne,
 "Som i min Fødselsnat uheldig blinkede?
 "Og skal jeg ei forbande hine Dage,
 "Da jeg i Moderarm begyndte Liv at smage?"

71.

"Dig, Rezia., ved mig, ved min Forbrydelse,
 "Fra hver Lyksalighed her styrtet ned at see,
 "Fra hver Lyksalighed, som du i Bagdad kjendte,
 "Fra hver Lyksalighed, som jeg min Brud lod vente,
 "Naar jeg med hende kom til mine Fædres Land!
 "Fornedred — dig! — til denne Trængsels Stand,
 "Og endnu see, at du kan alt og uden Klage
 "Udholde — Nei! Jeg maae forsåge."

72.

Han skuer med et Blik, hvori en Himmel sig
Oplader, Rezia, den Edle skarp betragter
Sin Mand. "Lad" brød hun ud: "o Hyon! mig
"Af denne elskte Mund det, som min Sjæl foragter
"Ei høre meer. Bebreide dig
"Ei selv ubilligen, ei ham, som, hvad os hænder,
"Os kun som Prøvelse og ei som Straf tilkjender.
"Han prøver sine Børn og elsker faderlig.

73.

"Hvad fra hint Drømmesyn, som skabte vore Driøter,
"Os haver mødt, har bundet dette Baand.
"Kald, hvad du vil, vor Elskovs Stiøter,
"Et Forsyn, Skjebne, Oberon,
"Nok at et Underverk har os hinanden givet,
"Det flettede vort Baand, det skjenkte Begge Livet.
"Hvem har os lykkelig ført ud af Babylon?
"Hvem har ud af den Strøm, hvori vi faldt, os revet?

74.

"Og da halvdøde vi saa uforventet
"Kom op af Bølgerne, hvem anden end den Magt,
"Som os beskytter, kan herhid os have bragt?
"Ledsgaged af dens Haand har du i Aftes hentet
"Det Kildevand, som har i denne bange Nat
"Forfrisket mig, der var saa surægtende og mat.
"Endog det Træ, hvis Frugt os nu forunder føde,
"Har dig en hemmelig Besgjører ladet møde.

75.

"Om vores Undergang beslatted er, hvorfor
 "Er disse Under skeet? høit siger mig mit Hjerte,
 "Jeg troer det's Raab og føler, hvad jeg troer:
 "Den Haand, som fører os i Mørke ja i Smerte,
 "Vil ikke lade os Elendighed til Rov.
 "Og om end Haabet selv sin Ankergrund skal tabe,
 "Saa lad vor faste Troe sig gjøre denne Lov:
 "Et Dieblik vor Qual kan om til Glæde skabe.

76.

"Dog lad det Værste skee: Den Underhaand, som
 gav
 "Os Understøttelse, den lade gandske af!
 "Lad skee, at Nar paa Nar vi ingen Hjælp skal nyde!
 "Lad skee, at selv din troe Amanda skulde yde
 "Sit Liv, og finde her paa denne Strand sin Grav;
 "Dog være langt fra mig min Gjerning at fortryde!
 "Og laae endnu det aabne Balg for mig,
 "Jeg i Elendighed med Glæde fulgte dig!

77.

"Det intet foster mig at skille mig fra det,
 "Min Gødsel skjenkte mig; din Kjerlighed opretter
 "Mig alting, og, saa dybt end Skjebnen ned mig sætter,
 "Naar du kun bliver min, jeg glemmer snart og let
 "Alt Purpur, Pragt og Guld, som svage Sjele nærer.
 "Kun at du lider, er min sande Lidelse,
 "Dit mørke Blik, et Ach dit Bryst undfaldende
 "Er hvad mig tusindfold min egen Nød besværer.

78.

- Tael ei om det, som jeg for dig har givet,
"For dig har gjort; jeg gjorde, hvad mig bød
"Mit eget Hjertes Drivt. For mig er Livet
"Udskindt fra dig en tielfold bitter Død.
"Vor Skjebne hjælpe mig din Kjerlighed at bære,
"Og lad min Kjerlighed igjen opbjælpe dig;
"Om tung end Byrden er, om uudstaaelig,
"Her er min Haand ^{h!!} — jeg glad skal alting bære.

79.

- "Fra Solen reiser sig, og til den synker i
"Vesthavet, skal min Gliid sig med din Gliid foreene;
"I intet Arbeid skal min Hjon vakte eene.
"Min Arm er stærk, og den skal staae dig bie.
"Min Kjerlighed vil let dens Kraft oplive,
"Den skal hver Tjeneste et muntert Anstræg give.
"Saa længe jeg til Trøst til Held er nok for dig,
"En Dronnings Glimmer er ei fristende for mig."

80.

Saa talte hun og nu med kydske Læber trykte
Sit Ords Befegling paa den elskte Mund,
Og ved det søde Kys strax Torn og Tidse rykte
Fra Hjons Dine bort, den vilde Klippegrund
Sig med elysisk Pragt og Skjønhed fyldte.
Bortfløien er hvert Spøer af Trang og Nøgenhed,
Strandbredden synes ham med Perler overstrøet,
Og Huulen et Palads, og Klipperne forgyldte.

81.

Hans Hjerte hæves nu af store Følelser:
 En Hustrue denne liig meer end en Verden er!
 I høie himmelaandende Svimmel
 Sit Hjerte trykker han til hendes fulde Bryst,
 Anraaber Jord og Hav og den alseende Himmel
 Til Vidner paa sin Fed: "Jeg svær paa dette Bryst,
 "Et helligt Altar for Ustyldighedens Dyder,
 "Udrydder mig," han skreeg: "naar jeg mit Løfte bryder!"

82.

"Naar nogen Tiid mit Bryst, hvori Amanda brænder,
 "Gir Udbyd Rum, og din Værdie mistfender,
 "Og ved en Nedrighed vanærer sig,
 "Om end mit hekle Liv jeg haabløs her skal tøve,
 "Og fjedes, elskede Gemal, for dig
 "Det Yderste at liide og at prøve
 "Da, Himmel, væbne med din Lynild dig,
 "Og Hav og Land al Tilflugt mig berøve!"

83.

Talt, med et Kys igjen ham nu belønnede
 Den englelige Brud, til Kjerlighedens Prøve
 I den Beslutning sig indbyrdes styrkende,
 Saa strængt end Skjebnens Gud vil deres Troeskab
 øve,

Med troefast Mod og Jern - Taalmodighed
 Til bedre Dage sig at spare,
 Og blindt at stole paa den Gud, hvis Kjerlighed
 De svage Mennesker saa tidt erfare.

84.

Af Begge blir end samme Dag den Bugt
Igjennemfygt med Gliid, som bær den fundne Frugt,
Dg fire Træer af samme Slags de finde,
Som fuld af Frugter staae blandt Klipperne derinde.
Det glade Par, som heri Børn var liigt,
Med denne Skat sig troer umaadeligen riigt;
Dg ved uskyldig Skjemt og smaae Spadseregange
Dem Soumerastnerne ei forekomme lange.

85.

Men deres Forraad svandt; et Mar, et Mar med
Blye
Paa Fødderne, skal deres Trang forhøie.
Dg daglig, ach! blir deres Mangel nye!
Arm kan sig Kjerlighed med lidet nøie,
Behøver kun, hvad for Naturen er
Nødvendigt Livets Traader fort at spinde;
Men fattes dette og, blir Manglen dobbelt svær,
Dg den almægtige Fortryllelse maae svinde.

86.

Med Rødder, som endog i største Hunger er
Knap spiselige, maae de mangen Dag sig nøie.
Tidt naar af Søgen mat den unge Mand forsøie
Sig maae mod Ratten hjem, er kun en Haandfuld
Bær,
Et Maage: Eg i steile Keede funden,
En halvædt Fisk fra graadig Vandrayn bunden,
Al den Erobring, som hans Skjebne ham tilbød
At stille sin og hendes Hungers Nød.

M 4

87.

87.

Dog denne Mangel er ei eene, hvad dem krænkter;
 Dem tusind ringe Ting bestandig fattes her,
 Paa hvis Værdie man ei i store Stæder tænker,
 Endskjøndt os uden dem vel tusind Plager krænkter?
 Og hertil kommer end, saa let klædt som de er,
 Hvorledes ville de for Regn, Storm, Vind og Veir,
 For hver Besværlighed af Luften sikker blive?
 Hvorledes Vinters Frost tree Maaneder fordrive?

88.

Alt Skoven undergaaer den seene Vårstids Lov
 Dens Blade visne hen og blive Vindens Rov.
 Alt Vintertaagen selv og Slud og Regn indhyller
 Det Lys, som Solen nu sin Kraft berøved, skjød.
 Med grum utæmmed Harm den hvide Bølge skjoller
 Mod Stranden vildt, som knap dens Rasen brød.
 Til Hulen sprøiter tidt i Støvregns fine Draaber
 Den vildt afflagne Strøm, som hist mod Klippen raaber.

89.

Nu driver Nøden dem fra deres stille Bugt
 Meer op til Fields. Dog hvor hen de sig vender,
 Omringe dem fra alle Ender
 Frost, Hunger, Nøgenhed, og spærre deres Flugt.
 Et kommer til, som dem med kjerlig Smerte
 Halv Angst halv Glæde gjør, jo meer det Vished
 vandt:

Paa Hjons Kjerlighed hans Rezia et Pandt
 Alt trende Maaneder bær under hendes Hjerte.

90.

Tidt naar hun for ham staaer, hun trykker Mandens
Haand

Taus til sit fulde Bryst; med Sorgs og Glædes Trængsel
Er hendes Die fyldt. Et dobbelt kjerligt Baand.
Skal snart foreene dem. Hun føler stille Længsel
Og nye Ahnelser i omme Moderbryst.
Hvad inderligere, end hvad hun nu fornemmer?
En dunkel Følelse af Moders Drist og Lyst
Fortolker hende grant Naturens sagte Stemmer.

91.

Det søde Elskovspandt er hende Vandt tillige,
At hun og Hyon ei af ham forfæsted er,
Som elsker faderlig, hvad i sit store Rige
Han haver skabt. Hun Byrden gjerne bær
Af den uvandte Stand, og for sin Hyons Die
Omhyggelig sin Kummer skjulende,
Hun ham kun viser Haab og hvad ham kan fornøie,
Og nærer i hans Bryst Selv-Tillids Følelse.

92.

Ei Helten selv den Fed forgjettede,
Som han har Himmelen og sin Amanda svoren,
Dog just des meere er ham Byrden trykkende,
Da dobbelt Omsorg nu hans Tillid prøvede.
Hans Jnderste er som med Kniv igjennemskaaen
Han seer det rørende Syn, men Redning seer han ei;
Og aabner Himmelen i kort Tiid ingen Wei,
Saa er hans Kone og hans Barn med ham forloren.

93.

I al hans Trængsels Tid der ingen Dag forløb,
 At han jo jevnlig op paa Fjelderyggen frøb,
 Hvoftfra han stirred ud paa den umaalte Glade,
 Hans sidste Trost, med anspændt skarpe Blik.
 Forgjæves, thi der vil dog intet Faertoi lade
 Sig see, og Solen kom og Solen gik,
 Det grændseløse Hav var stedsse tomt for Skibe,
 Han intet Faertoi saae, kun hørte Vinden pibe.

94.

Get bliver ham endnu. Umueligt synes det —
 Dog hvad umueligt blev, naar for sit Alt man kæm-
 per?

Imod Fortvivelse er alting let,
 Ei Alper, Afgrund ei det sidste Forsøg dæmper:
 Af denne De, hvorhen ham Oberon har sendt,
 Gen Eide var endnu ham gandske ubekjendt,
 Det var en Strækning Fjeld af fordum Tids Ruiner,
 Og forekom ham som Cyclopernes Caminer.

95.

Men nu da Nøden ham ei viser anden Vej,
 Nu synes Fjeldet ham en letbesteegen Høj,
 Og om det Alper var, hans Kjerlighed har Vinger.
 Det Bøvestykke ham, hvem veed, maaskee gelinger,
 Maaskee hans Mod igiennem hiin
 Naturens Skandse sig en Udvei tvinger,
 Som til en frugtbar Egn maaskee endogsaa ind
 Blandt Mennecker den Lykkelige bringer.

96.

96.

Sin Gemalinde for Bekymringer at spare
Han dølger taus en Deel af denne største Fare,
Hvori til Begges Gavn han sig begiver her.
Hun bærer stille selv sin Deel af Lidelser,
De sagde andet ei ved omme Afskeds Smerte
End et Farvel, saa fuldt var Begges Hjerte,
Men Mandens Døie dog en Lillids Straale skød,
Som hendes Kummer, liig Svelfstraalen, gjennem-
brød.

97.

Der staaer han nu, seer op paa Fjeldets steile Sider.
De ligge for ham som en Verdens Levninger,
Liig et Vulkan fra fordums Tider,
Som i et Chaos nu tilsammenfalden er.
Udbrændte Steen og Gruus og heele Lag af Laver
Medhænge truende i vild uhyre Pragt,
Og himmelhøie Fjeld med Is og Snee belagt
De stolte Jffer dybt bag Skyerne begraver.

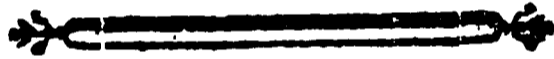
98.

Her kun Fortvilelsen sig baner Gjennemgang.
Han ofte sig bjergop med begge Hænder klynger,
Tidt mellem dybe Svælg hvor Fjelderyggen slynger
Sig om den smale Stie, han som en Steenbuk sprang.
Snart Klippestykkerne endogsaa her betage
Ham Dei og Lys, han maae, saa træt han er, tilbage.
Snart griber han en Green, og just i det han gleeed,
Den redder ham endnu, at han ei styrter ned.

99.

Naar ham Livsaanderne fast reent forlade ville,
Tilbagefalder han Amandas Billede,
Dg føler Liv igjen. Han standser lidt, staaer stille,
Dg Tanken om hans Brud fornyer Kræfterne.
Den feirer dog tilsidst, som ikke kan forsage:
Alt under Heltens Trin sig jevner Veien lidt,
Dg glad opdager han, at, hvad han har tilbage,
Er kun en Spøg, mod hvad han har bestridt.

Sheron.

Ottende Sang.

I.

Nu var besteegen Een af disse Fjeldkroppe,
 Og for hans Fødder laae en lille snæver Dal,
 Høit overhøved af ældgamle Fyrretoppe,
 I stille Skumling liig en Klippesal.
 En Zittren overfaldt den trætte, svage
 Kraftløse Vandringsmand, da han med vaklende
 Trin
 I Tausheds Templet traadde ind:
 Hvo bringer ham herfra til Rezia tilbage?

2.

En krummed Stie ham fører til en Broe,
 Hvor her Naturen gjør een Fjeldetop af Toe.
 I dybe Afgrund hist ud over Bjerget rulder
 En brat nedstyrted Strøm med Tordnens Bulder.
 Men Helten vandrer skjøndt moisommeligen op;
 Og da fra Broen han bestiger Fjeldets Top,
 Seer han sig uformærkt blandt Klipper lukket inde,
 Hvor gjennem Udvei ham ei mueligt er at finde.

3.

Den krumme Stie, hvorpaa han op ad Fjeldet kom,
 Sig som ved Troldomskunst bort for hans Dine rykker,
 Da

Da gjennem Krat, som hang imellem Klippestykker,
 En Aabning viser sig, i det han irrer om
 Bispændt af Angst; den er, som han finder,
 Begyndelsen til end en Buegang,
 Som sig i en Spiral om Bjerget vinder,
 Brat op ad hundrede og flere Trapper lang.

4.

Knap har han aandeløs det sidste Trin besteeget,
 Da her et Paradiis for Heltens Dine staaer.
 En gammel Mand han seer — Hans Haab er ikke
 sveeget! —

Med langt ærbørdigt Skjæg og med sølvhvide Haar.
 En Gjerd er spændt omkring hans brune Kappes Folder,
 En Rosenkrands med Kors nedhænger over dem,
 Hertil det øde Sted; hvor gandske ligesrem
 At for en Eremit han denne Gamle holder!

5.

Men Hyon — aandeløs af Træthed, som han er,
 Og svag af Hunger, da i disse vilde Egne,
 Hvor han saa længe har omsonst søgt Mennesker,
 Og hvor blandt Fjeld, som ham omringer allevegne,
 Han overraskes af et sneehvidt Skjæg og Haar,
 Som kjerlig skrækker ham — troer, at en Geist han
 møder

Og synker ned i Knæ for Eremitens Fodder,
 Som selv ei mindre angst end Hyon for ham staaer.

6.

Den gode Eremit, endskjønt sneehvid af Dage
Dg ikke skrækket let, treen toende Skridt tilbage,
Dog fattede han sig og sagde: "Haver du
"Som din Anseelse mig lader trøe, endnu
Forløsnings Haab af Skjersilds grumme Heede,
"Da vil jeg, arme Geist, ret ivrig for dig beede,
"At Himlens glade Havn dig snart maae aabnes, hvor
"Urørt af Qual de Fromme ævig boer."

7.

Saa bleeg og mager, saa udhungred, slet til Mode,
Som Hyon nu saae ud, var den Bildfarelse,
Hvori den Gamle faldt, at holde hani tilgode.
Men da de Begge først ret paa hverandre see,
Dg Hyon har begyndt den Gamle at fortælle
Sin og Amandas Nød, omarmer Oldingen
Vor Helt saa faderlig, som om han var hans Søn,
Dg byder ham velkommen i hans Celle.

8.

Alt til sit Kildevæld han' Helten leedet har,
Der reen som Luft og som Krystaller klar
Nær ved hans Hytte ud af Klipperiften spiller;
Dg medens Hyon her sin Tørst og Kummer stiller,
Gaaer hiin og plukker i sin Hauge af
I reenlig Kuro de skjønne modne Mandler,
Som for den Gliid, hvormed hans egen Haand dem
håndter,
I talrig Mængde ham den blide Himmel gav.

9.

Vor Helt den Gamle hør med Fadersmiil at sige:
 "Endskjøndt jeg seer, at du har ikke Binger paa,
 "Dg dog fandt Muelighed de Klipper at bestige,
 "Hvor jeg en Skabning ei i tredive Vintre saae;
 "Dg skjøndt en gunstig Mand har maattet dig ledsage,
 "Saa kan dog vel din unge Kone ei
 "Bestige disse Fjeld, men trøst dig, jeg en Wei
 "Skal viise dig, som hun beqvemt kan tage.

10.

"En sikker Stie, endskjøndt saa vel tilluft
 "Med Skove, at du ei har funnet den opdage,
 "Skal i den halve Tiid, som du har brugt,
 "Dig føre til din Brud og Begge her tilbage.
 "Dg hvad min Hytte, hvad mit lille Paradiis
 "Til eders Nødtørst har, jeg eder frit tilbyder;
 "Ufskyldig Noe er ei for Guld til Priis,
 "Dg den har sundest Blod, som Vand og Urter nyder."

11.

Herr Hvon takkede den gamle Mand,
 Som tog sin Stav og selv paa Wei ham fulgte,
 Dg, hvor ham Krumninger den rette Stie fordulgte,
 Medstak en Fyrreqvist, at han ei feile kan;
 Dg, før den gyløne Soel sank ned i Vesterhavet,
 Seer sig Amanda i et paradisiskt Land,
 Hvor hun som var tilforn blandt Fjeldruin begravet,
 Den reene Himmels Luft oplived aande kan.

12.

Til en fornyed Jord, et Tryllesland for Feer
Hun troer sig overført. Hun syntes, at saa blaae
Hun aldrig Himmelen, saa grøn ei Jorden saae,
Og ei med friske Løv saa smukt beklædte Træer;
Thi her, hvor Kjeldene rundt om for skarpe Nord
Den trygge Dal i Kæmpekreds forskandser,
Her trives Høstens Skat, her Jordens Grøde groer,
Og Haugen prunker med de modne Pomeranker.

13.

I dybe Erfrygt som for det hellige Steds
Skjtsengel segner ned Amanda for den Gamle,
Hans Hænder kysfende, med Datterkjerlighed
Henrykte Lov, som hendes Læber stamle.
En om Hengivenhed den iisgraae Gamle vandt,
Som for en Fader hendes Hjerte brændte,
Bed første Diekast al Frygt forsvandt,
Det var, som mange Aar de sig indbyrdes fjendte.

14.

En medfødt Værdighed hans Ansyn ei forlod,
Endskjøndt han bar en Dragt som Munk, og Stav
som Hyrde,
Hans aabne Diesyn var alle Væsner god,
Og syntes vandt, skjøndt Alderdommens Byrde
Hans Nakke bødte, at see til Himmelen,
Hvorfra nedstraale Lys og Fred paa Oldingen,
Og liig et Fjeld, hvortil sig aldrig Skyer hæver,
Langt over Jordisthed hans reene Pande svæver.

15.

Al Jordens Kust og Eoer af Lidenstaberne
Forløbne Tider bort af Heltens Pande slibe.

Faldt ham en Krone til, og han behøvede
Den kun med Haanden i dens Faldende at gribe,
Han strakte ei sin Haand. Dybt tie Sandserne.
Af ingen Frygt af ingen Smerte saared,
Stemt for Naturen, og dens Indtryk førende,
Hans rene Aand det Sande har udkaaret.

16.

Han kaldte sig Alfons, imens i Verden han
Sig tumled om, og Leon var det Land,
Hvor han saae Livets Lys. Høftjenesten udkaaret.
Løb han med Tusinde, af Skin, som de, bedaaret,
Det Blendværk efter, som bestandig svæver tæt
For Diet, svindende, naar man vil gribe det,
Det Glimmerspøgelse, som evig Døffer tager,
Dg liig de Wiises Steen med evigt Haab bedrager.

17.

Dg da saaledes han sin Ungdoms beste Tid
I Selvbedrag for sin Monark anvendte,
Dg upaaskjønnet løb i mangen Kamp og Strid,
Hvor han med Liv og Blod for Kongens Ære brændte;
Saae han uventet midt i Lykkens Herlighed
Bed dybt unaadigt Fald sig frie for sine Kjæder,
End lykkelig, at da han Skjebnens Skibbrud leed,
Han i det mindste dog sit Liv af Braget redder.

18.

I denne Storm, som alt den Arme røbet har,
Ham blev endnu en Skat ei mod et Hof at bytte,
Hvorved og skadesløs Alfons for Tabet var:
En Hustrue, trende Børn, en Ven, en Hytte.

”O at jeg maatte dog beholde dem!”

Var alt, hvad han af Himlen hørtes fræve.

I otte Aar blev hørt den Bøn, han førte frem,
Men, ach! hans Skjebne var end dem at overleve.

19.

Hans trende Sønner blev i deres Ungdoms Floer
Af Pesten revne bort. Med deres Død forsvinder
Hans Alders Haab. Af Sorg den omme Moder gaaer,
Og tæres hen og dør, den Ypperste blandt Qvinder.
Han lever, ingens Graad ham lindrer Skjebnens
Stød,

Ehi ach! hans eeneste hans sidste Ven er død!
Han staaer allene; Sorgens Minde svæver,
Som om en Grav, om Egnet, hvor han lever.

20.

Saa staaer en Teg af Storm berøbet Løb og Lys.
De Kilder stoppedes, hvoraf hans Glæder runde.
Hvor var det mueligt nu, at i den samme Bye,
Hvor før hans Hytte stod, han længer leve kunde?
Hvad Lyst er Verden ham? Fortunas Spil paa nye
Han ei forsøge vil, og han har gode Grunde.
Hvad skal han længer der? Ham brak den sidste Stav,
Han haver intet meer at søge — end en Grav.

Alfonso flygtende med saared Hjerte,
 Til denne De fra Verdens Tummel kom
 Og fandt, hvad hidintil omsonst han søgte om:
 Først Røe, da Tidens Flugt neddyssede hans Smerte,
 Tilsidst Tilfredshed med. En gammel ærlig Træl,
 Der var den eeneste troefaste Sjel,
 Som ei forlod den Kummerfulde, følger
 Ham hid, hvor Klipperne for Verden Begge dølger.

Her hævede hans Bryst sig ud af Sorgens Flod.
 Det tarvelige Liv, det høitidsfulde Stille,
 Den reene Luft snart lutrede hans Blod,
 Forklarte Sandserne, oplivede hans Mod.
 Han saae, Naturen har, for hiine Saar at stille,
 Som Skjebnens Brede slog, i Tiden Lægedom.
 Han saae Soelstraalerne paa Vestens Klipper spille,
 Og hans Tungsindighed til Glæde vendtes om.

Da sit Elysium han endelig har funden,
 Som rundt omkring, ved Skov og Bjerger trygt
 For Storm, en Genius, han troer, til ham har bygt,
 Han føler al sin Sorg med eet forsvunden.
 Som den, der ængstelig i Feberdrømme laae,
 Og vaagnende i Paradiis sig saae,
 Han sagde til sin Ven: "I disse Palmers Skygge,
 "Blandt disse Fjelde vil vi Hytter bygge."

24.

Og Hytten byggedes først til Rødtørftighed,
Men efter nogen Tid var dog beqvemt beboelig
For sig en Viis, som lever her i Fred
Med ringe Trang og færre Ønsker roelig.

Ehi at Alfons, da han drog i Landflygtighed,
Forsynte sig med Huusgeraad til Boelig
Samt Klæder til en Seng og Hyl til Legemet
For sig og for sin Træl, indseer man let.

25.

Og saa tilbragte han i Arbeids Nydelse
Sin Alders sidste Høst, sin Hauge passende.
Hans ringe Overflod udsprang af denne Kilde,
Det Arbeid var hans Lyst og bortslog mangen Grille.
Her har han Verden glemt, og neppe som en Leeg
Fra Barndom husker han sin fordums Sorg tilbage;
Ehi Gudsfrøgt, Sundhed, Roe besjelede hans Dage,
Og atten Aar sig bort ved Bøn og Arbeid sneeg.

26.

Da traf et vigtigt Stød. Den Træl, den Redelige,
Som fulgte med ham hid, forlod Naturens Rige.
Tilbage stod han nu allene, men hans Aand
Sig og des stærkere løsrev fra Støvets Baand;
Ehi han hiin Verden meer end denne Jord tilhørte,
Hist vare Kone, Børn og Ven henvandrede.
Det var, som Aanders Vind hans Vande let berørte,
Naar i den stille Nat han saae til Stjernerne.

27.

Døbt ud af Lunden han med halvindstumred Øre
En Englestemmes Klang og Tilraab syntes høre.

Det tynde Skillerum, som ham til Jorden bandt,
Opløstes for hans Aand. Ham syntes, at iblandt
Forflarte Væsener, som ingen Emerter røre,
Han sine Kjære, som var foran gangne, fandt.
I hans forflarte Bryst en hellig Lue brændte,
Hvis reene Ekin ham høie Syner sendte.

28.

Hans Ejel end skuer dem, skjøndt Diet lukked er
I sagte Slum. Naar Morgensolen træder
Paa Himlen frem igjen, de samme Følelser
End blive ved. En Glands af Himmelglæder
Opklarer Fjeld og Dal, dens Straaler glimre her.
Som i et Paradiis han seer paa alle Steder,
I hver en Skabning den Ukabtes Billede,
Som Solens Glimt paa Dug i Engene.

29.

Saa flyde uformærkt den heele Jord og Himmel
Tilsammen for hans Aand, og i hans Jnderste,
Afsondred langt fra Lidenstakers Svimmel,
Med dette Aanders Lys, som ham beskinne,de,
Hans Tanker op til det Utænkelige stiger —
Men—o hvem standser mig med stærk usynlig Haand,
At jeg ei noget stort nnævneligt udsiger?
I dette Afgrund's Dyb sig taber Støvet's Aand.

30.

30.

Saa var den gamle Mand, for hvem med Datterglæde
Amanda knælede; og han, som længe her
Ei saae, hvad altid dog et Hjertes Længsel er,
En Skabning af Fornuft sin Hytte at betræde,
Hvor fryder han ved dette Møde sig.
Han trykker Datteren i Haanden faderlig,
Omarmet anden gang den nye Søn og vender
Sit glade Ansyn op til ham, som Begge sender.

31.

Han viser dem omkring: sit ringe Hvilested,
Sit Kildevæld, sin Huges smukke Buer
Behængt med moeden Frugt og Purpurdruer.

"See" brød han ud: "og nyd min Herlighed!
"Naturen trænger ei til Rok og mange Rætter.

"Hvo noies ei med lidt, ham Overflod ei mætter.

"I eders Prøvetid I vil ei savne her,

"Hvad ønskeværdigt, hvad nødterftigt eder er.

32.

Han nævnte Prøvetid og gjetted næsten lige,
Hvad han ei spørge vil, og Hyon ei vil sige.

Ehi om end deres Kaar ved Skjebnes strenge Lod
Er nedtrykt, Begge dog i Anstand strax forraade
En høi indvortes Værd og ædel Tænkemaade,

Som, om de ikke just udsprang af Kongeblood,
Dem Skjebnen dog ei kan ved noget Slags Unaade
Berøve. Den er stor, som er indvortes god.

33.

Alt dette Friested holdt, i moderlige Skjød
 Dem trende Dage, alt var dulmet fordums Nød,
 Og Begge Loe endnu den Tanke nære,
 At Oldingen, som dem saa kjerlig pleiede,
 En Skyttsaand kunde vel og ei en Olding være,
 Maaskee selv Oberon, som nu vil overbære
 Med deres Feil, da haardt nok straffede,
 De troe hans Yndlinger sig snart igjen at see.

34.

Vel svinder snart den søde Bildelse,
 Og ach med den forsvandt ei uden Smerter
 Det Haab, den underholdt, dog tænke deres Hjerter
 Sig til Medmennesket saa meget stærkere.
 Alfonsos Sjæl er stemt saa godt med deres Sjæle,
 Hans indre Sands saa reen, saa om hans Medynker,
 At de kan længer Tid umuelig være her,
 De jo maae ham al deres Sorg meddeele.

35.

Den unge Mand af reen Erkjendtlighed og Lid
 Til Oldingen, især da denne endnu bier
 At spørge ham, ei længer selv fortier
 Sit Navn, sin Stand, og alt hvad fra den Tid,
 Da paa hans Broder i en Skov Prinds Scharlot stødte,
 Og indtil denne Dag ham mødte;
 Hvad Løfte Keiser Carl da havde paalagt ham,
 Som han ved Oberon fik fuldført uden Skam.

36.

At Skjebnens Gud i Drom de Traader havde spundet,
Som Rezia og ham for ævig havde bundet,
Hvordan med hende han kom ud af Babylon;
Dernæst det store Bud, den strenge Oberon
Paalagde ham; hvordan, saasnart de dette
I Elskovs Sværmerie et Dieblig forgjette,
Naturens Vredes Lyn og Storm dem overkom,
Og deres Skytsguds Huld til Hevn sig vendte om.

37.

"Vel" udbrød Oldingen: "vel den, som Himlens Røst
"Saa strengt og kjerligen som dig opdrager!
"Vel den, som ei det mindste Feiltrin tager
"Ustraffed! Jordens Held og al dens reene Lyst
"Skal sikkert vie ham. Paa slige Hjerter vredes
"Ei ævig Oberon. Og troe du sikkert mig,
"Min Søn, hans Die er usynlig over dig;
"Fortjen hans Raade kun, og du skal engang glædes."

38.

"Hvormed fortjene den? Hvad Offer kan jeg yde
"Hans Brede?" Hyon spør med varm Behjertighed:
"Saa svært det være vil, sig frem, jeg er bereed;
"Hvad kan jeg gjøre, Ven?"—"Hans store Bud du lyde!"
Alfonso svarer ham: "Hvad du har syndet, kan
"Kun derved gøres godt." Den Unge bleeg hensvinder.
"Jeg føler det" udbrød med end halvredmende Rinder
Den Gamle: "men jeg veed, jeg taler med en Mand."

39.

En stor Selvfølelse greb nu den unge Mand:
 "Der haver du min Haand." Ei flere Ord han bruger.
 Og vel den Mand, som efter hundred Uger
 Sig selv det Vidnesbyrd med Sandhed give kan,
 At han har ikke brudt det Løfte, han har givet!
 Saa skøn en Feier vandt vor Ridder aldrig før;
 Thi Kampen, hvortil han sig nu forpligtig gjør,
 Er Selvfornegtelse af Kjød og Blod og Livet.

40.

At holde Sandserne (forsikrer Oldingen)
 I Fred med Dyden er det bedste Middel dette;
 Ved Arbeid og ved Sved dem flittigen at trætte;
 Da intet bringer dem saa let af Ordenen
 Som ledigt Drømmerie. For at afværge dette
 Han ufortøved, naar det gryer ad Dagningen,
 I Skoven gaaer og Træe med skarpe Øxe fælder,
 Og kommer ikke hjem før Dag ad Aften helder.

41.

Endnu for Rezia en Hytte hen at sætte
 Og Tag og Bægge vel med Moos og Leer at tætte,
 Saa til Caminen, at den altid lue kan,
 Og til Ildstedet en nødvendig Forraad Brænde,
 Og feede Fyr og tørt smaaehuggen Gran
 At sætte op i Stabeler for hende,
 Sligt giver vores Prinds nok at arbeide paa,
 Men hjælper ogsaa til des bedre Natteroe.

42.

Vel i Begyndelsen ham vil ei ret gelinge,
I Ridderførdets Sted et Ørestkæft at svinge;
Med uvandt Haand, han alt greeb an som tungt
og stort,
En Bonde havde det i halv saa lang Tid gjort.
Men daglig lærer han, thi Øvelse gjør Mester;
Og føler han endog sig trætted nu og da,
Saa tænder Tanken dog: det er for Rezia!
Hans Jld igjen, og snart den matte Arm befæster.

43.

Jmedens Hjon har i Skoven Arbeid, pleier
Den ædle Olding, skjøndt af firsindstive Aar
Den tunge Byrde paa hans Skuldre veier,
Dog ei sin Noelighed, kun at han sjelden gaaer
Fra Hytten længer bort, end at han sig begiver.
Til Haugen, hvor han er for Spøg beskæftiget,
Og Gravespaden selv med egne Hænder driver.
Amandas Omsorg er at passe Kjøkkenet.

44.

Der seer man (skjøndt, hvis ikke Englene
Med aandelige Syn om deres Billed svæve,
Hvem seer da hende her?) med Nafyn smilende,
Hvorpaa kun Sorgerne som lette Skyer svæve,
Hvor Kongedatteren med Lyst forrettede
Hver ringe Pligt, Huusholdningen kan kræve.
Hvor hastig greeb hun an, hvor let gif Arbeid ført!
Som hun har aldrig kjendt og meget mindre gjort,

45.

Tidt ved et Trug med Vand for Døren af sin Hytte
 Hun blotter uden mindste Harm
 Og Umbue for sin fine Hud at skytte
 Den glatte svanehvide Arm.
 Den Fryd (hvor sød en Løn) hün faderlige Gamle
 Og hendes elskte Mand at gjøre Tjenester,
 Og holde Begge frie for Armod's Krænkelse,
 Er Guld Korn, som hun af sit Arbeid synes samle.

46.

Og møder hende saa den ædle Olding, som
 Af Haugens Arbeid træt til Hytten vender om,
 Ved hans Velsignelse hun da en Glæde finder
 Saa reen og inderlig, som om hun treefold vinder,
 Hvad hun i Bagdad lod. Og naar saa Aftenen dem
 Ved Stjerner's Lys ledsager hjem,
 Og paa den yndige Amandas Kinder,
 Som halv i Skygge staae, Caminens Flamme skinner;

47.

Da sidder Høndet sin Brud betragtende,
 Men hans henrykte Blik er stille, hulde,
 Hans Ejel opløfter sig, og søde Taarer rulle
 Med af den mørke Kind. Dybt tie Sandserne!
 Hun overjordisk er, en Himmels Gudinde
 Medskikked ham til Trøst — hvert Træk, hvert kydste
 Blik,

Hvori han læser, hvad der inderst foregik
 I hendes Bryst, ham lader Palmen vinde.

48.

48.

Tidt naar de alle Tree sig ned tilfammen sætter,
(Alfons i Midten sadt, hans Haand Amanda tog
Og laae i sin) de høre halve Nætter,
Naar han fortæller dem et Stykke af sit Tog
Igjennem Livets Løb, som nu ei meer ham smerter.
Ja tidt den Andeel, deres varme Hjerter
Tog i Fortællingen, ham selv opvarmede,
Og toe Historier blev uformærkt til tree.

49.

Og for at mane bort Tungfindighedens Mand,
Som nu, da Marken laae i Frostens tause Baand,
Med Uglevinger hist blandt Snee og Taage driver,
Sit Selskab. Hyon ved en Harpe tidt opliver,
Som han af Hændelse engang fandt i en Krog,
Ubrugt, forstemit, slet spendt, det synes dog,
Som om Apollos Mand det døde Træ besjeler,
Naar sig Amandas Sang med Hyons Spil formæler.

50.

En soelklar Winterdag dem ofte lokkede,
Naar fiern det glatte Hav af strænge Kulde brager,
Og hist langs Fjeldets Ryg den hvide blindende
Snee
Af Aften solens Guld et Purpur-Anstrøg tager,
Da lokte dem Naturens høie Glands
Sig i den reene Strøm af kolde Luft at bade.
Hvor følte de sig styrked, Livets Gands
Forfrisket, muntred op, og alle Tanker glade!

51.

51.

Saa sneeg sig Winteren umerkkelig forbi.
 Og nu opvaagnede af lange Slummer
 Al Jorden, klædt af Skaberen paa nye
 I lysgrønne Dragt; ei Skoven meer forstummer,
 Den er ei meer Ruin, hvor døde Støtter staae;
 Naturens Tempel i de høie Skyggegange.
 Staaer atter fuldt og skiondt, og Fugles Chore paa
 Det unge Løb slaer an til Lov og aarle Sange.

52.

Med Blomster dækker sig Naturens hulde Barm,
 Alt smile Engene, og alt er Lufteu varm,
 I nys udsprungne Busk en Fugl sin Mage kalder,
 Ned over friske Moos langs Fjelderyggen falder
 Igjennem Dalens Eng det rindende Chrystal.
 I daglig tættre tilsammenhvelvede Lunde,
 Som Maanens fulde Skin knap gjennembryde kunde,
 Optoner høitidsfuld den samme Nattergal.

53.

Men Rezia, hvis Maal nu rykker nærmere,
 Forlader Hytten tidt, og vandrer ofte eene
 I mørke Lund blandt tætbevorne Greene;
 Beklemt af Ahneiser hun staaer der lænende
 Sig til et blomstred Træ, og glædes at fornemme
 Den Susen, Svæven, Liv af hver en nyfødt Stemme,
 Og seer i Tankerne med forudfunden Lyst
 Et Barn at ligge op til hendes Moderbryst,

54.

En nyfødt Søn. Ham hendes Moderhjerter
Begaver rigelig med hver Henrykkelse,
Alt forud kjender, hvad hans første Smil begjærte,
Og føler hver en Dribt, som han udviklede.
Hvor vil han kjerligen godtgjøre og erkjende
De Lidelser, som hun for hans Skyld bærer let!
Og i hans Ansigts Træk hans Faders Majestæt
Vil smukt beblandet staae med milde Træk af hende.

55.

Dog dette glade Haab blir ofte slagen ned
Af stille Sorg og Følelser, hun veed
Selv ikke Neede for, og som hun dog vil dølgge
For Hyon og Alfons, endskjøndt hun neppe kan.
"O havde Fatme dog" hun tænker: "kunnet følge
"Med mig Elendige til dette Trængsels Land!"
Dog trøst dig, Rezia! Den Haand, som dig har leedet,
Har dig sin Hjelp alt længe forberedet.

56.

Titania, den himmelske Fyrstinde,
Som en utidig Lyst sit Beddemaal at vinde
Saa uformodentlig fra Elvekongen jog,
Til denne samme De fortviled Tilflugt tog.
Med den Gemal, som ved sin Eed har lovet
Et Løfte, som, saa vidt som Himlens Buer gaaer,
Ei nogen Mand at bryde haver vovet,
Med ham al hendes Lyst og Herlighed forgaaer.

57.

For seent begræder hun det raske Dieblif.
 Sin Ubetænkksomhed, den himmelhøie Brøde,
 Som hun imod sig selv og sin Gemal begif,
 Erkjender hun med Kinder skamfuldrøde.

Stolt stræber hun omsonst sin Kjærlighed imod
 Omsonst — hun gjerne fløi til Jordens Ende,
 Og kasted sig, for Skjebnens Dom at vende,
 I Taarer ned for den Opbragtes Fod.

58.

Men ogsaa det omsonst. Han svøer, i Luft, i Vand,
 Og hvor en Blomsterlund af Himlens Balsam fødes,
 Og hvor den magre Gris i ævigmørke Land
 Bevogter Troldomsstak, ei meer at mødes.

Endskjøndt han haver selv bagefter angret det,
 Den Sed han svoret har, maae ham som Mand forbinde.
 Det Eeneste, som kan hans Løfte overvinde,
 Et troefast Egtepar, hvem tør vel haabe det?

59.

Det Haab er ævig tabt. Thi et standhaftigt Par,
 Saadant som aldrig blir og aldrig var,
 Kan kun foreene dem. Af Adams Børn at vente
 En ævig Troe, som ei ved Stormvinds Stød
 Blev rysted, aldrig af en fremmed Lue brændte,
 Men Proven stod, det er Umuelighed at vente.

Og haabløs synker i den fjerne Fremtids Skjød
 Det taaresvangre Blik, som ingen Lise kjendte.

60.

Forhadt er hende nu de lette Elyphers Dands
I Maanestkin, forhadt i sine Blomsterklæder
Den unge May. Ei smykker Myrtekrands
Den glatte Pande meer. Selv Eyn af Liv og Glæder
Opriver hendes Saar. Hun flyer med Vengstelser
Igjennem tomme Luft i Stormvind hist og her,
Men finder ingen Roe, og skuer ingen Steder,
Som efter hendes Sorg har nok af Skræksomheder.

61.

Til sidst opdager hun i store Ocean
En ubeboed De. Optaarned af uhyre
Ruiner, lokker just dens Mørke hende an,
Bed Himlens Lykke skildt sin Flugt derhen at styre.
Den er for Kummer skabt. Hun slaaer fra Luften ned
Og styrter i en Kløvt paa dette vilde Sted,
For uforstyrred her at kunne være eene,
Og mellem Klipper selv, om mueligt, at forsteene.

62.

En Gange fra den Tiid Titanie
Fløi hid, al Jorden sig paa nye fornygede,
Ekiendt hun ei veed deraf, men som en Offerqvie
Laae taalig paa en Steen sin Død at oppebie.
Op Dagen randt og sank, den hulde Skyggesdel
Bestinner tryllende de høie Fjelde;
Omsonst! Hun føler kun sin Kummers Vælde,
For Glæde følesløs som Verdens kolde Poel.

D

63.

Den Tænke, at den elskte Oberon
 Selv liider, ja maaskee end værre bøder,
 Den Tænke er den Dolk, som Skjebnens strænge
 Haand
 Med allerdybest Saar i hendes Hjerte støder.

Han elsker hende vist, og o! òm Kjerlighed
 Han føler, da han har fordømt sig selv til Smerte
 Og hende med, hvad Tilstand for hans Hjerte!
 Saa grum en Tilstand, at han mueligt meere leed.

64.

Dog da for alle Sjele - Saar,
 Hvor dybt endog de staae, den store Trøsterinde
 Tiid Lægemedel har, saa veeg hun ogsaa for
 Dens Lokkerøst. Den smægtende Gudinde
 Opklarer sig igjen, hun lider taalende,
 Og hendes Phantasie i Grønt sig atter klæder,
 Hun giver Rum igjen for Haabets Smigreglæder,
 Hvad for umueligt var, hun nu formodede.

65.

Med eet hun skrækkes for blandt Klipper sig at finde,
 Hvori begravet hun tilforn sig gjerne saae;
 Nu maae fra hendes Syn en Deel af Gjeldet svinde,
 Og et Elysium med Blomster pryded staae.
 Hun falder, strax paa hendes Bink foreene
 Tre Sylphepiger sig Gudinden glad at tiene,
 Et yndigt Søsterchor, som hendes Sorg forslog,
 Og den Forladte sig af kjerlig Pligt antog.

66.

Det Paradiis, som Elfedronningen
I Klippen skabte sig, var der, hvor og vor Ven
Alfonso selv i meer end tredive Vintre boede;
Og ham uvidende var just den Lund, der groede,
Gudindens Residens; det hende var, hvis Sang
Imellem Buskene som Englestemmer klang;
Useed af Oldingen hun selv om Grotten svæver,
Naar Anders sagte Vind omkring hans Pande bæver.

67.

Selv vore Elskende, fra Dagen af, de dreve
Til denne De, af Luftens Dronning bleve
Bemærkede, og daglig havde hun
Indhæntet Kundskab ved en Sylphe fra sin Lund.
Tidt stoed hun selv, naar hine sig at være
Allene troede, sig noie at belære;
Og efter hvad hun saae, hun meente, dette Par
Maaskee just det, der prøves skulde, var.

68.

Jo længere hun tænker efter,
Jo meere hendes Haab og Tillid sig bekræfter;
Thi dersom Syon og Amanda ikke er
Det prøvofaste Par, som Oberon begjær,
Saa er for ævig tabt det Haab, hun torde nære.
Nu hende blive de saa vigtige som kjære,
Usynlig derfor hun med Sylphesøstreue
Den unge Kones Hjelp besluttede.

D 2

69.

69.

Dg Timen kom. Af mørk Beangstelse
 Amanda dreven om gif mellem Buskene,
 Som rundt om Hytterne ambrosiff stræde
 En Vellugt Morgenens til Offer mildt insøde.

Hun vandrer frem paa denne smale Stie,
 Til hun sig uformærkt nær ved en Grotte finder,
 Hvorom Bedbende sig i høilys Fletning vinder,
 Da Morgensolen faldt mildtstraalende deri.

70.

Alfonso, naar tilforn han gif i disse Lunde,
 Tidt vilde gaae derind, men aldrig funde;
 Hans gamle Tjener og, det var og Hyon skeet,
 Saa tidt han havde for det Under at opdage
 Forsøgt derpaa. De havde intet seet;
 Men kun en ukjendt Magt dem syntes bort at drage,
 Det kom dem for, som en usynlig Dør,
 I det de vilde ind, med Magt dem Modstand gjør.

71.

De strax mismodig bort fra Helligdommen vandre,
 Og alle overfaldt en selsom Rystelse,
 Saa ingen meer Forsøget vovede.
 Det uvist er, om et Prindsessen som de andre
 Før havde prøvet det; nok da hun ønskete sig
 For Spøg at være den, det lyktes, hun tilfide
 Bedbenderanferne med lette Haand lod glide,
 De give Plads og — ind hun traadde lykkelig.

72.

Knap seer hun sig berinde, før hun mærker
En Zittren overalt, nu svinder Lys og Dag
For hendes Dine bort, hun fandt, hvor Slag paa
Slag

Ukjendte Piinsler dybt i Marv og Seener værker.

Det gaaer forbi. En Mæthed følger paa,
Saa sød som Maanens Skin de blide Straaler gemmer
Bag tætte Skyers Nat; hun halv i Svøn fornemmer
At hun paa Bænk af Moos og Roser laae!

73.

Nu dæmre der forvirrede Gestalter,

Som blande selsomt sig i hendes Jnderste:
Hun synes, at hun seer sig paa et Rosenalter,
Og trende Engle forved knalende,
Som hende lønlige Mysterier forvalter;
Hun en Gudinde seer i Lysets Billede
At staae derhos, som, naar hun folte Piiner,
Til Styrkelse holdt frem vellugtende Jasminer.

74.

For sidste gang en hastig dæmped Smerte
Beklemmer hendes ængstelige Hjerte;

Nu svinde Skyggerne, hun slumrer atter hen,
Men ved en Efterklang, som søde Toner bære
Til hendes Dre, hun opvaagner snart igjen,
Glaaer Diet op, men skuer ikke meere

De tree Sylphider, hun Titania kun saae
I Rosenglands mildtsmilende at staae.

D 3

75.

75.

Et nyfødt deiligt Barn i hendes Arme laae.
 Hun gav Amanda det, som strax Gudinden saae
 Bortvistet som en Vind derfra at drage,
 Dog blev end, hvor hun stoed, en Rosenlugt tilbage.
 I samme Dieblif hun vaagner af sin Drøm,
 Og rækker Haanden op og troer den sidste Søm
 Af Rosenklædningen endnu at have funden;
 Omsonst! hun greb kun Luft, Gudinden er forsvunden.

76.

Dog end et Pulsflag, og hvor unævnlig stor
 Henrykkelse hun har som Moder funden!
 Hun knap sin Følelse, knap sine Dine troer:
 Hun fandt sig letted, frie og hendes Byrde svunden;
 Paa hendes Skjød der laae en ung og velstabt Søn,
 Som Morgenrosen frisk som Elskovsguden skøn.
 Hun føler — Sjelen i en hellig Belyst svæver —
 At hendes Hjerte sig imod ham hæver,

77.

At han er hendes Søn! Af høi og hellig Lyst
 Henreven, baded i et Svælg af Glædes Taarer
 Den Spæde trykker hun til Kind og Mund og Bryst.
 Det glade Hjerte til sin Yndling ham udfaarer,
 Antaaber Himmelen med rorte Moderbøn
 Om dens Belsignelse og Forsorg for en Søn,
 Dens Naåde skjenket har midt under Skjebnens Brede
 Til et lyksaligt Haab til sin og Mandens Glæde.

78.

Hun hør Naturens Kald — Det samme Moderhjerter,
Hvor grandt det hører, hvad det aldrig lærte! —

Dg med en Lyst — ja Englene, der slog
Paa hende Dine ned, om Engle kunde
Fortryde paa en Lyst, de maatte den-misunde —

Op til sit Moderbryst sin spæde Søn hun tog
Instinkten ledende, og lod i Glædens samme
Medfølelser sit Hjerter fuldt op svømme.

79.

Wor Hyon midlertid har rundt omkring i Lunden

Opsøgt sin Rezia toe bange Timers Tiid,

Dg da han ingensteds har hende funden,

Han fører endelig en Hændelse herhid.

Han nærmer sig den utilgjengelige Grotte

Dg intet sandser ham — O hvad han føle maatte,

Da han sin Kone saae fordybed i sin Lyst

Dg denne Elskovsgud ved hendes Bryst!

80.

J, som Naturen har, da J gif ind i Livet,

En uudtømmelig Erstatning givet

Før alle Skjebners Stød, et Sjelens ægte Guld,

Som ikke er tilfals for alt Golcondas Muld,

En Skat, som eder ud af Verden følger med —

J, som Naturen har det Ypperste af Livet.

En følsom Sjel og reene Sandser givet,

Seer hen og føler det — Forhængen falder ned.

Oberon.

Niende Sang.

I.

Nu er det ogsaa Tid, at andre Scener skues:
 Da Rezia sig ud i Havet styrtede,
 Vi satme efterlod om Bord fortvilende
 Og Dag og Nat bejamrende sin Frues
 Elendighed og sin formodentligen med.
 Thi ach! hun græd, hun skreeg, hun reev sit Haar
 forgjæves!
 Det er blæst bort, med eet Pust er afsted
 Det faure Haab, hvoraf før hendes Hjerte hæves.

2.

Hvad vil der blive nu af hende, da iblandt
 De raae Matroser hun allene sig befandt?
 De spotte hendes Rød og ingen Medynk bruge,
 Berusede af Wiin med frække Dine sluge
 De alt det visse Rov — Til Lykke reddede
 En (halvvelkommen) Storm den Skyttsberøvede.
 Paa dybtoprørte Søe sig høie Bølger hæver,
 I det at vildsomt hid og did Pinassen svæver.

3.

Paa det uviste Hav den jages om,
Som Stormen snart fra Nord og snart fra Osten
kom.

Matroserne tilsidst almindelig forsage,

Da efter tre forfækkelige Dage

Sig Skipperen til Tunis slagen seer.

Den Skade, som til Søes ham truffen er,

Beslutter han til Lands til Fordeel at forvandle,

Og som Slavinde her Frue Fatme at forhandle.

4.

Chi Fatme, som knap fem og tredive gange

Saae Baarens Blomsterpynt og hørte Lærkens Sange,

Var blandt seent falmende Brunetters sjeldne Tal,

Som med en mørkebruun og talende Dval

I Diet ikke snart hør op at synes unge,

Og som med Hul i Kind og honningflydende Tunge

En Elsker skadesløs for Ungdoms Rosenglands

Kan holde og endda fortrylle mangan Sands.

5.

Hofgærtneren, som just paa Slavetorvet kom,

Da disse Baere blev for tredive Sultaninder

Budt frem, det skjøne Kjøb Betragtning værdigt finder,

Han træder til, beseer, den Skat han synes om.

Hans hvidgraae Hoved har maaskee sig lidt forløbet,

Det Huusgeraad han troer, ham i hans Gulistan

Just fattes. Hurtig han slaaer til med Kjøbet,

Og Fatme taaler det, hun ikke ændre kan.

6.

Den brave Scherasmin med stedse gunstig Vind
 Forfulgte midlertid de ham befalede Keiser:

Knap til Marseilles Havn hans Faertoi lagde ind,
 Saa sadt han sig til Hest og reed til Frankrigs Keiser,
 Tilferdig som om Liv og Belfærd stoed paa Spil.
 Alt var han ved Paris, og fra de næste Høie
 Dens gyldne Templer laae udbreedet for hans Die,
 Da hans Betænkninger sig stødte paa en Tvil.

7.

»Holdt!» skreeg hans Genius: »min Søn! og før vi traver
 »End længer frem, betænk, hvad Vrende vi haver.
 »Din viise Pande selv og jeg din gode Mand
 »Det burde længe før betænkt ved Askalon,
 »Ehi naar vi ærlig med hverandre tale ville,
 »Du burde ei det Pudss dig ladet spille;
 »Endskjøndt der blæste da en Vind i Hyons Seil,
 »Som lod os ikke Tiid at overveie Feil.

8.

»Ehi, sagt imellem os, der er jo aabenbar
 »Ei Menneskeforstand i denne Ambassade:
 »Herr Carl, som aldrig os tilforn bevaagen var,
 »Vil efter dette Tog os ikke mindre hade,
 »Du neppe Tak engang for Demantkassen faaer,
 »Ehi sandeligen med den Haandfuld Bukkehaar
 »Og med de Tænder af hvad Strube, veed vor Herre,
 »Din Excellence gjør det Onde tie gang værre.

9.

”Ja naar med Pomp og Pragt det var Herr Hyon selv,
”Man saae ansættendes til Slottet op at ride,
”Med tolv Drabantter bag til Hest, og ved hans Side
”Kalifens Datter; naar han førte Ordet selv,
”Og kunde med vedbørlige Grimasser,
”Som det sig sommer for en Ridder, Duc og Pair,
”Paa Floiels Pude tung af gyldne Kvaster
”Frembære Land og Skjæg — det noget andet er!

10.

”Da hjælper al den Pragt, som sligt et Optog har,
”Og Sultansdatteren er selv Beviis for Manden;
”Kort en Omstændighed da hjælper paa den anden,
”Og alt slaaer sammen, og gjør Sagen kant og klar.
”Den strænge Keiser kan ei noget Ord indvende,
”Han faaer jo Troen selv haandgribelig i Hænde.
”Herr Hyon haver holdt sit Løfte som en Mand
”Og fordrer dristig, hvad ham ingen nægte kan.

11.

”Alt dette, Hr. Gesandt, til Brøker sig forvandler,
”Om du ei flogere end den, dig sendte, handler” —
”Men nu hvad Raad? Hvad gjør man da herved” —
”I alle Fald det bedste er, du reiser
”Med samt din Kiste fra Paris og fra dens Keiser,
”Før de bemærker dig, og traver strax affted
”Til Rom, den aabne Havn for alle Fromme,
”Hvorhen formodentlig din Herre snart maae komme.”

12.

Hans gode Genius saaledes taledede,
 Og da han efter lang Betænkning ikke kunde
 Modsigge disse gode Grunde,
 Han halv fortrædelig tilsidst besluttede,
 Den gode Stad Paris sit Skulderblad at vende,
 Og lade Traveren alt hvad den kunde rende
 Til Paven's Residens — han langer rigtig an,
 Og strax hans første Wei er hen til Lateran.

13.

Forgjæves han i Forgemakket kom,
 Den Ridder ingen veed Oplysning om.
 Forgjæves trætter han med Spørgsmaal om sin Ridder
 Den Schweizer, som til Vagt i Porten sidder.
 I Byen løber han omsonst fra Dør til Dør
 I alle Klosterne, Vertshuuse, Hospitaller,
 Hvor han fra Top til Taae sin Ridder Hyon maler
 For alle Folk — men sig forgjæves Nøie gjør.

14.

Toe ævige Ugers Tid og endnu andre toe
 Han venter paa sin Frue og sin Herre,
 Og lader ingen Dag sig eller andre Roe
 Med Spørgsmaal, om de dog endnu ei komne ere.
 Tilsidst da Venten er omsonst, fortvilende
 Han paa sin Patoisviis begynder høit at bande,
 Han vil, saavidt som Himlen blaanede,
 Som Pillegrim sin Helt opsøge og Amande.

15.

Han gjør og best deri. Hans Skilling var fortært;
Dg før af Væsten han en Demant skulde brække,
Som i hans Dine er ham meer end Livet værdt,
Da den af Oberon hans Herre er forært;
Før lod han Bælgen sig af Kroppen trække.

Men af en Pillegrim blir ikke Guld begjært
End ikke Sølv, han kun med Muskelkaller
Dg Litanie den halve Jord betaler.

16.

Den brave Gamle sig saaledes betler frem
I tvende heele Aar igjennem Verden
Paa langs og tverts, og søger efter dem
I mangen Havn paa mangen De i Verden.

Om Hyon, Fatme og Amanda spør
Han overalt — til ham tilsidst hans Stjerne
Dg en forborgen Drikt, som Haabet følger gjerne,
Hen til Hofgærtneren i Tunis fører.

17.

Han paa en Steen ved Døren ned sig sad,
For der i Skyggerne, som han er træt, at hvile,
Da han den samme Dag har vandret nogle Miile,
Dg en Slavinde ham nedbringer Viin og Mad.
Hun seer vor Mand i brune Pillegrims Klæder
Bestyrthed an, og han Slavinden ligesaa,
Dg med et blanded Skrig af Angester og Blæder
Strax Begge henrykt i hinandens Arme laae.

18.

”O er det mueligt” skreeg paa hendes vaade Kinder

Den glade Pillegrim: ”at jeg seer Fatme her!

”Og er det mueligt, at vi os i Tunis finder:

”Jeg seer, jeg af mit Haab endnu ei stuffed er.

”Hvad Wind har blæst jer hen til disse Kjetterlande?

”Og hvor er Hyon og Almande?”

”Ach Scherasmin!” skreeg Fatme nu og brød

I Taarer ud: ”De er — Jeg Arme — hvilket
Stød.” —

19.

”Hvad siger du?” han skreeg: ”O Gud forbyde!

”Hvad er de? Tael! —” ”Ach Scherasmin de er —”

Meer fik hun ikke frem, men Taarestromme skyde

Uf hendes Dine ud: ”Ach Scherasmin de er —”

”O Gud!” skreeg Scherasmin, og som et Barn han
græder

Bed Fatmes Hals: ”Hvad! midt i Ungdoms Glæder!

”Det er for haardt! Men ach! ja mine Ahnelser

”Mig spaaede intet Godt — Den Prøve var for svær!”

20.

Saasnart som hun igjen faaer Nande samlet,

Hun ham fortæller alt, hvad foregik

Fra hans Afreise til det grumme Dieblif

I Dødens Nat — da alle Folk forsamlet

Paa Dækket saae ved Himlens tændte Lyn,

Hvorledes Rezia igjennem Skaren trængte

Sig ind paa Ridderen, og med ham slængte

Sig ud i Havets Dyb — det skrækkelige Syn.

21.

Derpaa istemne de en Graad og Klagesang,
Dg Begge sig til den Berømmelse foreene,
At dette skjønne Par i Overflod og Trang
Det bedste Herskab var, som nogen kunde tjene
Al Jorden rund. "Nei!" skreeg hun ofte: Nei!
"Jeg aldrig finder saa fortreffelig en Frue!"
I lige Melodie skreeg han: "Ei heller jeg
"Skal mig ved Siden af saa brav en Ridder skue!"

22.

Til sidst da han sig har end eengang ladet sige,
Hvorledes alt gif til, i Muelighedens Rige
Han seer endnu et Glimt, som Haabet tændes ved,
De var end Begge toe maaskee i Sikkerhed.
Den Tanke bliver vis, jo meer han grunder,
Nei ævig Oberon dem ei forlade kan,
I det, han hidindtil har gjort, i hvert et Under
Er Hensigt, synes ham, og en forborgten Plan.

23.

Med denne Gnist af Haab, som skinner svagt og stille,
Liig fierne Lys i Stormens mørke Nat,
Beslutter han sig aldrig meer at stille
Fra Fatme, da han trygt formoder, at
Sig Skjebnens Udfald her i Tunis viise ville.
Han Pillegrims Stav samt Klædning har forladt
Dg byttet bort for Slavedragt at bære,
Dg tjener Dagløn hos Hofgærtneren sin Herre.

24.

Imedens Fatme og den gamle Haugeflave
 Bedugge tidt med Taarer Blomsterne,
 De dyrke, som de stod paa deres Elsktes Grave;
 Seer Hyon fra den Tiid, at han anlangede
 Til Eremitens Lund, det tredie Foraar drage
 Naturens Teppe op; end fan hans Heltebryst
 Umuelig lade af at onske sig tilbage
 Til Verdens Lummel, til den vandte Ridderlyst.

25.

Den lille Hyonnet saa skjon en Middeltung
 Af Moders Nidighed og Faders Styrke,
 Som nogensinde hang om en Gudindes Hals,
 Og var dog vel bestemt til andet end at dyrke
 Sandjorden her, og med en Dxe gaae
 Til Skovs og hugge Træ, formeerer Heltens Kummer.
 Dig og, o Rezia, i Nætter uden Slummer
 Din Engel hørte tidt, naar du i Taarer laae.

26.

De skue Begge klart ved Ungdoms varme Straaler,
 At Indgetaagenhed dem unaturlig er;
 De føle Kraft til Heltedaad, men her
 Neddæmpes denne Kraft, som ubegrændsed maaler
 En ubegrændsed Kreds! — Forgjæves Taarerne,
 Som sig af det fravendte Die stjæle,
 For Oldingen de dølgge smilende:
 Han læser gjennem Smil i deres ædle Sjele.

27.

Dg skjøndt ham Verden selv er intet meer, dog sadt
Han sig i deres Sted, i hvad de tabte,
I hvad dem hører til, hvortil de skabte
Maae føle sig — erkjender, hvor forladt
De maae sig finde her, og laster ikke Driister,
Som skjenkes Jordens Børn af Kjerlighedens Stiister;
Men han opmuntret dem at holde troefast ved
Det stille Haab om Himlens Kjerlighed.

28.

Eengang en Aftenstund — da Dagens Arbeid bragt
Til Ende var, de ned tilsammen sadde
Bed Hyttens Dør, og følte sig saa glade,
Bed at beskue al den underfulde Pragt
Paa den med Stjerner tæt besaaede Himmel.
I dyb Henrykkelse og hellig Svimmel
De Unge saae derop paa dette Underhav
Med Tak til Ham, som Syn og høie Tanker gav.

29.

Da talte Oldingen meer rørt end ellers om
Det Jordiske; han meente her at leve
Var kun en Drøm, histover svæve
Var sand Tilværelse. — Det syntes Begge, som
En Himmelsluft alt førte ham derover.
Hans Aand opløstede, i det han talede.
Dg halvforbunden ham de Begge syntes see
Til Aanders Verden hist at føres over.

30.

"Mig" foer han fort: "mig taer man alt i Hænde
 "Dg overfører hist — Mit Løb er snart til Ende;
 "Men eders nys begyndt for mange Trængslers Hær
 "Dg mange Blæder med endnu vidt aabent er.
 "Selv Fryd og styrker tidt, at vi kan liide meere,
 "Til uformærket vi til Maalet komne ere,
 "Da svinde Fryd og Sorg og alt, hvad Jordiskt er,
 "Forvanded til en Drom, ei hist ledsager jer.

31.

"Nei blot den Skat, som eders eget Hjerter
 "Har samlet, Sandhed, Dyd, og Sjælens Fred,
 "Dg den Erindring, at ei Bellyst eller Smerte
 "Har rykket eder bort fra Pligt og Skyldighed;
 "Den følger eder hist —" Saa taledede han længe;
 Dg da man skilles ad, to klare Taarer trænge
 Sig i hans Dine frem og staae et Dieblif,
 Dg varmt han trykker dem til Brystet, da han gif.

32.

I denne samme Nat af Fremtids Kummer vækked
 Opslog Titania mod Himlen Dinene —
 Dg Klippen skjald, i det hun stod forskrækked,
 Dg saae og læste dybt i Midnats Stjernerne.
 Gudinden kaldte strax de tree Sylphider
 At see de uheldsvangre Eider,
 Som trækker op ved sær Forbindelse
 Imod det ædle Par imellem Stjernerne.

33.

Dg tæt i Skygger søbt hun fløi til Leiet hen,
Hvor i en Myrtelund, sin Søn i sine Arme,
I søde Elummers Skjød laae Sultansdatteren,
Dg tænkte ei paa Skjebnens bittre Harme.
Titania berøer med hendes Rosenqvist
Den sovende Prindsesses Bryst,
At Roe maae hvile der, imens hun Barnet tager,
Som i Uskyldighed end Søvnens Sødhed smager.

34.

Tilbage iiler hun med hendes skjøne Bytte
Dg siger til Enphiderne: "I seer
"De grumme Stjerner, som omkring Amanda er!
"O redder dette Barn i min løvgrønne Hytte,
"Dg pleier ham, han er min Søn, mit Alt."
Derpaa hun tog af Krandsen om sin Iffe
Tree Rosenknopper ud, gav til enhver af disse
En Knop og sagde: "Bort, det dages alt."

35.

"Gjør, som er eder sagt, og Dag og Nat i Lunden
"Seer eders Roser an, thi naar I alle tree
"Til Lilier forvandlede see,
"Er jeg med Oberon igjen forbunden.
"Da bringer ham igjen hen til Forældrene,
"Thi med min Nød er og Prindsessens Nød forsvunden."
Talt, Gratierne for Gudinden neiede,
Dg med Amandas Søn fløi bort i Skyerne.

36.

Saa tidlig Funkerne den østre Himmel tænde,
 Saa søger Rezia med øm Uroelighed
 Sin Mand, som har sit Natteleiested
 Affides i et Fjeld fjern fra Alfons og hende,
 Saa hastig gaaer hun bort, at hun (hvad ei er skeet
 Fra hun blev Moder af) ei haver forud seet
 Til hendes Søn, som hun formoder
 End roelig sovende ei savne vel sin Moder.

37.

Hun fandt sin Mand i Haugen vandrende,
 Og Begge, skjøndt de tør hinanden ei fortælle
 Den fælleds Frygt, sig strax forsoiede
 Hen til den gamle Faders Bælle.

Da de hans Leiested sig langsomt nærme til,
 Hvor banker deres Bryst? Hans Hænder paa hans
 Hjerte

Laae folded, aandeløs, hans Ansyn med et Smil,
 Dog ædelt hvert et Træk og reent og uden Smerte.

38.

Amanda sagde: "O han slumrer kun!" og laae
 Sin Haand paa hans saa let, at hun den neppe rører.

Men da hun følede den kolde Haand, og saae
 Den Bleege liggende, som intet Tilraab hører,

Saa sank hun ned ved den Affieledede
 I dyb Bæmodighed, og Taarestømme bade
 Den ædle Kind, i det hun sagde hulkende:
 "O Fader, saa har du da skullet os forlade!"

39.

39.

Hvad foregik i disse Edles Bryst?
De kaste sig i den høitideligste Kummer
Med hos det kolde Liig, den dybe Sorg forstummer,
Men Graaden skjenker dem sin bitterkiære Lyst.
De trykke paa den døde Helgens Hænder
Den sidste Told af deres Kjerlighed,
Og som fortryllede end staae bestandig ved
Det elskte Billede, som deres Smerte tænder.

40.

Det paa hans Ansigt var, som om de saae
Et Dagljær af det Liv, som Nander hisset leve;
Og af det reene Lys, af Himlens Straaler paa
Hans Pande sig et Gjenskin syntes hæve,
Som alt til Manders Liv hans Leer forfinede;
Og om hans stille Mund, fra den Belsignelse,
Han døende har havt for dem at kræve,
Et neppe synligt Smil dem forekom at svæve.

41.

”Det er — O ja det er, brød henrykt Hjon ud,
Hans Tanker hæved sig til alle Væsners Gud;
”Som om en Straale skjød fra Lysets Buer
”Med i mit Bryst! Saa stærkt jeg aldrig følede
”Naturens Værdighed, saa klart jeg aldrig skuer,
”At Jordens Liv er kun en Hule førende
”Til Lysets Riger op, og aldrig saadan Styrke
”I dette Bryst jeg fandt til Ret og Dyd at dyrke;

42.

"Til hver Besværlighed til hver Kamp, jeg har haft,
 "Jeg aldrig fandt den Munterhed og Kraft
 "Gjennem Prøvelser mig mandelig at kæmpe.
 "Lad og, min Elskede, lad mange Trængseler
 "End vente os — vi komme Maalet nær,
 "Dg intet skal mit Mod min stolte Tillid dæmpe."
 Saa taler han, i det han ud af Grotten gaaer,
 Dg Skiebnen tager ham paa Stedet paa hans Ord.

43.

Thi da de bort fra Liiget med hverandre
 Dg Haand i Haand foreened vandre;
 Gud, hvilket Skuespil, hvad Orken staaer
 Omkring det ædle Par! Til hvilken fremmed Jord
 Er de bragt hen! Forsvunden, reent forsvunden
 Er deres Paradiis, den forhen Blomsterjord:
 Forsteenede de staae. Tilbage intet Spoor.
 End ikke Stedet selv er meere funden.

44.

En Afgrunds steile Rand er uuder deres Fod,
 Dg overhængende tværtbrudne Klippehoie
 Omringe dem, hvorhen sig vender deres Die,
 Dg Torn og Tidse. groe, hvor Haugen fordum stod.
 Tilintetgjort er deres fjære Lunde,
 Den dunkle Skov, som klang af tusind Mynde,
 Tilintetgjort, og et ufrugtbart Fjeld
 Har reist sig, hvor tilforn randt deres Rilbevæld.

45.

Til hvilke nye Jammer-scener

Det grimme Skuespil bereder dette Par,
Da alt, hvad skrækkeligt Naturen har,
Til deres Undergang sig her foreener!

”Ach” brød de ud: ”kun for Alfonso stod
”Det tabte Paradiis med Foraarsblomster smykked!
”For hans Skyld nød vi det. Saa snart han os forlod,
”Naturens Biddhed er igjen tilbagerykked.

46.

Amanda siger: ”Jeg har fatted mig!” og tvinger
Tilbage tvende Suk som steg af hendes Bryst.
Elendige, den Dag som alt dit Vanheld bringer,
Har dig endnu ei viist den skrækkelige Dyst!
Sin Søn hun har forladt ved første Morgenrøde
End hvilende, hun troer, i Morgenslummeris Skjød,
Ham hendes sidste Trøst: sin Skjebnes haardeste Strød
Gaaer hun med ham paa Armen tryk imøde.

47.

Hun fløi til Leiet hen, hvor han for nylig laae
I hendes Arm, og som af Himlens Vaaben
Faldt truffen om, da Leiet tomt hun saae:
”Er han opvaagned? fandt han Døren aaben
”Og søgte os? O Gud! om borte Barnet var!
”Forfærdeligt! Dog mueligt er han frøben
”I Skjul for Spøg, og” tænker hun: ”han har
”Maaskee sin Moder søgt og er i Haugen løben.”

P 4

48.

48.

I Haugen — Ach, den er nu Fjeld-Ruin!
 Dog styrter hun derud og høit paaraaber sin
 Fortabte Søn ved Navn og søger, om ei Huler
 Og Fjeld ham mueligen for hendes Die skjuler.
 Hans Fader, som fløi til ved Skriget, stamlende
 Gav Rezia et Haab, som selv ham manglede:
 De vilde vist blandt Klipperne herinde
 Ham sund og frisk igjen paa engang finde.

49.

Allt tvende Timers Tiid var al Opsøgelse
 Forgjæves anvendt. Ach omsonst ombankte de
 Blandt Skov og Fjeld, besteege alle Spidser,
 Igjennemkrøbe Buske, Klipperidser,
 Og kummerfulde, for endog som død
 At finde ham, de steg i mangen Huule ned
 Ach! intet Epoer! Omsonst er Skrig og Klage!
 Fra Bjerget slaaer hans tomme Navn tilbage.

50.

At han forsvinder her, hvor hverken vilde Dyr
 Ei heller Mennesker (tidt vildere end slige)
 Befinde sig, det Ubegribelige
 I denne Hændelse end Angsten større gjør,
 Men nærer og et Haab: Det kan ei andet være;
 Han har dem søgt, og da hans Fødder bære
 Ei længer kunde ham, han sover vist et Sted,
 Af Vandren træt, i sin Uskyldighed.

51.

51.

Nu blir paa nye Fjeld, Skove, Dale, Høie
Og hver en Vinkel, hver en Krog
Igjennemføgt med Falkesie.

Ja deres Uroe drev, hvor usandsynligt og
Det var, at levende de der ham skulde møde,
Dem ned til Stranden selv, hvor mellem dette Øde
Af Sump, Morads og høit optaarned Sand
Amanda tabte sig af Syne for sin Mand.

52.

Paa engang skræktes her det taushedsvante Øre
Af en særdeles Lyd. En Klang hun syntes høre
Lig Stemmer, dog da Lyden strax forsvandt,
Og hun sig temmelig nær ved et Vandfald fandt,
Som over Fjeldets Ryg med Skum og Bulder slagen,
Nedstyrted sig bedøvende,
Og randt med Eusen frem imellem Klipperne,
Hun troede, Øret var af Vandets Lyd bedragen.

53.

Da hendes Vndling hun allene søger om,
Hun tænker ei paa nogen større Fare:
Men pludseligen da omkring en Høi hun kom,
Hun seer bestyrted sig omringed af en Skare
Bruunsorte Mænd, og bag ved dem hun seer
(Imellem Haab og Frygt det ædle Hjerter banker,
En Haarbred mellem Liv og Undergang er her)
Hun øiner i en Bugt et Skib for Anker.

54.

De havde fort tilforn sig lagt for Anker her
 For Vand at hente, og var dermed end beskæfted,
 Da deres vilde Blik med eet forundred hæfted
 Paa Rezia, opdager strax, hun er
 Saa smuk som nogen af Circassiens Slavinder.
 Hvor selsomt her paa dette øde Sted,
 Som Skibe ellers flye for dets Ufrugtbarhed,
 At see en Pige skøn som Mahoms Himmelqvinder!

55.

En Skønhed smelte kan endog et Bryst af Jis,
 Men dette Udskud er ved ingen Ting bevæget;
 Med Koberglubskhed de beregne Skønheds Priis
 (Af Marmor eller Kjød dem ligemeget)
 Blot efter Markepriis som andet Kjøbmandsgods.
 "Her" skreeg Captainen: "vi tie tusind Sultaninder,
 "Til forholdsmæssig Deel og Lod imellem os,
 "Ved denne Fangst for næsten intet vinder.

56.

"Op, Karle, griber til! En Tøs som denne er
 "I Tunis os saa god som heele Ladninger.
 "Hans Majestæt er just for slige Turtelduer,
 "Og der er ingen blandt hans Harems Fruer
 "Liig denne vilde Møe. Ja selv Almansareth,
 "Saa skøn hun er, ei bærer Vand mod hende.
 "Na Hilledød hvor vil Almansor brænde,
 "Naar vi tilbyde ham saa nydelig en Ret!"

57.

Jimens sin Tale han med Sæmandsæed bekræfter,
Staaer hun toe Dieblig og tænker efter,
Hvad her at vælge var: "Om Røvere det er,
"Saa hjælper Flugten ei, da jeg er dem saa nær;
"Men mueligt Himmelen os dem til Redning sender:
"Jeg gaaer og taler dem med Tillid til som Benner,
"Maaskee at dem min Bøn til Medynk røre kan,
"Og Rezia endnu see Hyons Fødeland."

. 58.

Med slikt Begreb om Havet vilde Sønnen
Gik Rezia. Med Tillid vandrede
Den ædle skønne Sjel imod Korsfarerne.
Men disse døve blev for alle Bønner.
Det Sprog, som fandt til alle Sjele Bei,
Blødgjør Matrosernes steenhaarde Hjerter ei.
Captainen vinker kun, og Bøttet strax omringes,
For, naar de drage bort, om Bord at bringes.

. 59.

Med hendes ynkelige Skrig,
Som flang blandt Bjergene, frømskynder Hyon sig
Til hendes Hjælp, og som affindig løber
Af Skoven frem, hvor strax den aabne Strand ham røber
Det skrækkelige Syn. I Kamp forfærdelig
Den første knudrede Pnygl for Fødderne han griber,
Og styrter strax, som ud af Skyerne
En Tordenkiile, ned iblandt Barbarerne.

60.

60.

At see sin Rezia imellem Røverhænder,
 At see, hun vægrer sig endnu med blodsprængt Arm,
 Det Skuespil, som ham til Tigerharm optænder,
 Gjer Geegreenen snart i Heltens Næve varm.
 Hans Kæmpehug nedstyrte hageltætte
 Paa Hoved, Skuldre, Bryst. Af Raserie saa vild
 Er ingen Dødelig, hans Døe funker Ild,
 Syv slagne Mohrer ei endnu hans Grumhed mætte.

61.

Men hine taaler ei af blot een eeneste Mand
 At see det skjønne Kov saa skændig sig berøved.
 De gaae foreened løst paa Hyon ufortøved,
 Som sig, saa længe kun han Arme røre kan,
 Ubændig værger, men den overlegne Mængde
 Fra alle Sider ham omringede og trængde,
 Til, skjøndt han rasende slog, stødte, sparked, beed,
 De fik ham endelig paa Jorden styrted ned.

62.

Nu med et Skrig til Himlen sank Amanda
 I Afmagt ned, da hun ham myrded troer.
 Til Skibet slæbes hun fra disse grumme Strande,
 Men Ridderen en grusom Hævn man søer.
 Ham Døden, selv den blodigste at give
 For alt for mild en Straf anseer Barbarerne.
 "Nei!" brød Captainen ud: "for kun des længere
 "At døe den grusomste Død lad ham i Live."

63.

Dybt ind i Skovens Drk de slæbe, Hyon, dig
Saa langt fra Stranden, at dit høie Jammer
Efrig

Kan intet Dre naae, og binde dig med Strikker

Om Hals og Ryg, om Arm og Beenene

Fast til et Træ. Den Ulyksalige blifker

Til Himmelen forstummende

I sin Elendighed, og hurraskingrende farer

Med deres skjonne Rov til Tunis de Barbarer.

Dbe.

O b e r o n .

T i e n d e S a n g .

I.

Alt synker Dagens Lys, og Nattens Sørgefløer
 Indhyller medynksfuld de Drkener, hvor før
 Tre Benner sammensad, som med uskyldig Tale
 Hinanden vekselsvis for Skjebnens Stød hussale.

I denne stille Nøe, hvor fordum festlig Sang
 Iblandt Naturens Pragt mod Morgensolen klang,
 En Ulyksalig staaer, og Nattens grumme Dde
 Deeltager ei med Trost i hine Saar, som bløde.

2.

Titania, indhylled i en Skye,
 Ham hør af Skovens Drk i lange Pauser stonne,
 Hun seer den Døende, hvis Troeskab Trængsler lønne,
 Men ach omsonst! hun maae sit Hjertes Medynk
 flye!

Jernskjebnens Scepters Magt, saa ofte hun den
 Svage

Forladte hjælpe vil, Gudinden drev tilbage.

Hun fløi, og, da hun saae til fordum yndte Land
 End engang, blinkede en Guldring paa dets Strand.

3.

Den gled umærkelig af vor Prindsesses-Finger,
Da hun paa Stranden streed imod hiin Kjøvertrop;
Men Elfedronningen, saasnart hun tog den op,
Gjenkjendende den Skat, som alle Geister tvinger,
Udbryder glad: "O snart er begge's Qual
"Til Ende, Stjernerne skal os igjen forsone!
"Din Brudgombring, o Elfevonge, skal
"Dig anden gang til min Behersker krone."

4.

Imedens havde man til Skibs med megen Møie
Bragt Rezia af sin Besvimelse
Til Liv igjen. Knap Vanden dragende
Oplukte hun sit trøstløstunge Die,
Saa faldt for hende strax Captainen ned paa Knæ.
"O skønne" sagde han: "din Lykke dig fornøie!
"Giv Glæden Rum, og byd din Smerte Trods.
"Om nogle Dage er du Dronning over os."

5.

"Frygt intet Ondt af mig. Jeg er kun for at pleie
"Og at beskytte dig. Dig, Deiligste, at eie
"Er kun Almansor værd, hvis Skjønhed din er liig,
"Bed første Diekast han fængsles vil af dig.
"Og troe mit Ord, du ham med Glæde finde
"I dine Lænker vil." Han taug, og for at vinde
Des meere Tillid til sin Hensigts Ærlighed,
Et rigtbrodered Slør han skjulte hende med.

6.

6.

”Og den er Dødens Mand” (saa var hans Ord,
Ledfaged med et Blik og Tone, som ombord
Alt Folket bragte til at zittre og at bæve)

”Som dette Sløer fordrister sig at hæve.

”Fra dette Dieblif betragter denne Skat
”Som en Juvel og som Almansors Mage.”

Han taug, og, uforstyrred at
Hun hvile maae, han trak sig knælende tilbage.

7.

Amanda uden Agt paa Røverchefens Ord
Sad ubevægelig, bedøved af sin grumme
Uhørte Skjebnes Magt med stive, taaretomme
Udslukte Dine. O den Jammer er for stor,
Den er unævnelig — Men selv at smage
Den bittre Skaal, standhaftig gaae sin Rød
Imøde, kan hun det? Nei, dette sidste Stød
Udholdt hun ei, hun sank, dog sank hun uden Klage.

8.

Hun søger Trøst, men finder ingen, tom
Og uden Haab, og Nat som hendes Hjerte
Er alle alle Ting, hvorhen hun seer sig om,
Det heele Liv een Række er af Smerte.

Hun seer til Himmelen, endogsaa der
Er ingen Trøst, er ingen Engel meer.
Bed Randen af Fortvilelsen hun soæver,
Og Døden eene her i Faldet hende hæver.

9.

Sin magre Haand medynksom rækker han,
Han Lidendes den sidste sande Trøster!

Hun stiger ned med ham i stille Skjuggeland,
Hvor Dyden ikke meer for Jammer brøster
Hvor ingen Lænke gnider Hjertet meer,
Hvor Jordens Scener som en Barndomsdrøm forsvinde,
Og Sjelen overladt sig selv allene er,
Der vil hun alt igjen, hvad her hun elskte, finde.

10.

Com et taalmodigt Lam hun laae forblødende
Og saae med Suk sin sidste Stund imøde;

Men i den stille Nat nedsteeg trøstbringende
Titania, med Slummerstøv bestrøede
Den skjønne Lidendes forgrædte Dielaag,
Et Korbæng for de ydre Sandser drog,
Og viiste sig i Drøm for hende,
Ført sin Rosenglands som Elfers Herskerinde.

11.

"Op" siger hun: "fat Mod! Din elskede Gemal
"End lever, og din Søn er ei forloren.

"Erkjend Titania. Naar tredie gang du skal
"Mig see igjen, da er, hvad Oberon har svoren,
"Opfyldt ved eders Dyd, den er det store Pandt,
"Som ender hans og min og eders Plåge."

'Med disse Ord Titania forsvandt,
Dog blev end, hvor hun stod, en Rosenlugt tilbage.

12.

Amanda vaagnende erkjender lettelig
 Paa Dunsterne, som langsomt tabte sig,
 Den samme Guddoms Flugt, som kom paa Rosenvinge,
 Da hun sin Hyonnet til Verden skulde bringe.
 Den nye Beskyttelse opliver hendes Bryst,
 Til glad Henrykkelse sig hendes Tanker hæve,
 Hun veed, at hendes Søn og hendes Hyon leve,
 Og vandrer nu imod Bestemmelsen med Trost.

13.

Ach vidste hun, hvad dog (til hendes Lykke)
 Forborgen hende blev, hvor trøstløs, hvor forsagt
 Den Ulyksalige, med syvfoldstætted Strikke
 Til Eegen bunden, har sin Jammernat tilbragt,
 Hvor smelted hendes Sjel! — Men haver Himlen ikke
 Den Armes Lidelser paa Dydens Vægtstaaal lagt?
 Og hvor er Oberon? Han staaer ved Nilens Kilde
 Paa skyefrie Fjeldetop. Kan han? Og mon han vilde?

14.

Med et alvorligt Blik mod Den henvendt seer
 Han Hyon smægtende af Sielens Lidelser,
 Han hør de tunge Støn, som af det dybe Fjerne
 Fremrulder bævende — seer op til Morgenens Stjerne
 Og drager trende Suf. Da nærmer sig en Geist.
 Af dem, som overalt, hvorhen hans Konge reist
 At søge Dyden var, ham havde troe ledsaget,
 Endstjøndt han vidste ei, hvad Sorg den ædle naged?

15.

Bleeg, uden Blands, den tause Sylphe gjør
Et Skridt mod Oberon, hans ømme Die spørger
Om Kilden til den Qual, hvorfor hans Konge sørger,
Af Vrefrygt han ei at tale vove tør.
"Skue!" udbrød Oberon. Og paa hans Bud sig svinger
En Skye med vidtudspendte Vinger
Forbi, og Sylphen selv ved Synet skjælvende
Som i et Speil seer Hjons Billede.

16.

Forblødt af sine Saar, med sønderknused Hjerter,
Nedsunken i den allerdybeste Nød,
Forladt han bunden staaer med Sjels og Legems Smerte
I Skovens Dk og doer den lange Martyrdsd.
Midt i Fortvilelsen hans Sjæl med Marter fyldet
Til disse Følelser end hæver Heltens Bryst:
"Har jeg forskyldet det? Og har hun det forskyldet?
"Er vor Elendighed kun høiere Væsners Lyst?

17.

"Hvor udeeltagende ved mine grumme Piner,
"Hvor roelig er Naturen rundt om mig?
"Et Sandskorn ei for min Skyld rører sig,
"Ei noget Dyr, ei noget Væsen triner
"Hertil og redder mig. En Kniv, en Flintesteen
"Til mine Lænkers Traad at overskjære
"Var nok — ach ingen Haand blandt Millioners Hære
"Bevægelse og Liv meddeeler den!

18.

»Men dog om min Elendighed at hæve
 »Din Villje var, o du, som mig min Død
 »Saa tidt undrevet har, du Grumme, naar du bød,
 »Da skulde paa dit Vink tie tusind Hænder leve
 »Dg løse mine Baand.» — Ved disse Heltens Ord
 Igjennem Mars og Been en hellig Zittren foer.
 Hans Strikker løste, heele Egnen flytted,
 Dg af en useed Arm han selv er understøtted.

19.

Det var den Mand, som Oberon lod see
 I et fortrylled Speil den Armes Billede,
 Som useed af vor Helt ham reddede fra Døden;
 Thi Lysets Søn, igjennemtrængt af Røden,
 Hvori han Helten saae, sank ned for Kongens Fod
 Dg talte Hyons Sag med Graad og mange Sukke:
 »Straffskyldig er han, ja! men du er evig god,
 »Dg kan dit Hjerte ei for saadan Tilstand lukke.»

20.

»Viid, Jordens blinde Søn sin Fremtid ikke seer.
 Ham svarer Oberon: »Vi selv, du veed det, er
 »Kun Skjebnens Tjenere. I Helligdommens Mærke
 »Høit over os gaaer en forborgen Gang.
 »Vi troe, vi handle frit, og veed ei, denne tvang
 »Os, villig eller ei, med umodstaalig Styrke.
 »Hans Marter nager mig som dig, men ihvor ondt
 »Han lider, ikkun eet er endnu mig forundt.

21.

”Flyv hen, og gjør ham løs, og bær ham uden
Bulder,
”Saaledes som han er, til Tunis paa din Skulder:
”Den gamle Ibrahim, som Hoffets Gærtner er,
”Boer nærmest ved Serailets Bygninger.
”Der læg ham paa den Bænk af Steene
”Tæt op til Hyttens Væg og ydre Haugedør.
”Dog lad ham stedse troe, at han er gandske eene,
”Dg sig ham intet Ord, og gjør snart, hvad du gjør.

22.

Saa hastig som et Lyn igjennemskærer Luften,
Den glade Sylphe flyer derhen, hvor Hyon staaer,
Opløser Heltens Baand, og paa sin Skulder gaaer
Høit over Hav og Land med ham igjennem Luften,
Tit hen for Døren, hvor den gamle Gærtner boer;
Der kaster han ham sagte ned af Hosten
Dg flyver bort, og siger intet Ord.
I Dromme sig den gode Ridder troer.

23.

”Hvor er jeg?” spørger han, i det han om sig skuer,
Dg for at vaagne op til nye Trængsler gruer.
Men ikke langt derfra en Hane galede
Mod Dagens Grye, og snart den Anden, Tredie.
Den skrækkelige Nat skal nu af Himlen flytte,
Alt Ostens gyldne Dør sig aabner luerød,
Dg Dagens Gud gaaer frem, nye er Naturen fød,
Dg alting rører sig omkring vor Gærtners Hytte.

24.

Nu knager Døren op. En høi og mager Mand,
Med hvidgraat Skjæg, skjøndt frisk og stærk af Lemmer,
En Spade i sin Haand, en Morgensang istemmer.

Bestyrthed begge Toe de see hinanden an:
Herr Hyon i en Slavetikittel kjender

Sin gamle Scherasmin — og denne gode Mand
Sin brave Herre strax paa Diebliffet kjender,
Endskjøndt han finder ham i meget udsel Stand.

25.

”D er det mueligt?” skreeg de begge Toe tillige —
”Herr Ridder!” — ”D min Ven!” Hvor finde vi os
her?” —

Den Gamle, som ei veed for Fryd, hvad han skal sige,
— Omfavner Prindsens Knæ og græder, snakker, leer
Paa engang. Men vor Helt den Gamle hæver
Op til sit Bryst og kysser Mandens Kind.

”D Gud see Lov!” udraaber Scherasmin:
”Nu veed jeg da, Hr. Ridder, at J lever.

26.

”Hvad for en gunstig Vind til denne Dør jer bar?
”Dog dette Eted er ei beqvemt til at fortælle.
”Følg, kjære Herre, til jer Waabendragers Zelle,
”Før nogen her os sammen bliver vaer.
”J giver eder ud for Hassan for min Fætter
”Fra Salep en uheldig Handelsmand,
”Som vilde see lidt meer end eget Fodeland,
”Men Skibbrud leed og drev til Lands paa nogle Bret-
ter.”

27.

”Ach ja desværre leed jeg Skibbrud!” siger hiin.
”Det vil nok finde sig” ham svarer Scherasmin,
I det sin Kammerdør han aabner for sin Herre.
”Der” siger han: tag Plads. I kan vel hungrig være
”Jeg veed saa godt som I, at lange Reiser tære.”
Nu fik han frem af ringe Forraadsstriin
Det lækfreste der var: Oliver, Brød og Wiin,
Han dækked Bord og bød ham oprømt være.

28.

”At vi, Hr. Ridder nu, hvem faldt paa saadant før?
”I Tunis for min Høsbonds Hyttes Dør
”Os truffet har igjen, det, efter alle Stræger,
”Som Lykken os har spildt, til Tanken mig bevæger,
”At Oberon, endskjøndt vi mærker ei dertil,
”Os alle her saa smaat tilsammenbringe vil,
”Det Bedste feiler, dog til Pandt for vor Almande
”Kom Ammen, mærker jeg, med mig til disse Lande.”

29.

”Hvad siger du!” skreeg Hyon fuld af Glæde.
”Hos samme Ibrahim, som jeg er tjenende,
”Hun tjener for et Slags Huusholderste.
”Den gode Kone vil vist Glædes Taarer græde,
”Naar hun faaer jer at see.” Og nu løb Tungen fort
Med Efterretning om, hvad han har liidt og gjort;
Hvorledes det løb af med Heltens Ambassade,
Da han Paris i Ryggen maatte lade;

Q 4

30

30.

Hvordan han søgte ham i Rom i Lateran,
 Og løb fra Dør til Dør, fra Mand til Mand,
 Omsonst, til uformærkt hans Solbørs var til Ende;
 At han gik udstaffert med ziirlig Muskel=Pragt
 Omkring som Pillegrim den halve Jord at blende;
 Og af hans Genius tilsidst til Tunis bragt
 Med Fatme, som han fandt, hos denne Gærtner tjente,
 Paa bedre Tider her besluttede at vente.

31.

"Til Lykke, sagde han:" har stedse ufortæret
 "Den lille Kasse med mig draget,
 "Som Dværgen havde jer i Askalon forært;
 "Thi Horn og Bæger har, jeg seer nok, Handen taget.
 "Tilgiv mig, ædle Prinds, jeg traf det sinne Saar;
 "Det var ei smukt af mig at melde saadant noget,
 "Men Glæden gjør, jeg snakker hen i Taaget,
 "Mit Hjerter kjender I, og hermed Punktum staaer."

32.

Den ædle Fyrsteføn sin brave Gamle trykker
 I Haanden: "Ven, du alt skal vride!" sigende:
 "Din Troeskab prøved er som Guld i alle Stykker,
 "Men frem for alle Ting gjør mig een Tjeneste:
 "Den Kasse, du bevarer for din Herre,
 "Er paa Juveler riig. Jeg meener, det er bedst,
 "At du strax skaffer mig Sværd, Lanze, Hest
 "Og Ridderdragt, som jeg med Anstand kunde bære.

33.

”En Trup Sverovere endnu i Aftes har
”Ved Stranden paa en De frarøbet mig Amande,
”Da jeg allene der og ubevæbnet var.
”De føre hende vist til disse Kæverlande,
”Til Tunis eller Sez, i den Formodning, at
”En Dei til sit Serail vil hende købe;
”Men intet Harem skal berøve mig min Skat,
”Om jeg den halve Jord igjennem skulde løbe.”

34.

Den Gamle denne Sag i dyb Betragtning taer:
”Det Sted, hvor J med Sultansdatteren var,
”Er da formodentlig kun nogle Miile
”Fra dette Sted.” — ”Det veed jeg ikke” svar
”Den unge Fyrste ham:” maaskee et tusind Miile.
”Mig baer, jeg veed ei hvem, dog ventelig en Mand
”Udaf en Skov herhid, saa snel som Lynets Pille,
”Thi til et Gegetræ jeg snored var med Haand.”

35.

”Det har” udbryder hiin:” nu ingen anden gjort
”End Oberon.” — ”Jeg selv” vor Ridder svarer:
”Tiltroer ham det. Ja han vil fare fort
”At hjælpe, han er god. Og i hvor mange Snarer
”Min elste Rezia endnu indvikles skal,
”Hvor dybt mit Bryst end liider ved den Qual,
”At tænke mig min Skat i Kæverhænder;
”Det nye Under dog mit Bryst med Tillid rønder.

36.

»Den maatte jo forhærded, og af Steen,
 »Og uden Sjel, og reent uværdig være,
 »At Omsorg Himmelen for hans Skyld skulde bære,
 »Om han endogsaa kun erfaret havde een
 »Af de Bestjermesser, som mig er vederfaret,
 »Som end sig kunde troe til Undergang bevared.
 »Lad min forborgne Wei gaae gennem Ild og Flod,
 »Jeg bliver Dyden troe, urokked staaer mit Mod.

37.

»Kun, kjære Echerasmin, vi maae et spille Tiden:
 »En Lanze og en Hest, om mueligt end i Dag!
 »Jeg har undværet dem — men o det var ved Siden
 »Af Rezia — det var en anden Sag!
 »Men nu er alt mit Blod optændt til Striden,
 »For dette Byttes Skyld jeg gaaer i Baabenbrag.
 »Betænk kun hendes Liv og al min Lykke
 »Beroe maaskee paa nogle Dieblikke.

38.

Den Gamle svær ham til, han gjøre vil sit Bedste,
 At skaffe Begge Loe fornødne Baaben, Heste
 Og øvrigt Tilbehør. Men ved Mishendelse,
 For Aften kom, hans Iver standsede;
 Thi Hyon følte sig paa engang overmandet
 Af Skjebnens Slag, som kom det eene paa det andet.
 Den ædle Lidende paa Gløder uden Røe
 Den heele Nat i Feberdrømme laae.

39.

De Tanker, som omkring i Heltens Hoved farede,
Fremstille sig: han synes i sin Harm
At fægte blodig med en Sværn Korsfarer,
Saa falder han og holder i sin Arm
Sin elskte døde Søn. Nu kæmper han mod Strømmen,
Og har den sunkende Amanda kun ved Sønnen
Af hendes Klædning fast. Nu bunden til et Træ
I Røverhænder seer han hende blødende.

40.

Han synker mat af Harm og Angst paa Leiets her
Med vilde Blik. Men hans troefaste Ven
Kan med sin Videnskab i denne Nød ham tjene:
Thi i de Dage var en Vaabendragers Pligt
At skulle Lægekunst med Ridderstab forene.
Hans Fader havde alt ham undervist i slegt,
Og paa hans Reiser var ham mange skjulte Sager
Meddeelt af Riddere, Kalendere og Mager.

41.

Til Haugen iler han, da Morgenstjernen svandt
Paa Himmelen (imens hos hendes søge Herre
Sig som Opvarterste bestæfted Fatme fandt)
Her gavmild Perledug end alle Planter bære,
Han Urter søger, om hvis Underkraft
En gammel Eremit ham fordum underretter,
Og blander dem og trykker ud en Gæst,
Som inden føie Tiid en bidsig Feber sætter:

42.

En roelig Slummer alt den anden Nat
 Medlader sig paa Hyons Pande,
 Og af de Evende ei et Dieblig forladt,
 Men lædsked rigelig med Saft og kjølne Vand,
 Befinder han sig alt paa fjerde Dag saa vel,
 At han, før Solens Glands skød frem bag fjerne
 Fjeld,
 Med Scharasmin en Tour i Haugen vover,
 Hvor al Naturen end i rolig Taushed sover.

43.

Blandt Rosenhækkerne, som nær ved Hytten var,
 De nogle Skridt tilfammen vandred har,
 Da Fatme (som for Nytt at fiske
 Besøgte Harem tidt) kom med et Budskab an,
 Som meere kraftig var end noget Slags Laudan
 Den Syges Blod og Nerver at forfriske:
 "Det er" forsikrer hun: "fast uden mindste Tvil,
 "At Rezia i Gaar ankommen er hertil."

44.

"Hvor er hun? Hvor?" skreeg Hyon fuld af Glæde,
 Og Utaalmodighed: "o Fatme! hurtig, sig!
 "Hvor har du hende seet?" — Seet "Fatme svar:"
 af mig!
 "Det har jeg ikke sagt; men jeg tør Livet vædde,
 "At det er Rezia, som her i Aftes gif
 "I Land; thi hører kun, hvad dette Dieblig
 "Jodinden Salome mig har for Sandhed givet,
 "Det er et Balsam, som kan frydre eder Livet.

45.

45.

”Kort” sagde hun: ”før Solen dalede,
”En Barke lod sig see paa Søen hist fra Landet,
”Saa snel som Fugl i Luft den flai paa Vandet,
”En frisk og munter Wind opblæste Seilene,
”Men tænk med eet fra Lüftens skyefrie Buer
”Zifzak et Lynildskud i Skibet bryder ind,
”Ledfaged af et Stød forfløien Virvelvind,
”Dg strax det heele Skib flaaer op i lyse Luer.

46.

”At slukke Ildens Magt i saadan Nød
”Er ei at tænke paa. Af frygteligste Død
”Omringed ud af Flammens Estrube haster,
”Hvo springe kan, og sig i Baaden kaster.
”Den fuldt beladte Baad man bort fra Skibet skød
”Dg søgte Tunis Strand, det stærkeste man kunde;
”Men Stormen sætter an med nok et Virvelstød,
”Glaaer Baaden om og alting gaaer til Grunde.

47.

”Omsonst til Mahomet var nu Matrosens Skrig,
”Omsonst fordoblede Dødsangsten deres Styrke,
”De slugtes alle Mand i Havets Mørke.
”Et Fruentimmer kun, som Himlens Naade sig
”Tog siensynlig an, undkom den fælleds Fare.
”En Zephyr foran gif og kyssed Bølgen Top,
”Som kjerlig slyngede sig omkring den Skjønnes
Krop
”Dg hende ufortært mod næste Strandbred bare.

48.

»Af Hændelse stod med Almansareth
 »Vor Sultan selv paa en af de Terrasser,
 »Hvorfra man kunde see det Under, som var skeet
 »De med Forventning der paa Sagens Udfald passer:
 »Hun glider stedse frem, som hun var synkefrie.
 »Dog for paa Under sig for stærkt ei at forlade,
 »Almansor vinker nu og hundred Slaver bade
 »I Vand til Halsene den Skjønne at staae bie.

49.

»Almansor, siger man, er kommen selv til Stranden,
 »Hvor hende han modtog venstkabelig af Manden
 »Den Alsmoglan, som fra det sprudlende Skum
 »Med hende paa sin Ryg op mod Terrassen kom.
 »Man kunde rigtig nok ei høre, hvad han sagde,
 »Dog syntes det der var stor Høflighed deri,
 »Og skjøndt ham Tiid og Sted vel gjorde mindre frie,
 »Hans Diekast ham dog i hendes Lænker lagde.

50.

»Det være, som det vil, men vist er det
 »Foer Fatme fort, »at selv Almansareth
 »Sig til Seraillet har med Svømmerken forføiet
 »Og hende megen Snak om Venskab foreløiet,
 »Endskjøndt den Fremmedes saa sjeldne Skjønhed har
 »Bed første Blik Almansors Hjerter vundet,
 »Saa tree Gemakker strax i Sommerhuuset var
 »Af Dronningens vor Rezia forundet.»

51.

Angst, Elskov, Smerte, Fryd, mens Fatme talte,
Eig veyelviis paa Hyons Ansigt malte.

Han han har fast ingen Tvil, at det Amanda var,
Dg at nu Oberon endskjøndt usynlig lænker

Hans Skjebnes Førelser, den Sag er soleklar
Dg synes vissere, jo meer han tænker.

”Belan da!” brød han ud: ”o Wenner, raader nu!

”Min gode Scherasmin, hvad meener du?” —

52.

”Amanda med Gewalt en Sultan fra at ride,

”Det vilde Roland selv ei vove at bedrive”

Han svarer Scherasmin: ”skjøndt raadeligt er vist,

”Dg hemmelig for alt, hvad møde kan tilsidst

”Dg ikke møde kan, paa Waaben at belave,

”Men for det første vi forsøge det med List.

”Hvad om jer, da I dog ei skammer jer at grave,

”Som Gærtner Ibrahim i Tieneste vil have?

53.

”Cæt og i Forstningen han gjør lidt Sværighed,

”Dg ryster Hovedet, og gnider sig om Panden.

”En lille Diamant skal nok forblinde Manden.

”Det er en Bagatel! Jeg Bei til Kassen veed.

”Glaae eders Liid til mig! Endnu i Dag, Hr. Ridder,

”Vi ville see, hvordan en Gærtnerdragt jer sidder.

”Vi Dvergen da fortroe det øvrige

”Dog med vedbørlig Agt paa Eiderne.”

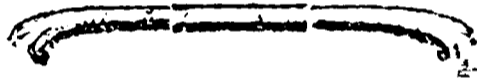

Vor Ridder synes godt det Indfald sammenspunden,
Dg uforsvøet blir det klogelig lagt an.

Da gamle Ibrahim ved Guld var vunden,

Vor Helt lovformelig strax adopteerte han
Til Fætter, Gærtner svend og Lem af Republikken,
Som megen Kundskab har i Botanikken.

Kort Siegvins Søn til Gærtner tages an
Dg træder sømmelig ind i sin nye Stand.

Sheron.

Elleste Sang.

I.

Det Haab, som sine Glimmerfjære
 Om Hyon svinger nu — thi er det kun et Rør,
 Han ankrer dog derved — den gyldne Tillid gjør,
 At Heltens Kinder snart hans Ungdoms Purpur bære.
 O Tanken blot, at hun er ham saa nær;
 At denne samme Luft, hans Kind tilbiftes her,
 Har muelig nys Amandas Læber kysset,
 Nys den Tilbedede i Slummer dyffet;

2.

At disse Blomster, som han fandt
 Og malerist i Krandsse bandt,
 For til Seraillet dem, som brugeligt, at stikke,
 At mueligt de Amandas Lokker smykke,
 Udaande deres Liv paa hendes Bryst;
 De Tanker barnligen vor Helt fornøie!
 Og snart igjen den purpurøde Lyst
 Staaer maaled paa hans Kind og straaler af hans Die.

3.

Den heede Dagens Tiid indtager Mattens Sted
 I dette Land med Svøn og Dødsighed.

R

Men

Men ei saasnart opvaagne Aftnens Vinde,
 For Hyon vandrende med Længsels muntre Magt
 Spør alle Skygger, hvor hans Elfte er at finde.
 Han veed, at Natten her med Vaagen blir tilbragt.
 Dog tør i Haugen ei ved Harems Promenade,
 Naar Solen daled er, sig Mandfolk finde lade.

4.

Da pleie Damerne ved Aftnens Rosenglands,
 Hvis Skumring er saa yndig der til Lands,
 At gaae fortroelig hen ad hin Alles Længde,
 Snart parviis vandrende og snart i Mængde.
 Tidt kortes Nattens Løb ved Sang, Musik og
 Dands.

I kjole Grotters Skjul med Blomsterværk behængde
 Man gaaer i Bad, hvorfra er udeluft
 Endog Almansor selv, saa streng er Harems Tugt.

5.

At see Amanda, som vor Ridder troede,
 I Harem var, blev ingen Muelighed,
 Om han ei vovede at skjule sig et Sted
 I Haugen længere, end Lovene tillode.
 Alt trende Nætter han tilbragte uden Roe
 Og lurte i en Buss, som alle maatte vandre
 Forbi fra Harem af, han saae saa mange Andre,
 Men, ach forgjæves! han Amanda ikke saae.

6.

Udraabt paa Knæ af Fatme, Scherazmin
Og Ibrahim, dog ei saa aabenbare sin
Og deres Undergang at løbe selv i Møde,
Han fjerde Aften med, hvor meget de ham hode
At blive, da det var vel sildig, vilde gaae,
Thi Solen havde alt tilbragt de gyldne Veie;
Da pludselig, i det han vil om Hækken dreie,
Almansareth selv den Forbovne saae.

7.

Hun kom ledsaged kun af een Slavinde,
Forsmægtende af Dagens Bløders Magt,
Den friske Aftenluft og Rislighed at finde
I Myrtelunden hist. En yndig Nattedragt,
Igjennemsigtig som det Spind, Arachne væver,
Omskygger hendes Liv, og kun en Silkegjord
Omslutter hendes Bryst, som over denne Bord
Med Utaalmodighed at bryde stræber.

8.

Nei aldrig kan den dannende Natur
Saa himmelsk en Modell til nogen Venus bygge
Som hendes Krop. Dens tryllende Contour
Flød-bølgeformig mellem Lys og Skygge,
Imellem det, som nok og overflødigt var,
Saa mild og blød og fin en Bue.

Knap hende, hvo endog en Josepfs Kulde har,
Kan uden Lyst og Længsel skue.

R 2

9.

9.

Paatrykt' var hver en Deel, hvad Alkamenierne
 Og en Lysipp i Fantasien tænkte
 Sig som det Skjønneste og deres Værker skjenkte,
 Det var Helenes Bryst, og Atalantes Knæ,
 Og Ledas Arm, og Erigones Læber.
 Dog til hiin Grad forgjæves Kunsten stræber,
 Hvormed hun uomskrænkt beherskte Hjerterne,
 Naar Elskovs søde Lyst hos hende seirede.

10.

Af Belysts Nande da selv Lufften tændtes an,
 Som hende svæver om, paa hendes Læber smile
 De milde Gratier. Af Amors skarpe Piile
 Er hendes Nie fuldt, og væ da, væ den Mand,
 Hun æsker ud til Kamp! Thi om end hine Piile,
 Det flammætændende Blik han kan undgaae;
 Hvad redder ham, naar disse Læber smile?
 Hvor vil han denne Munds Forsførelser modstaae?

11.

Nu den Sirenesang af hendes Tryllestemme,
 Hvorved hans Jnderste blir stemt til Følelser,
 Som i' hans Siel den søde Irring bær,
 At den alt synes i Belysters Hav at svømme?
 Og naar nu, før maaskee sig Klogskab foresaae,
 Enhver forrædersk Sands for hendes Seier stemmer
 Og sidste Dieblik af Drukkenheden fremmer,
 Hvor kan, o sig, hvor kan han da bestaae?

12.

Dog, roelig! uvis er og fjern den store Scene,
Endskjøndt vi den fast uundgaaelig meene.

At flye, som uden Tvil var allerflogest, gif
Ei an for Siegvins Søn i dette Dieblif.

Hun var for nær, endskjøndt i Hassans Sted, jeg vædder,
En rigtig Gærtner dog var løben, mueligt redder
Den Blomsterkurb, som han for Syns skyld har
I Armen, om hun spør, ham ved et simpelt Svar.

13.

Naturligviis den skjøne Dronning sprætter

Bed her paa hendes Bei at træffe paa en Mand.

”Hvad gjør du her?” Hun saae vor Ridder an

Med Blik, som skulde dræbt hver anden Fætter

Af Gærtner Ibrahim. Men han med Værdighed

Og blanded Vrefrygt, som hendes Stand opvækker,

For Droningen i Knæ sig kaster ned

Og Blomsterkurven frem som Offer hende rækker.

14.

Blot for med denne Kurb Almansareth at møde

Han havde, sagde han, den Tiid, da Haugens Port

Lukkedes, forsømt; og var det ilde gjort

Han med sit Hoved var bereed at bøde.

Men Tunis Dronning i en meere gunstig Plan

Fordybed stod, imens for hendes Fodder

Den skjøne Synder laae. Hun seer ham naadig an

Med Blikke, som igjen hint første Blik forsøder.

15.

En ung Mand smukkere, end nogentiid hun saae —
 Og smuk som Helt, med Kraft, med Værdigheder —
 Af Farve fremmed her — i Gærtnerklæder —

Det hende syntes ei naturlig at tilgaae.
 Men at udforske ham tør hende ei behage;
 Thi Anstands strænge Tvang holdt hendes Ord tilbage.
 Hun vinker ham at gaae; men med et Sideblik
 Hun syntes sige ham heel meget, da han gik.

16.

Selv gik hun langsom bort, og, skjøndt hun taus sig
 fulgte,

Med omvendt Hoved dog bag efter Helten saae,
 Hals vred, at hendes Bink han alt for villig fulgte.

Mon han var dette Blik for blye til at forstaae?
 I en Figur saa smuk mon Sjel der fattes skulde?
 Men o hans Diesyn forraadte ingen Kulde!

Ei heller lod det til, at Farlighed han skyer.
 Han mueligt søgte her et andet Eventyr.

17.

Et andet Eventyr? — Den Tanke rammer
 Den Stolte utilpas. Hun for sig selv sig skammer.

Uroelig og forfulgt af Hyons Billede
 Gaaer hun den halve Nat om i Alleerne
 Og lytter agtsom til hvert Vindstød Luften rører,
 Til hver en Lyd af Bladene, hun hører.

”Eys!” siger hun til sin Fortrolige:

”Mig syntes noget hist bag Hækken raslede.” —

18.

”Det muligt er den smukke Gærtner” svarer
Med listigt Diekast den slue Opvarterste:
”Han syntes mig den Mand, som torde trodse Farer,
”For i et Baghold her, optrykket til et Træ,
”Det skønne Syn endnu engang at see,
”Som i hans Tanker ham til Paradiis forflytter.
”Hvad om vi snildt ham overraskede
”Paa friske Gjerning hist, hvor han i Busken lytter?”

19.

”Hvad, primer du?” svar Haremsdronningen:
”Lie stille, Gjek, lad saadan Tale fare!”
Men desuagted gif hun dog til Busken hen
Med sagte lette Skridt — Men ach det var en Hare,
Som hopped bort, saasnart man nærmed sig.
Fra Brystet steg et Suk, halv udtrykt lydelig,
Halv qvalt i Blomsterne, hun holdt for Munden.
Og nu har Sagen hos Madine Bished vunden.

20.

Saa gif hun bort derfra, og med sig selv i Tvist
Beed sig i Læberne, forglemte, hvad hun sidst
Var ved at tale om, drog Suk, befandt sig ilde,
Var vred, at ikke strax Madine gjette vilde,
Hvad hun ei gjette maae, stjøndt tydelig hun seer,
At hendes Dronning skudt af smukke Gærtner er.
Ja hendes Blomster selv erfare det — hun knækker
Dem Stilk for Stilk, og Blad for Blad hun brækker.

K 4

21.

21.

I trende Dage alt det Onde varede
 Og var med hver en Nat og hver en Morgenskimmer,
 Ved Evang og Kjerlighed sig modsat nærende,
 Forsøget; thi saasnart som Aftnensglimmer
 I Vestens Horizont med Purpur maled staaer,
 Som Nymfhe vandrer hun med løstudslagne Haar
 Igjennem Gang og Bust, hvor hun dog immer
 Den unge Gærtnersvend at finde ei formaaer.

22.

Thi ach forgjæves hun igjennemvanter Lunde,
 Forgjæves hendes Blik udspeide hver en Plet,
 Han findes ei, hvad end hans Marsag være kunde.
 Uheldige Almanfareth!
 Din Stolthed frænkes her. "Hvi længer mig at pine"
 Hun tænker: "og af Egensindighed
 "At dølgge, hvad mig nager, for Madine?
 "Bed Laushed læges ei det Saar, en Slange beed."

23.

Hun troer, hun søger Trost hos en Veninde,
 Men egentlig hun vil en Smigrer finde.
 Madine Mester var i denne Hoffers Kunst;
 Saa sødt forfrister ei den elskovdampende Dunst
 Af al den Nøgelse, et Saba har at fende,
 Som hendes glatte Ord, der endnu meer antænde
 Den vellystaandende Almanfareth:
 Hun snart skal see den Mand, hun elsker, i sit Net.

24.

Om Matten var det let igjennem lufte Dørre
Ham i den Deel af Harem ind at føre,
Hvor eene bydende er nu Almansareth,
Især paa denne Tiid, da Mansors Majestæt
Saa offentlig som varmt forfølger sine
Erobringsanlæg paa den skjøne Zoradine.
(Saa kaldte sig den unge Fremmede,
Som ved et Under nys til Tunis landede.)

25.

Frue Fatme har sig i sin Gisning ei bedraget
Det var Amanda selv, som da hiin Røverjagt
Titania med Lynild havde slaget,
Var ufortært til Tunis Strandbred bragt.
Vi veed, hvad hendte sig, da hun i Land var draget;
Hoordan Almansor har til Slottet hende bragt,
Og at med skelende forstilte Venkabs Agt
Almansareth sig hende har antaget.

26.

Almansor var maaskee den allersmukkeste Mand,
Som nogentid Apollos Straaler kjendte,
Han og sit Fortrin sig saa seierrig betjente,
At intet Evas Barn end holdt ham Stand.
For første gang hos denne Ubekjendte
Triumphen slog ham feil. Hun elsker kun en Mand,
Kun een. paa Jordens Kreds. Hun Dine har allene,
Troestab, og Sands for denne Gene.

27.

Den ædle i sig selv insøbte Værdighed,
 Den uforstilte tillidsfulde
 Liggyldighed og den utvungne Kulde,
 Hvormed hun ham, som her befaler, veed
 At holde langt fra sig, saa, skjøndt hans Nerver brænde,
 Han neppe klage tør med stumme Blik for hende:
 Alt dette seer Almansereth og troer,
 At vor Amanda er i Boelertunster stor.

28.

Vant i Seraillet til at hærste uomskrænket,
 Hvor hun Almansor, som hun vilde, styrede,
 Mon hun af Haanden nu det Zepter uforkrænket
 Sig spille lod af denne Fremmede?
 Hun lader, som hun har ei Tvil om Zoradine,
 Og gjemmer Had bag smilforstilte Miine,
 Men overalt er inden Harems Muur
 Forborgne Speidere, som gaae paa Luur.

29.

Dog fra den Tid i dette stolte Hjerter
 Med Amors skarpe Piiil vor Gærtner's Skjønhed traf,
 Blev hendes Herseklyst let undertvungen af
 En anden sød og meere kjælen Smerte:
 At undertvinge ham nu hendes Stolthed var.
 Den heele Verden maae med alle sine
 Henrykkelser tilfalde Zoradine,
 Naar den, hun elsker, hun i sine Arme har.

30.

Hun selv beforder nu det Anslag — denne
Langt bort fra hende paa et meer affides Sted
I Harem, som i Hast af Mansor blev bereed,
Med meere Værdighed og Rum at tjene.

Ehi hendes sande Kaar, skjøndt ei endnu om sligt
Var Spørgsmaal, gjorde det dog til en Art af Pligt.
Eaasnart man hende saae, hvert Die maatte finde,
At hun var fød og vant at være Hersterinde.

31.

Zmens Almansareth med listig Høflighed
I sine Værelser paa denne Maade
For Zeradine og Almansor blev i Fred,
Lod han, som lader nu sin Elskos eene raade,
Sin Dronning Hænder frie at lægge Planer an,
Hvortil i Harem sig vel hundred Hænder byde;
Ehi mon han kunde sig paa nogen Maade bryde,
Om hvordan hun sin Tiid fordrive vil og kan?

32.

Men o hvor bitter er vor unge Gærtners Klage!
Hans Stjerner vare ham endnu misgunstige,
Ham, som i meer end otte Dage
Omkring de Muure, hvor hun sørger, vankede,
Ham, hvis Lyksalighed, hvis Alt beroer paa hende.
Og dog er ham forbudt at komme, hvor hun boer,
At see, o var det kun hans Engels Fødders Spoor,
Han skulde sikkert den blandt tusind andre kjende.

33.

Væmmodig han feg ned hos sine Venner sadt:
 "Men kan I dog slet intet Raad opspinde
 "I hare mig et Menneſke at vinde,
 "Som hende blot mit Navn tilhvidſke kan, og at
 "Jeg hende er ſaa nær?" — "Eet rinder mig i Sinde"
 Brød Fatme ud: "en Selam hende ſendt
 "Skal tale eders Sag. Gaae kun og Blomſter hent!
 "I dette Sprog er jeg en Meſterinde."

34.

Og Haſſan gif i Folge Fatmes Ord
 At plukke Myrteriis, Schasminer, Liljer,
 Sorgjet: mig: ei og Roſer og Schonfiljer.
 Derpaa hun trækker af hans Lokker nogle Haar,
 Som hun foreened med en Guldraad tvinder,
 Med denne Snoer ſin Selam ſammenbinder,
 Tilſidſt hun ſlaaer derom et Laurbærblad, hvorpaa
 I Træk foreenede han ſkriver A og S.

35.

"Nu mangler" ſagde hun: kun, at jeg det bepletter
 "Med lidt Caneelvand, da er det ſaa ſmukt et Brev
 "Som nogen Hjertetyd til ſin Forelſkte ſkrev.
 "Jeg eder, om I vil, dets Indhold overſætter?" —
 "Nei, tuſind Tak, vor Tid er koſtbar, tænk
 "Du kan ei haſtig nok et Svar mig bringe.
 "Gid Eſkov leede dig! Dit Anſlag vel gelinge!
 "Gaae, vi vil vente dig paa denne Grønſværbænk."

36.

Den gode Fatme gaaer. Men da hun ikke kjender
Det indre Harem, hvor hun ikke komme tør,
Saa gaaer Bouquetten blandt en Mængde Slave-Hæn-
der,

Og blir tilsidst (som Skjebnen gjerne gjør
Ubuden Streeg i det de meget flogt laae an)
Med en Bildfarelse opfisket af Nadine
Og hendes Dronning bragt med Glædskabs stolte Miine,
Da hun af Fatme har udfritted, hvad hun kan.

37.

Da Fatme Ibrahims Slavinde
Har denne Selam bragt, saa faldt Formodningen
Naturligviis paa Hassan Gærtneren,
Og at det gjelde skal just Harems Sultaninde,
Den Skjønneste blant Skjønne, gjettes let
Sær efter sidste Havgescene;
Ehi hvad kan dette S og A vel andet meene
End Hassan og Almansareth?

38.

Og havde hun, som dog ei var at vente,
Endogsaa selv en blind Medbeilerke;
Des skjønnere Triumph af Seiren var at hente,
Naar hendes Overmagt sit Bytte rovede.
Ekinsygen, som med eet af disse Luer brændte,
Med milde Dripter sig i Samfund eenede,
Og den Beslutning tog strax næste Nat at slukke
Den søde Længsels Torst, hvorunder Begge sukke.

39.

Uvidende at hun har kunnet sig bedrage,
Troeskuldig Fatme kom fra dette Tog tilbage.

Hun er fast aandeløs og Kinden glædeheed
Af Glæde over den forønskede Besked.

Alt fiern er hendes Blik, som Solens, naar den skyder
Tilside Skyerne og efter Regn frembryder.

"Hr. Ridder!" stønner hun: "hvad vil du give mig,
"Saa aabnes Himlensdør endnu i Nat for dig?"

40.

"Tael ordentlig!" (*) — "Amanda venter eder!

"Bed Midnat aabnes skal den lille Haugedør,

"Som til Seraillet ind fra Myrtelunden før.

"Der en Slavinde I vil finde, som jer leder

"Igjennem Bærelser, en Gærtner aldrig før

"Betraadde, sikkert ind i Harems Helligheder."

Hun Stakkel, som saa langt fra al Mistanke var,

Forlod sig paa den Bei, hun selv ham banet har.

41.

"Hvor hellig er jeg, Fatme, dig forbunden!"

Brød Hyon ud: "Jeg skal da hende see

"Og det endnu i Nat! Om Døden ventede

"Med tusind Piinsler mig, naar jeg i Lunden

"Tilbagegik, jeg gif endda derhen;

"Saa stærk er Elskovs Magt." — "Hr. Oberon,
vor Ven"

Udbryder Scherasmin: "vil eder nok ledsage,

"Og alting tør endnu en gunstig Ende tage.

(*) Siger Scherasmin.

42.

”Ei langt herfra der er en skjult og sikker Bugt.
”Et Faertoi fragte vi og lægge der for Anker,
”Bereed paa første Vink, naar Tiden til vor Flugt
”Og gunstig er, at lette Anker.
”Af Væsen Midler ei kan mangle os.
”Vi seile lystig bort. Hvo vil os røbe?
”Thi har vi ifkun Guld, saa kan vi Verden kjøbe.
”En gylden Nøgle kan oplukke hver en Laas.”

43.

Imens vor Helt tiktæller sig sin Lykke
Med Utaalmodighed ved hvert et Pulsesslag,
Og da hans Puls med alle Dieblikke
Elaer snarere, begaaer et Selvbedrag;
Saa sukker og den skønne Sultaninde
Ei mindre længselfuld mod Midnatstimens Fryd.
Tilfældigviis en Hændelse tilbød
Frit Raaderum, for hvad hun har i Sinde.

44.

En prægtig Fest Almansor stiller an
I sit Pallads til Zoradines Ære.
Da Odalisterne her alle maatte være,
Lor hun i Harem sig fornøie, som hun kan.
Og at hun holdt sig ganske overflødig
Bed denne Lystighed, begribes meget let;
Ja ndermeer, hun fandt en Hovedpine nødig
For at undskylde sig, og alle troede det.

45.

Men Timen rykker an. Vor Gærtner sig begiver
Igjennem Haugen til den lille Dør.

Hvor slaaer hans Bryst! Han neppe aande tør.
I Mørket en Ukjendt sin bløde Haand ham giver
Og dreier efter sig. Hun taus ham stedse før
Med sagde Trin igjennem lange
Høithvelvede og mørke Buegange,
Og nu hun smutter bort ved nok en Dør.

46.

Med begge Hænder han i Mørket famler,
Da Døren aabner sig. Et mat og afbrudt Skin —
Som naar fra Maanens Lys sig brudte Straaler ind
I løstækt Buegang med Skygger famler —
Opdager ham en Række Værelser,
Hvis Baggrund skinner klart; han vandrer fremad,
immer

Bli'r dette svage Skin til meer og meere Glimmer,
Indtil med eet en Glands af tusind Lys det er.

47.

Bestyrthed standser han, en Pragt ham blender,
Som, alt, hvad han har seet i Verden, overgaaer.
Guld, Lazuli, og hvad Golconda sender
Af Rigt og Herligt her med Pomp opdynged staaer.
Den stolte Oppighed, som vel kan Diet blende,
Formaaer ei over ham, hans Hjerte søger — Gende.
”Hvor er hun?” sukker han. Knap har han sagt sit:
Hvor?

Før hastig som en Vind der op et Forhæng gaaer.

48.

48.

Til begge Sider bort det rige Guldstof bruser,
Og hvilket Skuespil hans Syn beruser!

En Dame paa en Stoel af Jaspis siddende,
Som naar en Maler tabt i høi Henrykkelse
Sig tænker Venus selv. Tolv Nympher yndige
I Ungdoms Blomster lig Cupidos Søstre svæve
I Grupper Thronen om — saa Morgenskyerne
Distsolens stigende Triumph og Purpur hæve.

49.

I rødligt Silkestof, som løst omhyller dem,
De ligne her ved deres Dronnings Fødder

Den Rosenkrybe, som i en Digterdrøm
Om Cytherees Bogn og Swaner flyder.

Hun selv udzired med Juvelers Glimmerpragt
Ham røber, at endog, hvor spraglene de sunkler,
De dog et Intet er, som hendes Skjønheds Magt,
Medfødte høie Magt uendelig fordunkler.

50.

Hr. Hyon, da hans Dje vover ret

At skue hende, seer, det er Almansareth.

Det fortnees for hans Syn, han segner halv tilbage.

Det Belyst: Skuespil hvor kan det ham behage?

Hvad vil man ham? Han ei Almada seer,

Run hende Heltens Sjæl og Dje søgte her.

Almansareth tilgiveligen irrer,

Og troer den megen Glands ham blender og forvirrer.

S

51.

51.

Fra Thronen stiger hun, gaaer til ham med et Smil,
 Ved Haanden tager ham og synes villig til
 Den Majestæt, hvorfor ham swimler, at forskyde
 Og al sin Fordeel blot af sin Person at nyde.

Umærkeligen blev hun stedse meere frie,
 En fjerlig Lokkeild af hendes Dine bryder,
 Som i hans Hjerte sig elektrisk skyder,
 Hun trykker mildt hans Haand til Glædens Harmonie.

52.

Halv ubestemt, hun troer, hans Die noget siger,
 Hun vinker Skaren bort, og borte er hans Mod,
 Hans Røst er skjælvende, hans Kinder uden Blod.
 Nu ændrer Scenen sig. Et andet Forhæng stiger,
 Og Dronningen med sin forsagde Hyrde gaaer
 Ind i en Spisesal, hvis Væg-Tapeter brammer
 Med virked Solvmoer i de lueforgyldte Kammer,
 Og med Forfriskninger Guldtastet dækked staaer.

53.

Ved Salens Aabning Sang og Klang dem møder,
 Her Glædens Røst af Harpestringen lød,
 Og Hassan sadte sig, som Dronningen ham hød,
 Ved Bordet ligefor. Men alt, hvad Længsler føder,
 I hendes Dine staaer, den tændte Amors Glød
 Udbredt paa hendes Kind af hendes Miiner brænder,
 Og frygtsomdriftig ham den skjøne Geir bekjender;
 Men af hans Diesyn kun mørke Straaler skød.

54.

Skjøndt ikke bange meer hans Die-færdig løber
Med Frihed rundt omkring paa hver Tillokkelse,
Det dog ei Kjerlighed ei søde Længsler røber,
Det er ei, som hun vil, af Bøllyst duggende.
Man seer, han er for stærk i Amors Krige.
Mod alle Vaabens Kraft, som hun imod ham skød,
Amandas Billede han som et Skjold frembød,
Og Bøllyst maae med Skam for Kydsfæd viige.

55.

Omsonst hun rækker ham den blinkende Pocal
Og med sit Diekast Cupidos Pille skyder
Ind i hans Bryst. Med slige Miiner byder
Den unge Hebe i de glade Gunders Sal
Sin Herkules det fulde Nektarbæger.
Omsonst, med Kulde han modtager Bægeret,
Og neppe at hans Læber røre det,
En ædel Modgiots Kraft hans Lidenskaber spæger.

56.

Nu vinked Dronningen og hurtig svingede
De Nymphes, som tilforn den gyldne Stoel omgave,
Sig i en Dands, som kunde Døende
Paa nye igjen med Liv og Lyst begave,
Ja Plato Legeme at give mægtig var.
Og snart i Grupper, snart i Par og Par,
Seer Hyon her i tusindfolde Straaler,
Hvad, Diet, uden Lyst, umuelig taaler.

57.

Maaskee for tydelig hensigter alting til
 Ham Ahnelser og Lyster at indgive,
 Det kan ham Rezia ei ud af Brystet rive,
 Hvor rigt og yppigt end er Elskovs Skuespil,
 I hvor fortryllende end disse Arme svæve,
 Hvor hvirvled Brysterne og disse Lænder bæve,
 Hvor smægtende det halv tillukte Die flød,
 Saa gradviis over i den søde Død! —

58.

Uvillig med Foragt for heele Venus's Belte
 Den Edles Sandser maae ved denne Heede smelte.
 Han lukker Dinene tilsidst med Magt og Bold,
 Amandas Billede han bruger til sit Skjold,
 Amandas Billede, da han i hendes Arme
 Paa Den laae og der med sine Læber varme
 Af hendes Kyss, sit Troeskabs Løfte svoer
 Ved Himlens Herre med hoitidelige Ord.

59.

Han sværger ham paa nye i sit retskafne Hjerte
 Og hæfter Sjelen fast ved dette Billede.
 Nu pludselig, som om en Engel skjærmede
 For Heltens Bryst, saa kraftløs uden Smerte
 Sank Amors Pille hen, og deres Kraft lod af.
 Almansareth, som Agt paa Alting gav,
 Strax halvfortvilende slog nogle Klap i Hænder,
 Og Yppighedens Dands ved dette Tegnet ender.

60.

Dg skjøndt hun endnu ei sig overtale kan
Den marmorhaarde unge Mand
I hendes Arm til Kjerlighed at tvinge,
Korsøger hun dog eet, som neppe feile kan;
Hun lader Inu sin Luth sig bringe,
Dg paa sin Sopha sig tilbagelænende
Med Elskov skjon fast til Fortryllelse,
Hvad vil ei hende her ved Musens Gunst gelinge?

61.

Hvor hurtig gennemfløi hun i sin Wildelse
Med Rosenfingres Flugt de sielefulde Streng!e!
Korsørisk hendes Dragts viidaabne Folder hænge
Tilbage, hendes Bryst og Arme røbende.
Dg da af dette Bryst, som Viise at forleede
Var meer end mægtigt nok, den store Følelse
Udstrømmede i Sang, hvad Magter hindrede
Vor Helt paa Knæ Gudinden at tilbede?

62.

Sød og betydningssfuld var Melodiens Klang.
Det var et Vers om en Hyrdinde,
Som mod en lønlig Jld, hun ei kan overvinde,
I lang Tiid streed — men nu for Elskovs søde Trang
Sig giver tabt, og ham, som hende mildt betvang,
Hans Ceier rødmende og sine Saar bekjender.
Det Vers i Bogen stod; men, saadan som hun sang,
Kun synger den, som selv i lige Flammer brænder.

63.

Her viger Kunsten for den feirende Natur;
 Saa fjelen kurrer kun en Venus Due!
 Det Sprog, hun stemte! an, det Udbrud af en Lue,
 Hvis skønne Toneklang saa sølvklar og saa puer,
 Men afbrudt nu og da ved smaae og fjelne Sukke,
 De omme Dine, som sig halv af Elskov lakke,
 Kort, o Altmanfareth! din Sang udstrømmer heel
 Af Lidenstaberne, som syder i din Sjel.

64.

I Overmaat af det, hun lider,
 Hun taber Lutten ud af hendes Haand tilsidst
 Og aabner Armene — Men han af Frygt for Liff
 Opgriber Lutten strax, endnu i det den glider,
 Og som Begeistred gir med mægtig Tone an
 Det sande Svar, tilstaaer, at alt en Anden eier
 Hans Hjerte, og for alt, hvad Jord og Himmel veier,
 Han til Utroeskab ei bevæges kan.

65.

Fast var hans Tone, streng, og Heltens ædle Die
 Var ubestikkeligt. Fortryllesken maae bøie
 For denne Overmagt. Hun blegner, Taarer staae
 I hendes vrede Blik; og Lysten vige maae
 For Stolthed. Hun flyer bort og hyller sig i Gløre;
 Den store Gal for snæver hende er:
 End engang med Foragt hun paa Rebelten seer
 Og vinker, at man strax ham bort skal føre.

66.

Alt glimre Bjergene af Ostens Purpursyn,
Da Hyon mørk indhylled i sin Harmes
Tilbagekom til sine Venners Arme.

Forfærded læse de af Heltens Diebrøn
Bed første Blik den halve Deel af Sagen.

"Elendige!" han skreeg til Fatme, som sank ned
Af Skam paa Jorden: "Døm om din Ussindighed!
"Dog — dig tilgiver jeg — thi du blev selv bedragen."

67.

Og da han nu hvad ham i denne Nat
Var mødt, fortalte dem, greb han den Gamle fat
Foran i Brystet, svær, at hundredtusinde Skjolde
Og heele Afrika ei længer skulde holde
Ham fra med Sværd og Spyd, som det en Rid-
dersmand

Anstaaer, sig offentlig i Harem ind at svinge
Og Rezia med Magt Almansor at aftvinge.

"Du seer nu selv" han skreeg: "hvad List mig hjælpe
kan!"

68.

Men for hans Fodder bad ham Scherasmin forsage
Sin Hidsigthed endnu kun trende Dage,

Og ikke ved et Skridt, som Tapperheden selv
Fortviled falde maae, Amandas Liv at vove.

"Om ei for eders Liv saa dog for hendes skjels!"
Han siger: "jeg af Magt kan eder intet love.

"Bed Vold hvert Forsøg er til Undergang saa vist,
"Som Haabet grunded er, naar vi gaae frem med List."

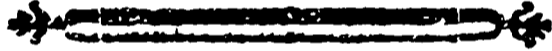
Endogsaa Fatme bad paa sine Knæ og rakte

Sit Hoved frem til Hævn, om hun ham ei
Om trende Dages Tiid til Zoradine bragte.

Hun sværger, anden gang at finde bedre Wei.
Kort Hyon selv tilsidst, skjøndt villig ei, erkjender,
At her Fortvilelsen er ei det Klogeste.

Han giver dem sit Ord og nu tilbage vender

Til Haugen, hvor vi veed, at han var tjenende.

Oberon.

Tolste Sang.

I.

Vaa Puder af Damast den stolte Dronning laae
 Imidlertid med Amors vilde Flammer

I Brystet, søgende omsonst en Time Roe:

”O hvor jeg dybt ved denne Nat mig skammer!

”Men er det ingen Drøm? Og er det sandt? En
 Mand

”Foragter dig, Almansareth! Han kan

”Dig see og for en Anden brænde!

”Kan dig forsmæe, og tør dig det bekjende!”

2.

De Tanker hende drev til Kaserie,

Hun soer sig Hævn ud over alle Grændser.

Hvor hæslig er han nu? En Kamschatkalienser

Er smukkere end hendes Fantasie

Sig maler ham — Hvor længe? — Tre Sekunder

Er hun sig ikke meer det forrige bevidst;

Snart tapper hun hans Blod af tusind Saar og Bunn-
 der,

Snart trykker hun ham henrykt til sit Bryst.

3.

Nu ønsker hun ham hid i sine Bønner,
Den deiligste af alle Jordens Sønner,

Han er en Helt, en Gud! Umuelig er han kun
En Gærtner's Fætter — Af hans ædle Tone,
Af hans saa værdige Person og Miine hun
Kan læse, at han er en Helt fød til en Throne.
Mon tydeligere Naturens Stempel er
Paastrykt en Konge end det Præg, den Edle bær?

4.

Han, han allene er en værdig Priis for hende,
Er værd i hendes Arm at vorde Gud.

”Men min Medbeilerke! — Dig flette Lynild ud,
”Som haver torvet ham med Troldomskunst antæn-
de! —”

”Dog hvad Almansfareth! Tab ei dit høie Mod!
”Und ham den Stolthed kun! Han gjøre sig tilgode
”Med sin indbildte Seir! Selv dig at staae imod!
”Des sødere, naar han skal falde dig til Fode!

5.

”Før du opgiver Haab, du ham bestorme bør
”Med hver Fortryllelse, hvoraf sig Skjønhed bryster;
”Bortkast — du uden dem Triumphen sikkerst gjør —
”De laante Vaaben, som kun Phantasien ryster.
”Han see, han føle, hvad en Gud kan give Lyster,
”Og naar du da endnu hans Hjerte ei forfør,
”Naar han endda forsmaaer — Da, Dronning, hævne
”Din Stolthed sig med alt, hvad Grusomhed kan nævne.”

6.

Saa hvidsker hende af en Kammerpiges Mund
Den lille Djævel, som med sine Piile leger;
Udskydende sin Givt iflang al Jorden rund,
Han alle Folkelag af fulde Troldomsbæger
Beruser, mange troer, endog dem selv til Gavn.
Med Uret Gud for Kjerlighed han heeder.
Men at Cupido nu ei nogen meer forleeder,
Jeg siger eder her: Asmodi er hans Navn.

7.

Almansareth, som alt indvortes smager
Triumphens Sødhed, ei formaaer at holde Stand.
Hvor kan hun undgaae den udbendige Bedrager,
Som gyder Olie paa den Ild som var i Brand?
Dg neppe veed hun selv, at hun er overvunden,
Saa har Asmodi alt med Lænker hende bunden.
Dg Kammerpigen, som hans værdige Organ,
Med megen Klogskab strax sit Utslag legger an.

8.

O! røver nu fra Lynet Flammevinger,
I Timer, strax herover bringer
Det søde Dieblif. I gaae for langsømt hen
(Skjøndt sneler eders Flugt!) for Elskovslængseles.
Dog hun allene ei Sekunder tæller,
Om Utaalmodighed vor Ridder ogsaa quæler,
Tre lange dovne Døgn for Sekler seer han an,
I Søvn, og vaagen om Amanda drømmer han.

9.

9.

Alt aabnede sig Østens Purpurhængsel
 For Haremsdronningens uendelige Længsel.
 Guldklokked, Skjøn og Roser aandende
 Steeg Dagen som Herold og stolt bebudende
 Den længe ønskte Seir. Alt fuser mellem Greene
 Af Myrter, som omkring hin Grotte sig foreene,
 En sagte Morgenvind, og tusendstemmig klang
 I næste Skov de aarle Fugles Sang.

10.

Men rundt om Grotten er i dybe Myrtebuer
 En evig Skumrings Nat og Helligdom for Roe.
 Her kurre kun de fjelne Turtelduer,
 Zephirer her og Elskovsguder boe.
 Og under disse tæt med Løv bevoxne Greene
 Det mørke Sæde for en lønlig Tensomhed,
 Tidt sig Almansareth om Sommermorgnen ved
 Et kjølig Blad forfriskede allene.

11.

Da endnu alle sov, opvaagned Siegvins Søn
 Og ud i Haugen gik, for Morgenens at nyde
 Og plukke Blomster af, som daglig var den Løn,
 Her Flora ved hans Haand til Harem maatte yde.
 Men nu en Slave kom tilløbende med Støn
 Og ham Befaling gav Lystgrotterne at pryde.
 For at anspore ham med Hast, han svæved til,
 At der en Dame strax sig bade vil.

12.

Fortræden skynder sig vor Hassan at forrette,
Hvad ham befaled var. - Med Floras bedste Stads
Ein Kuro han propper fuld og tænker mindst, at dette
En Snare er, men gaaer til den anviste Plads.
Dog veed han ikke selv, hvad ham forvolder
En Afmagts Gysen, en bestyrked Rystelse.
Det er, som om en Arm ham skjult tilbageholder,
I det han sig Lystgrotten nærmede.

13.

Forundred ned han Blomsterkurven sætter,
Dog om et Dieblif igjen sig retter,
Og smiler til sin Frygt. Det halve Lys, som streed,
I denne Labyrinth blandt tusindfolde Flittren
Afbrudt og blanded med en kunstig Ekummelhed,
Var venteligen Skyld i denge Børnezittren,
Han tænker, og gaaer frisk ved meer opklared Ekin
Med samt sin Blomsterkuro i Helligdommen ind.

14.

Det Lys, som blander sig paa disse Steder,
Er det, som Vellyst vil til hemmelige Blæder.
Ei Dag ei heller Nat, men af dem Begge har
En skøn Foreening skabt det Tryllelys, her var.
Det ligner Maanens Skin, naar gjennem Rosenhækker
Dens Sollys smelter hen i blege Rødt.
Skjøndt intet Farligt her endnu vor Helt forstrækker,
Han halv fortrylled dog, som nye sig føler født.

15.

Men, hvad han mindst begribe kunde,
 Var, at man her, hvor Blomster rundt omkring
 Paa Blomster stod, end Blomster bruge kunde.
 Dog, som han nu betragter alle Ting,
 O hvem kan Heltens Følelser udfige,
 Da han opdager hist, paa Roser skumrende,
 I Vellysts reene Glands, en Skjønhed uden Liige,
 Som Venus magtig at henrive Sandsetne?

16.

Hun stues i et Lys, hvis Tryllestraaler bøie,
 Som i en Glorie, ned paa det Sted, hun laae,
 Og ved den Nat, hvori de andre Deeles staae,
 Langt over Lilier Sneebrystets Hvidt ophøie.
 Saa stor Fortryllelse- ufløred aldrig saae
 I nogen Stilling før vor Ridders Die.
 Det overgik, hvad fordum Jupiter
 Sik bragt til Evanes, Regns og Tyrns Forvand-
 linger.

17.

Det Silkefloer, som liig en Skygge
 Det Alabasterbillede
 Omhylled let, men ikke skjulede,
 Just syntes Nøgenhed bluesfærdig at betrygge.
 Dog Pennen bort, hvor selv sin Pensel Titian
 Lod falde for det idiale Smukke!
 Vor Ridder standsede og saae forsteened an,
 Endskjøndt vel bedre var reent Linene at lukke.

18.

J fød Willfarelse han staaer der da
Dg synes, dog kun tvende Dieblikke,
Saa skjønt er, hvad han seer, at han seer Rezia.
Men dog med Ket mistroisk mod en Lykke,
Som ham utroelig er, han træder nærmere,
Dg seer Almansareth, og vender slygtende,
Men føler paa sin Flugt, at toe elastisktrinde
Melkhvide Arme sig omkring hans Legem vinde.

19.

Han streed den sværeste Kamp, som siden Josephs Tiid
Streed nogen Mand: hans Dyds og Troeskabs
Striid,
Hans egen Ungdoms Kald og Kjæds og Blodets Røster
Mod Skjønhed, Yppighed og heede Lyster.
Hans Willie er reen — men hvad han folte . . . saae . . .
De heede Kys . . . saa vildt, som hun ham trykker
Til Brystet . . . alt, hvad Sandserne henrykker
Til Drukkenstab . . . o hvor vil han bestaae?

20.

Ja, Oberon, hvor er din Liliestængel,
Hvor er dit Horn i denne Striid?
Han falder Oberon, Amanda, Himmel, Engel
Dg Hellige til Hjælp — Dg end til rette Tiid
Undsættes han. Thi just da hver en Nerve
Kan overspændt ei modstaae længere,
Bed Randen af den Afgrund, som fordærve
For evig Helten vil — sig lader Mansor see.

21.

Lig Løven, som er anskudt bleven,
 Og rasende mod den, hans Hjerte saarede,
 Han var, forfulgt af Reziass Billede,
 En Time om i Haugen drevet.

Lilfældigviis han gik i Myrtelunden frem,
 Han syntes høre der sin Dronnings Stemme,
 Og da han Grottens Dør kun fandt at staae paa
 Klem,
 Han traadde ind for Sagen at fornemme.

22.

Den Dæmon, som ved sin Præstinde
 Saa farlig mod vor Ridder havde stridt,
 Saasnart han mærkede Almansors Skridt,
 Strax vidste Raad i denne Nød at finde.

"O Hjælp! o Hjælp!" hun skreeg omvexlende
 Sin Rolle strax med den, vor Hyon saaes at spille,
 Og stillede sig an, som om hun kæmpede
 Med en affindig Mand, som hende skænde vilde.

23.

Hans Dronnings løse Haar, den unge Gærtneres
 Skræk,

Som ved en saa uventelig og kjæk
 Besskyldning stod som Iyildslagen,
 Nu hendes vilde Blik, forrevne Dragt, og Skam,
 Og Stedet, hvor han havde funden ham,
 Kort alt slog sammen, og Almansor blev bedragen.

"O! Alla være Tak!" skreeg den Bedragerste:
 "At jeg Almansor selv min Frelse skyldede."

24.

Saasnart hun var igjen i sine Sløer indhylled,
Med ublue Frækhed hun vor Helt beskylded,
Dg hitted paa en Løgn fremført med hellig Mund;
Hvordan den skændige, forvorpne, christne Hund
Her hende vovede at overraske,
Da hun fik Lyst i Badet sig at vaske;
At hun med Magt og Skrig knap havde værget sig,
Da just hans Majestæt ham hindred lykkelig.

25.

For Siegvins Søn aldeles frie at kjende,
Dg see, al Skylden var alleneste hos hende,
Behøvedes kun eet opmærksomt Blik,
Dog mængled Dommeren endog det eene Blik.
Dg Helten værdiged ei mod en Qvindes Rænker
At yttre sin Retfærdiggjørelse;
Han rakte Armen frem til ufortjente Rænker
Dg i sin Dyd sig taus indhyllede.

26.

Almansor opbragt før, og meere nu, ved Skammen,
Hans Ære havde lidt, lod Helten uforhørt
I Rænker blive bort som en Misdæder ført.
Han skreeg til Slaverne, som hastig kom tilsammen
Bed Larmen: "kaster ham i dybe Fængsel ned.
"Dg naar et Baal i Morgen er bereed,
Han blive der et Kov for Flammen
Dg Asken ud for Vinden vorde spreed.

27.

Den Edle hører taus sin Dom — og kaster
 Endnu et Blik paa den Forhadte ned,
 Og trosted ved sit Mod og sin Uskyldighed,
 Han gaaer i Lænker bort, med Hjertet reent for Laster.
 Ei lyser Solen op det frygtelige Hul,
 Hvori han sidder dybt indsluttet kummerfuld,
 Da Dødens Nat er lig den Grav, hvori han sukker,
 Og Haabets sidste Glimt i Heltens Sjel sig slukker.

28.

Udmatted af sin Skjebnes strenge Slag;
 Glad, at ham Lykkens Spil skal ikke meer bedrøve,
 Saae han standhaftig frem imod den næste Dag.
 Og gruer han endog for Tidens Brag,
 Hans Kjerlighed vil Luens Smerter døde,
 Den styrker her endog den synkende Natur.
 »Til Døden» brød han ud: »min Troeskab at udøve
 »Svoer jeg, Amanda, dig, og holder, hvad jeg svoer.

29.

»O elskede Gemahl, at det, som skeer i Morgen,
 »For evig blive dig forborgen!
 »For evig ogsaa dig, min gamle brave Ven,
 »Forborgen blive det! Hvor gjerne gaaer jeg hen
 »Til Baalet ubegrædt! Men naar I nu erfarer,
 »Erfarer, hvad jeg blev beskylded for, og med
 »Jer Corrig for min Død sig end den Skændsel parrer
 »At høre, at jeg kun, hvad jeg fortjente, leed —

30.

”Gud! Med hvad Følelser mit Bryst den Tanke fylder!
”Jeg bøde med min Død, hvad mine Synder skylder,
”Det være da min Lod! Jeg har fortjent den? Ja!
”Men dette eeneste, ach Oberon, forunde
”Ham, du har elsket før — beskyt min Rezia,
”Beskyt mit Navn! — Du veed nu, hvad jeg kunde
”Formaae for hendes Skyld! Siig hende, at den Eed
”Jeg svoer, den har jeg holdt i Døden selv, jeg leed.”

31.

Talt, ved den Tillid nu han styrked finder sig,
At Oberon hans Bøn har hørt; og hemmelig
Berører med sin Stav den Gud, som skaber Slummer,
Hans Døie, stiller al hans Kummer,
Dg bugger ham, endskjøndt hans Leiested
Er haarde Steen, i Drøm om sand Lyksalighed.
Vil mueligt Oberon ham denne Lindring sende
Til Pandt, at snart hans Lidelser har Ende?

32.

Da end den halve Jord i Nattens Mørke laae,
En huul og selsom Lyd af søde Søn ham vækker,
I Laasen synes han de tunge Nøgler gaae,
Jerndøren lukkes op, den Nat, hans Fængsel dækker,
Dplyses af et Skin, han hører nogen gaae,
Dg reiser sig, og seer — med Krone paa sit Hoved,
En Lampe i sin Haand — o hvad har Elskov vovet! —
Almansareth for sine Dine staae.

33.

Sin Lilliehaand med Smil Gudinden rakte.

"O Elskede!" udbryder hun: "tilgiv

"Den Brode, hvortil mig Nødvendigheden bragte.

"Mit Liv er bunden til dit dyrebare Liv.

"Og nu da Luerne omkring dit Hoved svæve,

"Jeg for at redde dig betraadt dit Fængsel har.

"Du blev til Baalet dømt af en Barbar,

"Men jeg vil dig til Tunis's Throne hæve.

34.

"Med Kjerlighed du vinder dette Land:

"Op, lad dit Navn i Verens Tempel klinge!

"Tag denne Haand, som dig tilbydes, an;

"Du ved et Vink af den skal din Forsølger tvinge,

"Og alt hans Folk som Støv for dine Fødder bringe.

"Paa heele Slottet er mig alting underdan;

"Fortroe du dig til Elskovs sikre Hænder,

"Og, hvad jeg vovet har, dit eget Mod fuldender —"

35.

"Hør op! Almansareth, dit Tilbud kun mit Saar

"Opriver, ved den Qual dig stedse Nei at sige.

"Mit Hjerte er i Dag det samme som igaar:

"Jeg ved Misgjerninger kan ei min Troeskab svige. —"

"Men er det mueligt? Gaaer Afstandighed saa vidt?"

Hun skreeg: "Stivsindede! og agter du saa lidt,

"At Flammen af dit Baal saa godt som alt udbryder,

"At du en Throne og Almansareth forskyder?" —

36.

"Paalæg mig" svarte han: "de største Lidelser,
"Siig mig, jeg skal for dig mit Blod udgyde;
"Saa skal den Lyst, hvormed jeg det vil lade flyde,
"Dig viise, om jeg uerkjendtlig er.
"Jeg kan mit Hjerteblood, mit Liv dig yde,
"Men ei min Ære, ei min Troeskab bryde.
"Hvem jeg er, veed du ei, forglem ei, hvem du er,
"Dg frist mig ikke til, hvad aldrig skeer."

37.

Hun, som umuelig troer at han kan holde Prøve
I sig en Fristelse, lystdrunken vender an
Alt, hvad hans Dyd i alle Grader øve
Dg hans Bestandighed kun rokke kan.
Hun lokker, truer, beer, i Kjerlighed forloren
Hun falder selv tilsidst i Knæ for Helten ned.
Men ubevægelig blev hans Standhaftighed,
Dg reen den Troe, han har Amanda svoren.

38.

"Saa døe da, som du vil" hun skreeg af Raserie
Sig ikke mægtig meer: "Hevn, Vellyst skal jeg finde
"I dine Pindsler! Viid, jeg er en Kvinde!
"Døe som en Daare! Husk, du kunde været frie."
Hun skriger sunklende af Diet, og forbander
Den Time, hun ham saae, ham og sig selv forbander,
Dg stormer bort, og Fængslets tunge Dør
Sig lukker knagende, og alt er Nat som før.

39.

Imidlertid har Rygtet, som udspreeder
 Saa gjerne alt hvad Uheld, det har hørt,
 For Scherasmin og Fatmes Dren først
 Den Tidende om Hassans Driftigheder.

”Den kjønne Hassan er” som man berettede:
 ”Med Dronningen, i Badet eene funden,
 Og midt for Slottet blir i Morgen tilig bunden
 Til et anretted Baal og opbrændt levende.

40.

Dem ikke Spørgsmaal er, om Hyon var uskyldig;
 De vidste jo den sande Sammenhæng.
 Og Medynk var han værd, om han endog var skyldig.
 Til Fald af dette Slags er ingen Dyd for stræng.
 Men frygtløs Taarestøm gjør Jammer værre,
 Og de beslutte strax det Alleryderste
 At vove om de kan ham frie af Lænkerne,
 Og, slog det feil, at døe med deres Herre.

41.

Kort før det dagedes, i Stand sig Fatme saae
 Ved Smildhed og ved Mod aarvaagne Vagt at soige,
 Og ubekjendt sig ind i det Gemak at snige,
 Hvor Rezia i Drøm om Hyon laae.
 Saa ufremodentlig sig her at finde,
 Gjør Begges Blæde stum, kun Taarer rinde.
 Det første Ord, som Fatme nævne kan,
 Er: Hyon, er et Bud fra denne elskte Mand.

42.

”Hvad siger du, min Fatme!” skreeg Almande
Dg faldt om hendes Hals: ”min Hjon mig saa nær!
”Hvor er han?” — ”Ach i Dødens Gab han er!
”Hjelp, red dig, ham og os fra disse Nøverlande!
”Sprenng Heltens Fængsel op! Den Ulyksalige
”Af Kjerlighed til dig alt Baalets Flamme true!”
Dg nu fortæller hun den heele Sag sin Frue,
At Sultanindens Havn, hun troer, ham styrtede.

43.

”Tree Timer til” hun skreeg: ”og Baalet han betræder,
”Ham ingen jordisk Magt, om ei Almanda redder.”
I Hast nu Rezia halv i Affindighed
Faer op med vilde Skrig af hendes Leiested,
Dg kaster, som hun staaer i lette Natteklæder,
Sin Curdee om, og flyver glødeheed
Hen til Almansors Seng igjennem alle Bagter,
Som undrende gjør Plads og hende taus betragter.

44.

Hun træder ind, ei Tiden agtende,
Dg kaster sig med liljebleege Kinder
Dg Haar, som løse sig om hendes Skuldre vinder,
For Tunis's Sultan ned paa Knæ.
”Almansor!” siger hun: ”D lad mig ei forgjæves
”Dig knæle! Sværg, du vil opfylde mig
”Den eene Bøn, jeg har at bede dig.
”Det til mit Livs Ulyksalighed udkræves.”

45.

”Begjær, o Skjønneste!” udbrod forbaust og glad
Almansor: ”lad mig ei i grum Uvished svæve!

”For at behage dig jeg ønsker kun at leve.

”Begjær du frit! Skat, Rige, Throne, hvad
Almansor give kan, dig være givet!

”Eet eeneste beholder han sig for,

”Dig selv!” — ”Du sværger da!” — Den elskovs
drukne Mohr

Besværges det. — ”Skjænk Gærtner Hassan Livet!” —

46.

”Hvad!” skreeg han med bestyrthed Miine:

”Hvad for Begjæring, Zoradine?

”Hvad mon den Slaves Liv dig, Skjønneste, an-
gaaer?” —

”Mit eget Liv paa hans berøer!” —

”I Feber snakker du! Du sværmer, Zoradine!

”Du gjør den Magt alt for ugrændsed stor,

”Som Skjænhed giver dig. Den Slave bøder

”For sin Forbrydelse!” — ”Han for sin Troeskab bøder!

47.

”Hans Hjerte kjender jeg, han handler uden Sviig,

”Er skyldfrie, er en Mand af uforkrænked Ære;

”Og om, Almansor, om han skyldig kunde være,

”Saa hævn dog ei Forbrydelsen paa mig!”

Med Dine, som af slet fordølged Rasen funkle,

Skreeg Mansor: ”Grusomme, de Omsvøb gvaale mig!

”Ha, hvad Opdagelse der skimter af det dunkle

”Forhadte Mærke frem! Hvad er dig Hassan? Siig!”

48.

48.

"Saa viid, da Nøden mig at tale tvinger,
"Viid, han er min Gemahl! Et Baand, som intet kan
"Opløse, knyttet selv i Himlen, slynger
"Mit Held, mit Alt fast til den elskte Mand.
"Og trykker nu den frygtelige, svære
"Jernskjebnes Arm — Hvem veed, hvor snart til dig
"At Lodden komme kan? — Min Trængsel ære
"Du Lykkelige bør, da du kan redde mig."

49.

"Du Hassans Kone — og han elsker?" — "Uden Maa-
de!" —
"Ulykkelige, han har brudt sin Troe mod dig!" —
"Han brudt sin Troe! Hvad Anslag ham forraade
"End kunnet har, jeg veed, at han er troe mod mig!" —
"Jeg troer, hvad jeg har seet." — "Saa var han først
bedragen,
"Og du med ham." — Af Harmen reent betagen
Almansor skreeg: Du spænder Bøen vist
"Eil saadan Hvide, at den brister dig tilsidst."

50.

Din Hassan dør — jeg kan dig kun beklage." —
"Han dør!" skreeg Rezia: "Tyran
"Han, som du med et Ord fra Døden frelse kan,
"Han dør? Og du er den, som tager ham af Dage!" —
"Saa er det, hvo mod Harem sig forgaaer,"
Svar Mansor fold: "ham Døden staaer.
"For denne Slave dog maae Døden eller Livet,
"Da du saa vil, i din Haand være givet."

- 5

51.

51.

»Mit Hjertes Længsel, o du Skjønneste, opfyld,
 »Giv mig den Røe, du mig berøved har, tilbage,
 »Du i min Krone, Magt og Rigdom Deel skal tage,
 »Giv mig dig selv, da være ham hans Skyld
 »Forladt, han drage bort, med fyrstelige Gaver
 »Beriged, til sit Folk; det er min Villie.
 »Saa vidt udstrækker sig den Overmagt, du haver:
 »Eet Ord af dig gjør min og hans Bestemmelse.»

52.

Men, liig en Engel med fortørned Miine,
 »Uædle» svarte hun: »den Mand, som Zoradine
 »Kan elske, giver hen sit Liv for ringere.
 Kjært er mig Hassans Liv, hans Ære kjærere.
 »Den Ringeste af de Slavinder,
 »Som før betjente mig, afflog for saadan Priis
 »Dig og din Krone med. Barbar, mit Livs Forliis
 »I Ligning med min Dyd's Opofrelse forsvinder.»

53.

Almansor studser ved den ædle Qvindes Mod,
 Og hendes Trudsler meer hans feige Hjerte skræmme,
 End Bønner før; men Lystens vilde Stemme
 Til Oprør kalder snart igjen det varme Blod.
 Hvad Kunster brugte han for hendes Sjel at svække?
 Hvor bad han hende ei? Hvor slangeartig vandt
 Han sig om hendes Fod? — Omsonst, han Modstand
 fandt,
 Som ei ved Trudsler var og ei ved Bøn at brække.

54.

Bed sin Beslutning hun urokkelig bestaaer.
Almansor sværger nu med frygteligste Stemme
Bed sin Prophetes Grav, at om hun ei indgaaer
Hans Forslag, skal hun strax hans Hævn fornemme.
"Det er mit sidste Ord" man hør med skummed Mund
Og Tordenrøst den Rasende at skrige:
"Bliv strax paa Stedet min! Forlad din christne Hund,
"Hvis ei, ved Alla! skal du samme Baal bestige."

55.

Hun saae ham an og taug — Nu saa beslutte dig!"
Skreeg han endnu engang — "O Døden redde mig
"Fra din Nærværelse! Dens Luer selv er mindre
"Forfærdelig end de, som i dit Nafsyn tindre!"
Nu raabes Slaver frem, han gir det grumme Bud,
At hun skal brændes med paa Baalet, de tillave
For Hassan Gærtneren; og den fornemste Slave
Til Jorden bukkende med Rezia gaaer ud.

56.

Det skrækkelige Baal til Offer alt oprettes;
Alt skareviis sig trænger til
Den Pøbel, som ved det Slags Skuespil
Saa gjerne vil i Angest sættes;
Alt føres frem det englelige Par,
Som her bestemt til Dødens Piinsler var;
Alt Bødlen har til Marterpælen bundet
De Loe, som Oberon Retfærdige har fundet.

57.

Troe Sjele smeltede til Eet, et ædelt Par,
 Som evig Dyden troe og Kjerligheden var,
 Og vilde hellere sin Død i Slammer vælge,
 End for en Throne Dyd og Troeskab sælge.

Kort skuer Folket op til vore Elskende,
 Med vaade Dine og med Hjerterne i Klemme,
 Halv bange dog, at ei en Hændelse
 Det store Sørgespil's Udførelse maae hemme.

58.

Saaledes som de Tvende bundne staae,
 De nød vel ei den Trøst, at de hverandre saae.
 Men denne reene Fryd, at deres Troeskab førte
 Dem hid til dette Sted, den Glæde triumpherte
 Langt over det, de allerede leed
 Og endnu ventede. Den Død, som deres Dyrer
 Med evig grønne Laurbær pryder,
 Er deres Hjerters Valg, et Valg af Kjerlighed.

59.

Men midlertid med tændte Blus i Hænder
 Tolv sorte Slaver staae ved Baalets Rand.
 Bereed saasnart som Kisliraga sender
 Dem Vink. Han vinker nu. De Sorte tænder an.
 Strax tordner Himlen, Jorden bæver,
 Og Flammen slukkes ud, vort dyrebare Par
 Er løst af Strikkerne, hvormed det bunden var,
 Og Dværgens Horn om Hyons Skuldre spæver.

60.

Men neppe var det store Under skeet,
Før eet endnu det stumme Folk forskrækker:
Almansor her, og hist Almansareth
Ankommer iilende i toe særskildte Rækker,
Ledfaged af en Trop bevæbnet Rytterie
Han Zoradine, hun sin Hassan at befrie.
Til sidst med dragen Sværd igjennem al den Mængde
En sortklædt Riddersmand til Hest sig trængde.

61.

Dog Hyon neppe har det Pandt, at Ob'ron er
Forsoned, om sin Hals, før han med Blæde stiller
Det for sin Mund og ufortøved spiller
Den meest fortryllende af alle Arier.
Hans ædle Hjerte vil ei straffe disse Svage
Med anden Straf. "Dands nu! han siger: "dands,
"Eaalænge til, I taber Sind og Sands!
"Det være al den Hævn, en Siegvins Søn vil tage!"

62.

Dg strax som Hornet klang, en Tryllehvirvel har
Omtumlet først det Folk, som nærmest Baalet var,
En sortbrun, pjaltet og halvsnøgen Brimmel,
Som pludselig blev hovedsvimmel.
Enart Kisliiraga sig i Dandsen blander med
Sin heele Negertrop, og alt, hvad Fodder haver,
Paa Slottet og i Staden maae affted,
Fra Tunis's Sultan af og til de sidste Slaver.

63.

Schach Mansor tog — Allmansareth ved Arm,
Hvor nødigt begge end Forargelse vil give.

Den gamle Ibrahim af selsom Bellyst varm
Madine sees til Dandsen frem at rive.

Paa toer Minuter er al Tunis i Allarm,
Dg ingen stille kan paa sine Fodder blive.

Selv Podagra for dette Dandserie
Dg Chiragra og Gigt gjør ingen frie.

64.

Dog uden at see ned paa disse Narrefagter,
Det ædle Par henrykt betragter

Hverandre Arm i Arm. Dem har da Elskovs Gud
Ført til et Overmaal af Engleglæder,

Den haarde Provedrøm er endelig drømt ud.
Hvad end tilbage er, dem spaaer kun Held og Hæder.
Tilgived deres Skyld, forsoned Skjæbnen er,
Foreenede paa nye de aldrig skilles meer.

65.

Kort af Deeltågelse paa Hesten sidder
Den brave Scherasmin, (han var den sorte Ridder)

Dg sine Dines Lyst af deres Lykke har.

Han nylig liig et Uveir stormed var,
Herhid at redde af de feige Mohrers Hænder,

Sit evig elskede og troe erkjendte Par.

Chi slog det feil, et Liv han gjerne ender,
Som uden dem ham kun en Plage var.

66.

Han ned af Hesten sprang, igjennem al den Mængde
Af Dandseklynger frem med Fatme trængde,
Dg førte i Triumph det fyrstelige Par
Fra Thronen ned, som før til Baal opretted var.
Stor er vel Glæden nu, dog blev den endnu større,
Da de den fjendte Vogn bespændt med Svaner saae,
Igjennem Luften ned alt lavere at føre,
Dg holde stille her paa Stedet, hvor de staae.

67.

De stige hastig ind — Thi Mohrerne maae dandse,
Saa længe som Hr. Oberon kun vil!
(Endskjøndt den Gamle troer, at raspe eller skandse
Vel havde været nok saa smukt et Skuespil)
Den lette Faeton igjennem Luften vanter,
Som Sønnen mild og snel som Tanker,
Langt over Hav og Land, og over Dal og Hvi,
Dg Solvæphirer dem som Genier omfløi.

68.

Med Ornens høie Flugt de gjennem Luften seilte,
Dg saae, hvor Maanen op af Horizonten kom,
Dg hvor det stille blev i Luftens viide Rum,
Da den solbobled sig i Middelhavet speilte.
Nu lode Svanerne sig efterhaanden ned
Med slappe Fjær mod Jorden paa et Sted,
Hvor pludselig for deres Dine svæved
Et skimrende Pallads af Aftenrøden væved.

69.

69.

Det mellem Træerne midt i en Lystkov staaer;
 Høithvelvede og tætte Skyggegange
 Omringe det. I Rosenbuske staaer
 Den omme Nattergal de høitidsfulde Sange.
 "O! var det ikke her" — skreeg Scherasmin halv bange —
 Dog neppe har han talt, før Portens Fløie gaaer
 Til begge Sider op, og frem af Porten triner
 Solv Nymphes smilende med Engleminer.

70.

De komme skjønne som May med evigblomstrende Kinder,
 Førte det blindende Lilieshvidt,
 At hilse med venlige Smil de Edle, som Striden
 har stridt,
 En Strid, som Jordens Børn saa sjelden vinder.
 De unge Nymphes kom med Sang, med Epil og
 med Dands,
 Og vort troefaste Par en Hæders Krone bringe,
 I deres søde Sang de gyldne Cinquer klinge.
 "Kom!" sang de; "ædle Par, modtag din Seierkrands!"

71.

De Toe henrykkede i bedre Verdners Blæder,
 Sig neppe mægtige, fremvandre Haand i Haand.
 Nu Morgensolen liig, naar den paa Himlen træder
 I Brudgomsprydelse fremtriner Oberon.
 Ei meer en Dværg som før paa disse Steder
 I skjøn Forklædning han fordulgte Kongehæder —
 En Halvgud evig ung og evig skjøn igjen
 Stod Elfkongen frem, sin Ring paa Fingeren.

72.

Dg ved hans Side gif med hendes Rosenkrone
Titania i Maanens milde Glands.

De holdt i Hænderne en fletted Myrtekrands.

"Modtager" sagde de med kjerlig Tone:

"I Dydige, den velfortjente Krands

"Af Venne-Haand for eders Pagt at krone!

"Den worde Mindestegn, at eders høie Dyd

"Har været Himmelens og Jordens Fryd."

73.

Knap høres de det sidste Ord at sige,

Da man i Lufsten seer en Skye, som dale vil,

Dg udaf Skyens Skjød ved gyldne Harpers Spil
Med Lilier paa Bryst tree Ælfedøttre stige.

Et Barn de førte med af megen Deilighed,

Som deres Dronning de med Knæfald overrafte;

Sødtsmilende hun sig til Drengen bød ned,

Dg med et Kyss ham til sin Moder bragte.

74.

Dg under Jubelsang af Ælfenymfers Chør,

Som strøede deres Wei med Lilier og Myrter

De Lykkelige ind i Oberons Tempel gaaer,

Fordi de tappert streed sig gjennem Livets Syrter.

Men hvad paa dette Sted de hørte eller saae,

For Dødelige de ei nogenfinde malte;

De saae kun Himlen an, og Glædestaarer saae

I Dinene, saa tidt derom de talte.

75.

Da næste Morgen op af Ostens Laage randt,
 Paa en med Moos bevoxen Bænk befandt
 Sig vore Elskende. Ved deres Fodder græsde
 Med rige Dækkener bepryded fire Heste,
 En sekspendt prægtig Vogn ved deres Side stod;
 Og rundt om laae i jürlig Orden
 Dragt, Waaben, Prydelse, fra Hoved indtil Fod,
 Udbredt og glimrende paa Jorden.

76.

Vor Helt, hvis Sjæl af Glæde overflød
 Dybaagner Scherasmin, Amanda
 Strax søger Hønnet, som end paa Fatmes Skjød
 I Slummer laae. Men Scherasmin, hvor sød
 Er din Bestyrtelse! — "Heida! til hvilke Lande
 "Troer I, vi kom?" han henrykt skreeg
 Sin Ridder til: "See hist mod Glodens Bände!
 "Det var af vor Patron endnu en ærlig Streg!"

77.

Vor Ridder skuer did, men neppe sine Dine
 Tør troe — endskjøndt han mangt erfaret har,
 Og vandt til Underreiser var —
 Han neppe tør endda troe sine egne Dine:
 De neppe tusnd Skridt fra Seines Bredder staae,
 Det er Paris, de for sig saae.
 Han seer end engang hen for Egnen at betragte,
 Og raaber: "Himlen mig til Maalet bragde."

78.

Af Glæde truffen han ei længe seer dertil,
Saa viser sig for ham endnu et Skuespil:
Ham synes, alle Folk som i et Dpløb vare,
Man hør Trompeteklang, en Ridderfare
Til Fægtepladsen gaaer at øve Ridderstil.

"See hist, min Scherasmin, kan du mig det forklare?
"Gaae, Ven!" skreeg Hyon: "om ei alt bedrager
mig,

"Saa holdes der Tournéer, gaae og forhøre dig!"

79.

Den Gamle gaaer. Imedens Fatme klæder
Prindsessen paa; thi alle Kofbarheder,
Som passe sig paa hendes høie Stand
Dg for at viise i et fremmed Land
Sin Skjønhed, Fatme fandt for hendes Fødde
I saadan Overflod, at hun knap vælge kan.
Ket hjertelig tilfreds imidlertiid vor Ridder
Med Hyonnet paa Skjødét sidder.

80.

Dg seer med inderligste Lyst,
At Rezia ved alt, hvad Wittigheden skapte
Af Pyndt og Kofbarhed, ei vandt, ei tabte.
Beständig lige skjø, om Rosen hendes Bryst
Dmskygger, eller om en Krands af Edelskeene
I Glans indhyller det; hun intet ved den eene
Har tabt, og intet ved den andens laante Pragt
Har vundet. Skjønhed har sin egen høie Magt.

U 2

81.

81.

Den gamle kom igjen og bragte den Beseed;
 At det var tredie Dag man i Tourneerspil reed.
 "Carl" siger han: "af Had bestandig drevet,
 "I Riget har et Midderspil udfrevet.
 "Og Prisen — gjet — er Hyons Land og Lehn;
 "Thi Carl ei drømmer om, at I har efterlevet,
 "Hvad han jer foreskrev, og kommen er igjen.
 "Fra Babylon med heele Arm og Been."

82.

"Op, væbne mig!" vor Helt af Glæde springer
 Fra Jorden op: hvor kjært et Budskab du mig bringer!
 "Hvad mig min Herkomst gav, ved Eren vorde mit!
 "Fortjener jeg det ei, saa maae min Keiser frit
 "Den Mand tilkjende det, som er det meere værdig."
 Han taug, og Rezia biefaldt ham med et Nik,
 Hun seer alt Hyons Seier. — Og om toe Dieblif
 Staaer Siegvins Søn i fulde Rustning færdig.

83.

De tvende Riddere og tvende Damer fremt
 Mod Staden ride nu, og allevegne sanfer
 Sig Folket at besee det stolte Tog, og hvem
 Paa Gaden ledig gaaer, den løber efter dem.
 Enart lange de til Ridebanens Planker,
 Hvor Hyon gir sin Søn og begge Damerne
 I Echerasynis Beskyttelse,
 Og rider tillidsfuld selv inden Banens Eranfer.

84.

Med Folkets Biefals Raab modtages han,
Hvis ridderlige Pragt og Legems Styrke
Aldeles synes at formørke

Endog den djerveste bekjendte Riddermand.

Bed Maalet holdt endnu paa modig Hingst den Ridder,
Som disse trende Dage har

Pf Sadlen løfted hver Medbeilere, der var,
Og Carl paa sin Balcon paa Slottet sidder.

85.

Herr Hyon bukker dybt, som Ridderbrugen er,
For Carl, for Fyrsterne, for Hoffets Frøkener,
Til sidst for Dommerne, lår Seierherren viide,
At han er kommen for om Hyons Lehn at stride.

Hau skulde vel først sige Navn og Stahd;

Men da han gior sin Sed for Rigets Pairs, at han
En frankisk Ridder er, og Dommerne betragter
Hans Optogs Pragt, man ei paa Navnet agter.

86.

Udaf en Hoben Epyd han valgte sig
Det, som det tungeste ham forekom at være,
Med gved Haand det svinged lettelig
Og paa anviste Plads henstilte sig med Ære.

Hvor ønskte Mezia han maatte staae sig brav
Bed disse Riderspil, som aldrig vare seete
Pf hende før! — Med et den klingrende Trompete
Tilladelse til Anfald gav.

87.

Hiin, som alle til at bide
 I Græsset fik, ei synderlig kan liide,
 Alt han paa denne nye Dands
 Skal sætte vundne Koes og Hæld af Hovedsagen.
 Han var en Søn af Doolin fra Maganz,
 Og Lanzespil var ham omtrent som Harejagen.
 Han styrter strax, som ud af Skyerne
 En Tordenkule, løs paa sin Modstandere.

88.

Dog Hyon ei i Sadlen banker,
 Men giver ham et Kraftstød for hans Bryst,
 Og slaaer med saadan Magt ham hen mod Banens
 Skranke,
 At Knoglerne kam sang og klang ved denne Dyst.
 Til Kamp for Hyons Lehn han har ei længer Lyst,
 I Afmagt slæber man ham ud af Banens Skranke,
 Et Jubelkriig slaaer op til Skyerne;
 Og Hyon eene staaer ved Maalet seirende.

89.

Ser han som Bindende af Banen kunde riide,
 Han ventede endnu lidt, om nogen vilde striide,
 Men da der ingen kom, i fuld Galop han reed
 Til Rezia, som fra et høit udmærked Sted
 Paa Striden havde seet, til Slottet fører hende,
 Og høie Vivatraab de glade Skarer sende
 Dem efter, Heltens Priis og Ære syngende,
 I det han traadde op af Marmortrapperne.

90.

Lig den for Solens Glands nedtrukne Solstue, dækker
Amandas Ansigt et ugjennemsigtigt Slør.
Nysgjerrig hvordan sig det sjeldne Eventyr
Udvikle vil (hvad Ukjendt er, opvækker
Formodning allermest,) en Mængde uden Tal
Forsølger vores Par. Nu aabner sig en Sal.
Paa Thronen høit den gamle Keiser sidder,
Dg rundt om Thronen staaer hver Rigets Pair og Ridder.

91.

Vor Helt taer Hjelm af, og ind i Salen gaaer
Lig Dagens Gud. Hans gyldne Lokker dækked
Den skønne Hals, og alle saae forskrækked
Den Hastigkjendte an. Den gamle Keiser troer,
Han seer vor Kidders Geist. Men Hyon med Amande
Bed Haanden nærmer nu ærbødig sig
Til Thronen sigende: "Du seer, Lehns herre, mig
"Troe mod min Pligt igjen i dine Lande.

92.

"Hvad til Betingelse var lagt
"For min Tilbagekomst, har jeg med Gud faldbragt!
"I denne Æske er Kalifens Skjæg og Tænder,
"Hvorfor jeg, som du bød, har vovet Liv og Blod.
"Hans Thrones Arving mig for sin Gemahl erkjender,
"For min Skyld Mahomet og Bagdad hun forlod."
Bed disse Ord hun Sløret slaaer tilbage,
Dg de Henrykte seer en Skjønhed uden Mage.

93.

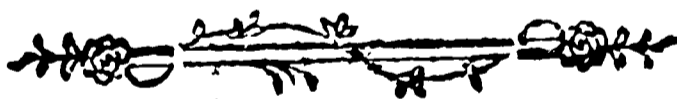

93.

En Engel i sin Himmelglands
 (Kun mildere, at ei de Dødeliges Sands
 Sig ved Beskuelsen maae reent forblinde)
 Staaer frem; saa himmelskdeilig finde,
 De alle Kezia med hendes Myrtekrands
 Og Solomoers Drægt. Thi Elfernes Fyrstinde
 Usynlig sætter sig paa hendes Rosenmund,
 Og Alles Hjerter strax indtager hun.

94.

Uf Thronen stiger Carl, og ønsker dem velkommen
 Ved Hoffet. Fyrsterne fornøied trænge sig
 Om Siegvins Søn, og favne broderlig
 Den ædle unge Mand, som ærefuld er kommen
 Fra saadant Tog. I Carl den Stores Bryst
 Uddøer det gamle Had. Med høi opløstet Kost
 »Gid aldrig» siger han; »det mangle maae vort Rige
 »Paa Fyrstesønner, dig i Heltedyder liige!»

Kættelser i Første Sang, 14de Strophe.

2den Linie: Og nu kom Natten til paa disse vilde Stier,
 4de Linie: Han ingen Stjerne seer at tindre frem deroppe
 5te Linie: Igjenuem Granernes tilfammenvoxne Toppe

